

Lilian Jackson Braun _ Kanape Atıştırın Kedi

"BİR JIM QWILLERAN MACERASI"

KANEPE ATIŞTIRAN KEDİ

1

Jim Qwilleran, fırça bıyığının aşağı bükülü durmasından da anlaşılacağı üzere biraz canı sıkkın ve keyifsiz hazırlamıştı bekâr kahvaltısını. Neskafesini sıcak musluğundan doldurduğu suyla yaptı; koca koca kahverengi taneler su yüzeyinde döndü durdu. İçindeki kırıntılar artık küf kokusu saçmaya başlamış bir teneke kutudan biraz kurabiye çıkardı. Sonra pencerenin yanındaki masaya bir kâğıt havlu yaydı. Havadaki pusan süzülüp gelen kent güneşi, mobilyasız dairenin kasvetini daha da ortaya çıkarıyordu.

Tatsız tuzsuz kahvaltısını eden Qwilleran, başındaki dört sorunu gözden geçirdi:

Şu anda kadınsızdı. Tahliye ihtarnamesi almıştı ve üç haftaya kadar evsiz kalacaktı. Güveler ensesindeki faaliyeti aynı hızla sürdürürse, kravatsız kalacaktı. Ve bugün genel yayın yönetmenine yanlış bir laf edecek olursa, pekâlâ işsiz de kalabilirdi. Hiç keyif verici görünmüyordu ilerisi.

Neyse ki arkadaşsız değildi. Kahvaltı masasının üzerinde -kocaman bir sözlük, bir yığın kitap, içinde tek bir pipo duran pipoluk ve bir teneke tütünün yanında- bir de Siyam kedisi duruyordu.

Arkadaşının kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Eminim üst katta otururken kahvaltı masasına çıkmaya izin verilmiyordu" dedi.

İsmi Koko olan kedi, gururla başını havaya kaldırdı, bıyıklarını yukarı dikti ve "YOOO!" dedi.

Üst kattaki adamın başına gelen talihsizlikten bu yana altı aydır gazeteciyle birlikte yaşıyordu kedi. Qwilleran onu iyi besliyor, sohbetlerine katılıyor ve oyunlar icat ediyordu - kedinin olağandışı zekâsını uyaran alışılmadık eğlencelerdi bunlar.

Her sabah, kahvaltı masasında küçük bir köşeye yerleşirdi Koko; kahverengi ayaklarıyla kuyruğunu beyaz göğüslü sütlü kahve gövdesinin altında özenle toparlar, heykel gibi dimdik otururdu. Hafif güneş ışığı vurunca masmavi olurdu çekik gözleri; pencerenin tümünü kaplamaya başlamış örümcek ağı kadar yumuşak ipeksi kürkü ise gökkuşağı renklerinde yanar döner parıltılar saçardı.

"Senin güzelliğin yanında bu daire bir çöplüğe benziyor" dedi Qwilleran.

Koko gözlerini kısıp hızlı hızlı solumaya başladı. Nefes alıp verdikçe burnu siyah kadifeden siyah satene, sonra yine kadifeye dönüyordu.

Tekrar derin düşüncelere daldı Qwilleran, elindeki kaşığı bıyığına doğru götürdü boş boş.

Bugün genel yayın yönetmeninin karşısına çıkıp kendisine başka bir iş verilmesini isteyeceğine dair ant içmişti. Riskli bir davranıştı elbette. Daily Fluxion katı ilkeleri olan bir işletme olarak nam salmıştı. Percy durmadan ekip çalışmasından, ekip ruhundan, ekip disiplininin dem vuruyordu. Omuz omza götüreceğiz bu işi, birimiz hepimiz için: Nedenini, niçinini sormak yok. Hep birlikte asılacağız işe, bütün gücümüzle, ucunu bırakmak yok. Ne mutlu bize, ne mutlu!

"Şöyle bir şey" dedi kediye Qwilleran, "Percy'nin odasına girip dosdoğru başka bir iş isteyecek olursam, kendimi sokakta: bulabilirim. Huyu böyle herifin. İşsiz kalmayı da göze alamam şu sıralar. Önce biraz nakit biriktirmem lazım."

Koko, her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

"En kötü ihtimalle Morning Rampage'a girebilirim tabii, ama o kokuşmuş gazetede çalışmayı hiç istemiyorum doğrusu."

Koko'nun gözlerinde anlayış vardı; iri iri açıp "Mouuv" dedi yumuşak bir sesle.

"Percy'yle içimden geldiği gibi konuşabilsem keşke ama onunla açıkça konuşmak mümkün değil. Bilgisayar gibi programlanmış herif. Sıcacık gülümsüyor, kuvvetle elini sıkıyor, iltifatlarıyla gönlünü okşuyor. Sonra asansörde karşılaşıyorsun, tanımıyor seni adam. Çünkü o günkü programında yoksun."

Koko rahatsız bir biçimde duruşunu değiştirdi.

"Yayın yönetmenine bile benzemiyor hatta. Reklamcılar gibi giyiniyor. Kendimi çok döküntü hissediyorum onun yanında." Qwilleran eliyle ensesini yokladı. "Galiba berbere gitsem iyi olacak."

Koko'nun gırtlığından bir gurultu yükseldi; işareti almıştı Qwilleran. "Tamam, tamam" dedi, " oynayacağız. Ama sadece birkaç el. İşe gitmem lazım."

Çaputa dönmüş koca sözlüğü açtı ve kelime oyununa başladılar Koko'yla birlikte. Kedi pençelerini sayfalara daldırıyor, Qwilleran da onun gösterdiği sayfayı açıp anahtar kelimeleri okuyordu - yani sütunların tepesinde, koyu yazılmış olan iki kelimeyi. Koko sayfayı sağ pençesiyle göstermişse sağdaki sayfanın başlığını okurdu, ama genellikle sol taraftaki sayfayı gösteriyordu Koko. Solaktı anlaşılan.

"Dekorasyon ve delegasyon" diye okudu Qwilleran. "Bunlar kolay. Bana iki puan... Haydi bakalım, bir daha."

Koko, kahverengi kulaklarını dikip pençeleriyle daldı sözlüğe.

"Diyabaz ve diyetetik. Seni tüylü şeytan, seni! Faka bastırdın beni!" Qwilleran her ikisinin de tanımını okudu ve kediye iki puan yazdı.

Kesin skor, Qwilleran 7, Koko 5'ti. Sonra kedinin kahvaltısını hazırlayıp -ince ince doğranıp mantar konservesinin suyuyla biraz ısıtılmış taze dana eti- duşa girdi ve giyindi. Ama kedi yemeğiyle hiç ilgilenmemişti. Berrak Siyam sesiyle durmadan mırıldanıp adamın etrafında dolaşıyor, dikkat çekmeye çalışıyordu. Banyo havlusuna sürtündü, komodinin çekmeceleri açıldıkça içlerine zıpladı.

"Hangi kravatımı takayım?" diye sordu Qwilleran. Zaten üç beş kravatı vardı ve çoğu da kırmızı ağırlıklı, ekose desenliydi. Kapı tokmaklarına ve sandalye arkalarına asılı olarak evin

her tarafına yayılmıştı kravatlar. "Belki şöyle cenazeye gider gibi giyinsem daha iyi bir etki bırakırım Percy'de. Hepimiz konformist olduk çıktık. Siz kediler, hâlâ bağımsızlığını koruyan yegâne canlı türüsünüz."

Koko göz kırparak cevap verdi bu iltifata.

Yer lambasının koluna asılı duran mavi yün kumaştan ince bir kravata uzandı Qwilleran. "Allah kahretsin bu güveleri!" dedi. "Bunun da ağzına sıçmışlar."

Koko, hafif bir çığlıkla paylaştı onun duygularını ve Qwilleran, kravatın yenik ucunu inceleyip yine de onu takmaya karar verdi.

"Bir işe yaramak istiyorsan" dedi kediye, "örümcek ağlarıyla oynayacağına şu güvelerin işini bitirsene."

Qwilleran'la yaşamaya başlayalı beri garip bir huy edinmişti Koko. Bu rutubet kokulu eski bina örümcek doluydu ve onlar bir yandan ağ örüyor, Koko da aynı hızla yutuveriyordu ağlarını.

Qwilleran, mavi kravatının güve yeniği ucunu gömleğinin içine sokup öne eğilmiş bir buldog biçimli piposunu cebine attı. Koko'nun başını üstünkörü okşayıp veda ederek çıktı Blenheim Place'teki apartmandan.

Sonunda Daily Fluxion binasına girdiğinde saçı kesilmiş, bıyığı hafif düzeltilmişti ve ayakkabılarının cilası da siyah mermer duvarlara meydan okuyordu. Mermerde profilden yansımaları gören Qwilleran, karnını içeri çekti hemen; hafif dışbükey olmaya başlamıştı da artık.

Bakışlar üstüne çevrildi hemen. Yedi ay önce Fluxion'a geldiğinden beridir -haşmetli bıyığı, seyre değer piposu ve açıklığa kavuşturulamamış geçmişiyle- merak konusuydu Qwilleran. New York ve Chicago'da polis muhabiri olarak nam saldığını herkes biliyordu. Ama sonra birkaç yıl ortadan kaybolmuştu ve şimdi de bir Ortabatı gazetesindeki masasına oturmuş sessiz sedasız çalışıyor, sanatın her dalında yazılar yazıyordu!

Asansör kapısı açıldı. Görevlerine ya da kahve molasına çıkan Kadın Sayfası muhabirlerine yol vermek için kenara çekildi Qwilleran. Yanından geçerlerken hepsini tek tek süzdü. Bir tanesi çok yaşlıydı. Bir tanesi çok hanım hanımcıktı. Moda yazan çok ürkütücüydü. Sosyete haberlerini yazanıysa evli.

Evli olanı yapmacık bir öfkeyle yanına yaklaştı. "Seni şanslı köpek!" dedi. "Bazı insanlar hep dört ayağının üstüne düşüyor işte. Nefret ediyorum senden!"

Qwilleran fırtına hızıyla lobiye kat eden kadının arkasından bakakaldı ve tam otomatik kapı kapanırken atladı asansöre.

"Bu da ne demekti" diye bir şeyler geveledi.

Bir yolcu daha vardı asansörde, Reklam Servisi'nde çalışan sarışın bir kız. "Ben de yeni duydum" dedi. "Tebrikler!" Sonra ilk katta indi asansörden.

Qwilleran, sıra sıra yeşil metal sandalyeler, yeşil daktilolar ve yeşil telefonların doldurduğu Kültür-Sanat Servisi'ne girerken, ucu yenik kravatının altı büyük umutlarla kabarıyordu.

Arch Riker başıyla işaret etti ona. "Sen biraz oyalan" dedi Kültür-Sanat editörü. "Percy on buçukta toplantıya bekliyor. İsmindeki o acayip w hakkında konuşacak herhalde. Gördün m  sabah baskısını?" Gazeteyi masasının üstüne yayıp manşete işaret etti: Qween Elizabeth Transatlanti i Qwebec Limanında.

"Gazete bayilere gidene kadar kimse fark etmemiş tashihleri" dedi Riker. "Buradaki herkesin kafasını karıştırdın."

" refli bir İskoç ismidir bu" diye savunmaya geçti Qwilleran. Sonra Riker'ın masasına yaslanıp devam etti: "Bu sabah bazı garip titreşimler almaya başladım. Percy bana yeni bir iş verecek galiba."

"Ben bir şey bilmiyorum."

"Altı aydır gazetecilik  refim beş paralık oldu burada. Polis muhabirinden Kültür-Sanat yazarı mı olurmuş?"

"Madem beğenmedin, kabul etmeseydin işi."

"Paraya ihtiyacım vardı. Sen bunu biliyorsun. Hem Haber Servisi'nde yer açılır açılmaz oraya geçeceğim söylendi bana."

"İyi şanslar" dedi Riker alçak perdeden.

"Bir şeyler patlayacak gibi geliyor bana. Ve bu her neyse senle benden başka herkesin haberi var."

Kültür-Sanat editörü koltuğunda geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu. "İletişim endüstrisinde kuraldır bu" dedi. "Bir işle en yakından ilgisi olan kişi, onu en son öğrenir."

Haber Servisi'nden gelen işaretlerle birlikte Riker ve Qwilleran, genel yayın yönetmeninin odasına girip "Günaydın, Harold" dediler. Patrona yalnızca gıyabında Percy denirdi.

Reklam müdürü oradaydı, gömleğinin manşetlerini silkeliyordu eliyle. Fotoğraf servisi  efi oradaydı, canı sıkkın görünüyordu. Kadın sayfası editörü oradaydı, zebra kürkünden yapılmı cüretkâr bir şapka giymişti ve uzun uzun samimi bir bakış atarak utandırdı Qwilieran'ı. Fran Unger'ın şerbet kıvamındaki cazibesi güvensizlik yaratıyordu onda. Kadın yöneticilere kuşkuyla bakardı. Bir zamanlar onlardan biriyle evliydi.

Biri kapıyı kapattı ve yayın yönetmeni koltu uyla birlikte dönüp Qwilleran'la yüz yüze geldi.

"Qwill, senden özür dilemem gerekiyor" dedi. "Seninle on gün öncesinden konuşmalıydım bunu. Söylentiler gelmiştir herhalde kulağına ve bir tek seni haberdar etmememiz haksızlık oldu aslında. Özür dilerim. Bir süredir belediye başkanının şiddet olaylarıyla ilgili olarak kurduğu Yurttaşlar Komitesi'yle uğraşıyordum, haddi zatında bu mazeret değil tabii.

Fena adam değil bu yahu, diye düşündü Qwilleran. Bir yandan da heyecanla kımıldanıp duruyordu sandalyesinde.

"İyi bir fırsat çıkınca sana başka bir iş ayarlayaca ımıza söz vermiştik" diye devam etti yayın yönetmeni. "Ve işte şimdi -tam sana göre bir iş var! Bütün basın sektörü için önem taşıyan bir projeye giriyoruz. Haddi zatında bunun Daily Fluxion için de büyük bir maden olduğunu eklemeliyim."

Patrona niye herkesin Percy dediğini anlamaya başlıyordu Qwilleran.

Yayın yönetmeni söze devam etti: "Ülke çapında, normal olarak dergilere verilen reklamların, büyük şehirlerde gazetelere aktarılmasıyla ilgili bir proje için pilot bölge olarak seçildi bu kent."

Reklam müdürü lafa girdi. "Eğer proje tutarsa sayfa sayımız iki katına çıkıyor. Sırf bir yıllık deneme süresinde gelirimiz bir milyon dolara çıkacak."

"Morning Rampage da bu işe giriyor tabii" dedi yayın yönetmeni, "ama yeni matbaa makinelerimiz ve renkli baskı tekniklerimizle biz onlardan önde olacağız."

Qwilleran heyecanla bıyığını okşadı.

"Senin görevin Qwill, elli iki hafta boyunca özel bir pazar eki çıkarmak olacak - bol renkli, magazin dergisi formatında!"

Qwilleran'ın kafasında bir sürü olasılık birbiriyle yarışıp duruyordu. Büyük duruşmalar, seçim kampanyaları, politik skandallar, spor müsabakaları, hatta yurtdışı görevler geçti gözünün önünden. Boğazını temizleyip sordu: "Bu yeni dergi... çok çeşitli konuları kapsayacak herhalde, değil mi?"

"Yaklaşımı itibariyle genel" dedi Percy, "ama içeriği belli bir konuya yönelik, iç dekorasyonla ilgili haftalık bir dergi çıkarmanı istiyoruz senden."

"Neyle ilgili?" Farkında olmadan bağırmıştı Qwilleran.

"İç dekorasyonla. Bu deneme, ev-dekorasyon eşyaları imalatçıları tarafından yaptırılıyor."

"İç dekorasyon!" Bıyık diplerinin buz tuttuğunu hissetti Qwilleran. "Bu işi bir kadın daha iyi yapmaz mıydı?"

Fran Unger tatlı tatlı konuşmaya başladı. "Kadın Sayfası öyle çok istedi ki bu işi Qwill ama Harold, günümüzde artık çok sayıda erkeğin evle ilgili olduğunu düşünüyor. Güzide Meskenler dergisi yalnızca kadınlara yönelik olmasın, genel bir okur kitlesini çeksın istiyor."

Bir şeyler takıldı Qwilleran'ın boğazına, sanki bıyığını yutmuş gibiydi. "Güzide Meskenler! Bu şeyin ismi böyle mi olacak?"

Başıyla doğruladı Percy. "Doğru mesajı iletiyor bence; Güzel, sıcak, zevkli bir yaşama ortamı! Lüks evler, yüksek kiralı daireler, statü simgesi konutlar ve En Üstteki Yüzde On ile bu yüzdeyi oluşturanların nasıl yaşadığı hakkında yazılar hazırlayabilirsin."

Qwilleran'ın parmakları güve yeniği kravatında geziniyordu şimdi.

Kadın sayfasının yönetmeni, "Seveceksin bu işi, Qwill" diye güvence verdi ona. "Dekoratörlerle çalışacaksın ve hepsi de çok hoş insanlardır."

Qwilleran, samimi bir biçimde yayın yönetmenine doğru eğildi. "Harold, beni bu işe istediğinden emin misin sen? Geçmişte yaptığım işleri biliyorsun! Dekorasyonun D'sinden anlamam ki ben."

"Sanatın S'sinden anlamazken olağanüstü sanat yazıları hazırlamıştın ama" dedi Percy. "Bizim işte uzmanlık dezavantajı da olabilir. Bu yeni iş için yaratıcı ve becerikli, kaşarlanmış bir gazeteci olmak gerekiyor sadece, hepsi bu. İşin başında zorlanacak olursan Fran seve seve yardım edecektir eminim."

Qwilleran sandalyesinde kıvrandı durdu.

"Elbette" dedi kadın sayfası yöneticisi. "Birlikte çalışırız Qwill, ben seni yönlendiririm." Qwilleran'ın gitgide solan benzini görmezden gelerek sürdürdü: "Mesela Sorbonne Stüdyosu'ndan başlayabilirsin işe; sosyeteye mal satıyorlar. Sonra Lyke ve Starkweathervan şehrimizin en büyük dekorasyon firması.. David Lyke olağanüstü sevimli bir adamdır!" Bu son sözü söylerken neredeyse bayılacak gibi görünüyordu kadın.

Huysuz huysuz "Eminim öyledir" diye homurdandı Qwilleran.

"Bir de Bayan Middy vardır, çok şirin Erken Dönem Amerikan tarzı çalışır. Bir de şu yeni açılan stüdyo var... TAS-5AK. Uzmanlık alanı Tasarlanmış Sakalet."

Sonra sözleriyle projeye yeni bir ışık tuttu Percy. "Bu görev daha fazla sorumluluk içeriyor" dedi Qwilleran'a. "Haliyle maaşın da yeniden ayarlanacak. Bir kere yazarlıktan editörlüğe terfi ediyorsun."

Qwilleran çarçabuk bir hesap yaptı kafasında ve şöyle insan haysiyetine yakışır bir yerin kirası ile eskiden kalma bazı borçları ödemeye yetecek bir rakam buldu. Bıyığını sıvazladı. "Bir deneyeyim bari" dedi. "Ne zaman başlamamı istiyorsun?"

"Dün! Duyduğumuza göre Morning Rampage Ekim ayında, bizden önce çıkarıyormuş ekini. Onları yakalamak zorundayız."

Şimdi tutuşmuştu işte korlar. Rekabette öne geçme düşüncesi, Qwilleran'ın damarlarında akan mürekkebi kaynattı. Güzide Meskenler karşısında kapıldığı o dehşetin yerini ani bir sahiplenme duygusu aldı. Nitekim Fran Unger samimi bir gülümsemeyle ona dönüp "Birlikte çok iyi iş çıkartacağız. Qwill" dediğinde, "Bak Bacım, benim dergimden uzak dur" dememek için zor tuttu kendini.

Aynı gün öğle yemeği saatinde Qwilleran, dışarı çıkıp maaş artışını kutladı. Koko'ya pavurya konservesi, kendine de yeni bir kravat aldı - yünlü kırmızı ekoseden.

2

İki takım elbisesinden daha güzel olanını giyip yeni kravatını takan Qwilleran, bir dekorasyon atölyesine yapacağı ilk ziyarete hazırlanırken biraz vesvese içindeydi doğrusu; kendini son derece değerli ve öyle herkesin vâkıf olamayacağı bir şeylere hazırlayarak metin olmaya çalışıyordu.

Lyke ve Starkweather adlı firma, tümüyle bir alışveriş merkezi olarak ayrılmış, belli alanlarda uzmanlaşan dükkânlarla sanat galerileri ve çay salonlarıyla çevrili bir bölgedeydi. Dükkânın girişi çok etkileyiciydi: Egzotik bir havada, damarlı damarlı cilalanmış ahşaptan, çift kanatlı koca bir kapı ve üstünde beyzbol sopası büyüklüğünde gümüş tokmaklar.

İçerideyse çeşitli oda dekorları içinde mobilyalar sergileniyordu ve odalardan birinin kravatına uygun kırmızı ekose duvar kağıdıyla kaplanmış olması pek hoşuna gitti Qwilleran'ın. Kurt yeniği ahşaptan yapılı şöminenin üstüne bir çift geyik boynuzu asılmıştı ve emekliye

ayrılmış futbol topunun meşini gibi görünen, gerilmiş domuz derisiyle kaplı bir kanepe duruyordu bir kenarda.

Narin yapılı genç bir adam yaklaştı yanına. Gazeteci, Bayi Lyke ya da Bay Starkweather'i görmek istediğini söyledi. Pek hayra alamet gözükmeyen bir gecikmenin ardından, dükkânın dip tarafındaki Uzakdoğu paravanının arkasından gri saçlı bir adam çıktı. Silik bir görünümü ve silik bir hali vardı adamın.

"Eğer basındansanız, görüşmeniz gereken kişi Bay Lyke'tir "dedi Qwilleran'a, "ama şu anda bir müşteriyle ilgileniyor. Beklerken etrafa bakmak ister miydiniz?"

"Siz Bay Starkweather mısınız?" diye sordu Qwilleran.

"Evet, ama sizin Bay Lyke'la konuşmanız gerekliydi çünkü o..."

Qwilleran, geyik boynuzlarına doğru ilerleyerek "Beklerken, sergilediğiniz şeyler hakkında bilgi verirseniz memnun olurum" dedi.

Kollarını iki yana açan Starkweather, "Söyleyecek pek bir şey yok" diye cevapladı.

"En çok ne satılıyor bu aralar?"

"Hemen hemen her şey."

"Revaçta olan belli bir renk var mı?"

"Hayır. Hepsi de revaçta."

"Şurada modern bir şeyler var galiba."

"Her şeyden biraz bulundururuz."

Qwilleran'ın röportaj tekniği işe yaramamıştı. "Şunun adı ne?" diye sordu yüksek bir sekreter masasını işaret ederek. Yuvarlak bir kaide üzerindeki masaya kakma tekniğiyle egzotik kuşlar ve çiçekler işlenmişti.

"Masa" dedi Starkweather. Sonra, donuk yüzünde bir ifade belirir gibi oldu. "Bay Lyke da geldi işte."

Uzakdoğu paravanının ardından, otuzlarının başlarında, iyi görünümlü bir adam çıkageldi. Çok şık bir şapka giymiş orta yaşlı bir kadının omzuna atmıştı kolunu; kadın pırlıl pırlıl gülümsüyordu, keyfine diyecek yoktu.

Derinden gelen, küstahça bir sesle bir şeyler anlatıyordu Lyke. "Simon hayatım, eve gidip o üç buçuk metrelik kanepeyi satın almak zorunda olduğunuzu anlatıyorsun senin ihtiyara. Aldığı son otomobilden bir kuruş fazlasına mal olmayacaktır ona. Ve sakın unutma tatlım, bir dahaki sefere, o muhteşem çikolatalı pastadan yaptığında beni de yemeğe davet ediyorsun. Ahçıya yaptırayım deme. Kendi ellerinle yapmanı istiyorum... David'in için."

Konuşurken bir yandan da kadını ön kapıya sürüklüyordu David Lyke; kapıda durup şakağından öptü onu. Sonra çok iyi zamanlanmış bir "Güle güle" çıktı ağzından; anlamlı, ama biraz sündürülmüş bir vedaydı bu.

Qwilleran'a doğru döndüğünde yeni bir yüz takmış, baygın ifadenin yerini kendinden fazlasıyla emin bir işadamı suratı almıştı; ama gözlerini değiştiremezdi ki. Şişkin kapaklı, uzun kirpikli gözleri aralıksız bir tefekkür halindeydi. Saçlarıysa hepsinden daha çok dikkat çekiyor, güneş yanığı körpe teniyle kar beyazı saçlar müthiş havalı duruyordu.

Samimi bir biçimde elini uzatıp mutlu mutlu guruldadı. "Ben David Lyke." Gözleri ancak bir saniyeliğine aşağı yöneldi, ama Qwilleran, ekose kravatını ve klapa genişliğini değerlendirdiğini anlamıştı. "Gelin ofisimde görüşelim."

Onun peşinden, duvarları koyu griye boyanmış biri odaya girdi gazeteci. Cilalı abanoz yer döşemesine leopar de senli bir halı yayılmıştı. Şezlong tipi sandalyeler köşeli ve ağır ve erkeksi görünüyordu; dokusu patlamış mısırı andıran bir kumaşla kaplanmışlardı. Arka duvarda bir nü asılıydı; teni, çeliği andıran mavi-gri tonlarında parlıyordu kadının.

Qwilleran takdirle başını sallamakta olduğunu neden sonra fark etti. "Güzel bir ofis" dedi.

"Beğendiğinize memnun oldum" diye yanıtladı dekoratör. "Grinin fazla uygar kaçtığını düşünmüyor musunuz? tona 'haşhaş tohumu' diyorum ben. Sandalyeler de 'kuru incir tonundadır. 'Bebek maması beji' ile 'ana sütü beyazı'ndan gına geldi artık bana." Sonra bir sürahiye uzandı. "Biraz konyak alır mısınız?"

Qwilleran geri çevirdi. Piposunu tüttürmeyi tercih edeceğini söyledi. Sonra vazifesine başladı; Lyke da davudi sesiyle konuşmaya: "Bence Güzide Meskenler koymamalıydınız derginin adını. Benim gözümün önünde erguvani eldivenler ve peşmelba canlanıyor."

"Siz ne tür dekorasyon işleri yapıyorsunuz?" diye sordu gazeteci.

"Her türlü. İnsanlar eğer İspanyol fatihleri ya da İngiliz baronları ya da Fransız kralları gibi yaşamak istiyorlarsa, karşı çıkmıyoruz."

"Fotoğrafını çekmemiz için güzel bir ev bulabilerseniz, ilk sayının kapağına koyarız resmini."

"Biz tanıtımı severiz" dedi dekoratör, "ama müşterilerimiz nasıl karşılar bilemiyorum. Bu işleri bilirsiniz; Washington'daki çocuklar, bir vergi mükellefinin banyosuna duvardan duvara halı döşettiğini öğrenirlerse son üç yılda ödediği vergileri incelemeye alırlar hemen." O sırada bir kartoteksi karıştırıyordu. "Şampanya ve kızılçık tonlarında yaptığımız harika bir George dönemi Kolonyal iş var ama lambalar gelmemiştii daha... İşte bu da Benedikten ve mürdüm renkleriyle yapılmış bir Edward konağı, ama bunun da perdeleri gecikti; kumaş imalatçısı o deseni yapmıyormuş artık."

"Fotoğrafçı, eksik pencere örtülerini göstermeyecek bir açıdan çekim yapabilir belki."

Lyke şaşırılmıştı, ama hemen toparlanıp kafasını salladı. "Yo, olmaz. Pencereleri de almanız gerekir." Kartoteksi karıştırmayı sürdürdü ve birden bir kart çıkardı. "Bakın işte bu evin resmini basmanızı isterim! G. Vening Tait'i tanıyor musunuz? Evini Fransız Ampir tarzında yaptım, yeşim koleksiyonu için gömme vitrinler koydum salona."

"Kim bu Tart?" diye sordu Qwilleran. "Ben şehre yeni geldim de."

"Tait'leri bilmiyor musunuz? Bungun Bataklik'ın oradaki şato taklidi evlerde yaşayan köklü ailelerden biridir. Bungun Bataklik'ı bilirsiniz mutlaka, çok mutena bir semttir." Bu sefer esef dolu bir yüz takmıştı dekoratör. "Maalesef soyağacı en derinlere kök salmış olan aileler, faturalarını en geç ödeyenler oluyor."

"Bu Tait'ler sosyete de çok görünürler mi?"

"Eskiden öyleydiler ama şimdi sakın bir hayatları var. Bungun Batakılıkta söylendiğine göre Bayan Tait'in sıhhati bozukmuş."

"Fotoğraf çekmemize izin verirler mi sizce?"

"Köklü bir serveti olan insanlar, gayri menkul tanıtımından kaçınır her zaman" dedi Lyke, "ama ben bunları ikna edebilirim belki."

Başka olasılıklar üzerinde de tartışıldı, ama sonunda hem dekoratör hem gazeteci, Tait malikânesinin bu iş için biçilmiş kaftan olacağını kabul ettiler: Muteber bir ad, görkemli dekorasyon, parlak renkler ve bir de yeşim koleksiyonu cabası.

"Üstelik" dedi Lyke kibirli bir gülüşle, "Sorbonne Stüdyosu'nun elinden kapmayı başardığım tek iş bu. Tait malikânesini Güzide Meskenlerin kapağında görürsem yağlarım eriyecek."

"Eğer ayarlayabilirseniz, derhal arayın beni" dedi Qwilleran. "İlk sayı için zamana karşı yarışıyoruz. Size ev telefonumu da vereyim."

Daily Fluxion kartına numarasını yazıp gitmek üzere kalktı.

David Lyke, içten ve yürekten sıktı elini. "Derginiz hayırlı olsun. Bir de baba nasihati verebilir miyim size?"

Qwilleran, küçüğü olan bu adamı pis pis süzdü.

"Sakın" dedi Lyke ciddiyet talep eden bir gülümsemeyle "sakın perdeye pencere örtüsü demeyin bir daha."

Gazeteye dönünce Qwilleran, bu yeni işin karması ayrıntıları üzerine kara kara düşünmeye başladı. Basın Kulübü'nün tanıdık kasvetinde öğle yemeği yemeyi düşündüğündeyse ferahlık doldu kalbine: kulübün duvarları 'sığır filetosu tonundaydı, Az Pişmiş.

Fran Unger'ı aramasını bildiren bir not bulmuştu masasında. İstemeye istemeye kadının numarasını çevirdi.

"Projemiz üzerinde çalışıyordum da" diyordu kadın sayfasının editörü, "sana birkaç tüyo vereyim dedim. Kâğıdın kalemin hazır mı?... Şimdi önce, Yunan Canlandırmacı tarzında bir çiftlik evi var, bir Japon çayhanesine dönüştürülmüş. Bir de bir apartmanın çatı katı... duvarlarıyla tavanı halı kaplı, yerler cam, camın altıysa akvaryum. Sahi, her tarafı siyahın üç tonunda boyanmış müthiş bir yatak odası biliyorum, bir tek yatak hariç - o, piringten... ilk sayıyı doldurmaya yeter bunlar!"

Qwilleran bıyıklarının diken diken olduğunu hissetti. Koca bir yalan olduğunu bile bile, "Sağolasın, ama ben ilk sayıyı dolduracak malzemeyi buldum" dedi.

"Sahi mi? Başlangıç için çok hızlısın doğrusu. Neler buldun?"

Varla yok arası bir sesle, "Uzun, ayrıntılı bir hikâye" diye yanıtladı Qwilleran.

"Ah, çok merak ettim, anlatmanı istiyorum. Öğleyin Basın Kulübü'ne mi gidiyorsun?"

"Hayır" dedi tereddütle. "Aslında ben, öğle yemeğini... bir dekoratörle yiyeceğim... özel bir kulüpte."

Fran Unger iyi gazeteciydi, öyle kolay pes etmezdi. "Öyleyse beş buçukta Basın Kulübü'nde buluşup birer içki içelim mi?"

En nazik sesiyle cevap verdi Qwilleran. "Kusura bakma, ama bu akşam erkenden şehirde olmam lazım, yemeğe randevum var da."

Saat beş buçukta dairesine dar atmıştı kendini. Elinde akşam yemeği için bir kangal ciğer sucuğu ve iki soğanlı ekmek. Basın Kulübü'nü tercih ederdi aslında. Kulübün salaş atmosferini seviyordu, bifteklerinin büyüklüğünü ve meslektaş gazetecilerle takılmayı seviyordu, ama iki haftadır bu gözde uğrak yerinden uzak durmak zorunda kalmıştı. Fotoğrafçılar Balosu'nda Fran Unger'ı dansa kaldırmakla bulaşmıştı bu belaya. Qwilleran'ın yılanmış fokstrotunda bir sihir vardı belli ki, Fran'i böyle çarptığına göre. O gün bu gündür peşini bırakmıyordu kadın.

Ciğer sucuğunu doğrarken "Bu kadından kurtulamıyorum bir türlü!" dedi Koko'ya. "Güzel kadın tamam, ama tipim değil. Zaten hükmedici kadınlarla yeterince birlikte oldum. Hem ben zebra kürkünü zebraların sırtında severim."

Antre olarak birkaç parça sucuk verdi Koko'ya, ama kedi, incecik bir yün çilesi gibi iki sandalye ayağı arasına gerilip kalmış örümcek ağını çiğnemekle meşguldü.

Ancak bir dakika kadar sonra, telefon çaldığında dikkat kesildi Koko. Son zamanlarda telefona karşı kıskançlık belirtilen göstermeye başlamıştı. Qwilleran ne zaman bu alete ağzını dayayıp konuşacak olsa, Koko ya ayakkabısının bağlarını çözüyor ya da telefon kordonunu dişliyordu. Bazen de masanın üstüne zıplayıp ahizeyi Qwilleran'ın kulağından çekmeye çalışırdı.

Telefon çaldı ve ahizeyi alıp "Efendim?.. " dedi gazeteci, "Evet! Nedir bu güzel haber?" '

Anında masanın üstüne çıkmış olan Koko rahat vermiyordu konuşurken. Qwilleran eliyle itti onu,

"Harika! Ne zaman çekebiliriz fotoğrafları?" Koko masanın üstünde bir ileri bir geri gidiyor, bulaşacak bir şeyler arıyordu. Nasıl olduysa ayağı kordona dolandı ve can havliyle bağırmaya başladı.

"Affedersiniz, duymadım" dedi Qwilleran. "Kedim patırtı kopardı da... Hayır, hayır, dövmem. Bir dakika bekleyin."

Koko'yu kordondan kurtarıp kovaladı masadan, sonra David Lyke'in verdiği adresi yazdı. "Pazartesi sabahı Bungun Batakılık'ta görüşüyoruz o halde" dedi, "Teşekkür ediyorum size Çok makbule geçti bu."

Akşam bir kez daha çaldı telefon. Bu kez, hattın öbür ucunda Fran Unger'ın samimi sesi vardı. "Selam! Evdesin bakıyorum."

"Evet" dedi Qwilleran. "Evdeyim." Yine masaya sığramış olan Koko'daydı bir gözü.

"Bu gece önemli bir randevun olduğunu sanmıştım."

"Umduğumdan erken döndüm."

"Basın Kulübü'ndeyim" dedi şerbetli ses. "Sen de gelsene. Hepimiz buradayız, kafaları çekiyoruz."

"Püsküllü bela!" diye haykırdı Qwilleran; Koko burnuyla telefonu çevirmeye uğraşıyordu. "Anlayamadım!"

"Kediye söylüyorum." Qwilleran bütün gücüyle itti Koko'yu, ama hayvan mevzi kaybetmemeye kararlıydı, gözlerini kısmış bir sonraki hamlesini planlıyordu.

"Ay sahi" diyordu hattaki gıcır gıcır ses, "Koko'yla tanışmam için ne zaman davet ediyorsun beni?"

Sağır edici bir feryat yükseldi Koko'dan: "YOOOO!" Dosdoğru Qwilleran'ın sağ kulağını nişan almıştı.

Qwilleran "Uzattın ama!" diye haykırdı.

"Ne?"

Tam o sırada Koko, içi pipo külü dolu bir kültablasını yere devirmişti. "Başıma bela mısın sen?!" diye gürledi Qwilleran.

"Ay vallahi!" dedi Fran. "Konukseverliğine diyecek yok doğrusu!"

"Bak Fran" diye cevapladı Qwilleran. "Şu anda öyle bir pisliğe bulaştı ki ellerim." Tam açıklamaya devam ediyordu ki telefon kapandı. "Alo?" dedi Qwilleran.

Cevap ölüm sessizliğiydi; arkasından çevir sesi gelmeye başladı. Hat kesilmişti. Koko, bir ayağını telefonun kapatma düğmesine dayamış zafer edasıyla dikiliyordu karşısında.

3

Pazartesi sabahı Qwilleran, Bungun Bataklık işi için birini bulmak üzere fotoğraf laboratuvarına haber vermeye gittiğinde, Cins Bunsen'ı makineye film takarken bir yandan da yüksek sesle söylenir buldu. Bunsen, Daily Fluxion'da tren kazalarından ve birinci dereceden yangınlardan sorumlu uzman olarak çalışıyordu şimdi de daimi olarak Güzide Meskenler'in çekimlerini yapmakla görevlendirilmişti.

"İhtiyarların işi bu" diye yakındı Qwilleran'a. "Ben daha bayrak direklerinden aşağı inecek yaşta değilim."

Yakınlarda 4 Temmuz kutlamalarındaki havai fişe gösterisini yakından görüntülemek için bir gökdelenin tepesindeki bayrak direğine tırmanmış olan Bunsen, mebzul miktardaki vasıflan ve kusurlarıyla pek eğlendirirdi Qwilleran'ı. Fotoğrafçıların en gözükarası ve en gür seslisiydi o; en uzun, en itiraz edilecek türde puroları o içerdi. Basın Kulübü'nde hep en çok acıkan ve en çok susayan oydu. En kalabalık aileyi geçindiren oydu ve en yassı cüzdan onunkiydi.

Otoparka doğru yürürlerken, "Para sıkıntım olmasa istifa ederdim şimdi" dedi Qwilleran'a. "Kimseye söyleme ama, inşallah kocaman bir fiyasko olur bu şapşal dergi." Düşük yoğunluklu beddualar yağdırarak fotoğraf makinesini, ayaklığı, ışıklarını ve ışıkları yerleştirdiği ayaklıkları iki kişilik ithal otomobiline sığdırmaya çalışıyordu.

Kalan daracık yere b         Qwilleran, fotoğrafçıyı biraz ne  elendirmeye çalıştı. "Bu sardalye kutusunu satıp ne zaman doğru dürüst bir otomobil alacaksın?"

"Bu kadar ekonomik başka otomobil yok" dedi Bunsen. "Bir sıkımlık benzinle on mil yapıyorum."

"Siz fotoğrafçıların parası da benzine bile yetmiyor mübarek."

"Altı   ocu  un ve ipotek bor  ıların varsa ve de bir sürü ortodontist faturası   d  yorsan..."

"  u pahalı puroları bıraksana... " diye önerdi Qwilleran. "Tanesi en az üç sente geliyor du sana."

Irmak Yolu'na dönerlerken, "Bu Bungun Bataklık i  ini kim ayarladı sana?" diye sordu fotoğrafçı. "Fran Unger mı?"

Qwilleran'ın bıyıkları ürperdi. "Kendi i  imi kendim ayarlarım ben."

"Basın Kulübü'ndeki halini görünce ben de i  i Fran götürüyor sandım."

Homurdandı Qwilleran.

"İki martiniden sonra bir konuşmaya başladı" diyordu Bunsen. "Cumartesi gecesı de senin kadınlardan hoşlanmadığını ima eden şeyler söylüyordu. N'aptın böyle? Yakmı  sın hatunu!"

"Kedimin yüzünden! Fran beni evden aramıştı, tam konuşurken Koko telefonu kapattı."

Bunsen'dan bir kehanet geldi: "O kedi başını belaya sokacak bir gün."

Ekspres yolun trafiğine karışıp bir süre hiç konuşmadan hızla ilerlediler. Sonunda Bungun Bataklık çıkışına geldiler.

"Ne komik!" dedi Bunsen. "Buraya bir doğru dürüst isim koyamadılar."

"Sen   st sınıfların psikolojisini anlamazsın" diye cevapladı Qwilleran. "O   irin semtlerden birinde oturuyorsundur herhalde."

"Ben   enkoru'da oturuyorum. Dört yatak odası ve kocaman bir ipotek."

"Ben de onu diyorum zaten.   enkoru adında bir yerde G. Vering Tait'in   l  s  n   bile bulamazsın."

Bungun Bataklık'ın kıvrıla kıvrıla ilerleyen sokaklarından geçerken Fransız şatoları ile İngiliz malik  neleri çarpıştı gözlerini her biri asırlık ağaçlarla kaplı kendi korusuna çekilmişti. İspanya tarzı beyaz sıvayla kaplı, gösterişli bir evdi Tait'lerinki. Demir bir kapıyla avluya geçiliyordu; binanın ise kabaralarla kaplı kocaman masif bir kapısı vardı ve iki yanında demirden fenerler yükseliyordu.

Kapıda David Lyke karşıladı gazetecileri ve kristal ışıltısı sa  an siyah-beyaz mermer karelerle d    li girişin yolunu gösterdi.   st  ne on yedi kollu bir   amdan oturtulmuş olan beyaz mermer kaide, bronz bir sfenksle dengelenmi  ti.

"Çılgınca!" dedi Bunsen.

"Âletlerinizi taşımak için yardıma ihtiyacınız var sanırım" diyerek uşağa işaret etti Lyke. Genç uşağın yumuşak ifadeli kara gözleri, bu ak saçlı genç dekoratöre taparcasına bakıyordu. "Paolo, koş yardım et, gazeteden gelen çok kıymetli insanlar bunlar. Belki senin de resmini çekerler, Meksika'ya gönderirsin."

Uşak heyecanla koşup Bunsen'in makinesini, ışıklarıyla ayaklıklarını taşımasına yardımcı oldu.

"Tait'lerle görüşecek miyiz?" diye sordu Qwilleran.

Dekorator sesini alçalttı. "İhtiyar keçi, bir deliğe girmiş kupon kesiyordur şimdi. Bir yandan da ağrıyan sırtına masa yaptırıyordur. Yeşim diye bağrılmadan çıkmaz ortaya! Biraz kaçıktır kendisi."

"Ya eşi?"

"O pek ortalarda gözükmez. Bunun için minnet duymamız gerekir aslında."

"İzin almanız çok zor oldu mu?"

"Hayır, şaşılacak kadar makul karşıladı" dedi Lyke. "Turumuz için hazır mısınız?"

İki kanatlı bir kapıyı itip salonu gösterdi onlara, içeride parlak yeşil renkler hâkimdi; kanepelerle sandalyeler ise beyaz

İpek kumaşla kaplıydı. Yıldızla bezeli abanoz bir yazı masası ve yıldızlı bir kaidenin üstünde duran Fransız tarzı bir telefon vardı En ötedeki duvara damarlı ahşaptan büyük bir dolap yaslanmıştı.

"Biedermeier gardrobunu" dedi Lyke bir kaşını kaldırarak. "Eski bir aile eşyasıydı, o yüzden kullanmak zorunda kaldık. Duvarlar ve halı 'maydanoz yeşili'. Sandalyelere 'mantar' diyebiliriz. Bina İspanyol tarzındadır, 1925 dolayında yapılmış. Kemerlere biraz köşe kazandırmamız, yer döşemesini sökmemiz ve her tarafa alçı sıva yapmamız gerekti."

Dekorator, eğrilmiş abajurları ve şık dökümlerle aşağı inen perdelerin kıvrımlarını düzelterek odanın içinde gezinirken, Qwilleran da çevresindeki ihtişamı seyre dalmıştı; her baktığı yerde dolar işaretleri görüyordu.

"Madem Tait'ler sakın bir hayat sürüyor" diye fısıldadı, "bu kadar debdebe ne için?"

Lyke göz kırptı. "Ben iyi satıcıyım da onun için. Adamın istediği, muhteşem yeşim koleksiyonuna yakışır bir çevre düzeniydi. Üç çeyrek milyon ediyor o koleksiyon. Aman bunu yazmayın sakın."

Salondaki en alışılmadık görüntü, duvarları dolduran nişlerdi; önleri camla kapatılmış, kenarlarına klasik çerçeveler yapılmıştı. Nişlerin içindeki cam raflar ise ince ince işlenmiş siyah ve saydam beyaz nesnelerle doluydu; özenle tasarlanmış ışıklandırma esrarengiz bir haleyle çevreliyordu hepsini.

Cins Bunsen'dan bir fısıltı geldi: "Yeşim dediğiniz bunlar mı? Sabuna benziyor, bana sorarsanız."

Qwilleran, "Ben de yeşil olacağını sanıyordum" dedi. "Yeşil yeşimler yemek salonunda" diye cevapladı Lyke.

Fotoğrafçı, ayaklığıyla ışıklarını kurmaya başlamıştı; dekoratör ise Qwilleran'a tasarım konusunda bilgiler veriyordu.

"Burası hakkında yazınızı hazırlarken" dedi, "Biedermeier gardrobundan armuar diye bahsedin, kolsuz sandalyelere fotöy deyin."

"Fluxion'dakiler bunu bir okusun" dedi Qwilleran. "Dillerinden kurtulamam artık."

O sırada Bunsen, alışılmadık ölçüde kaptırmıştı kendini işe, hem renkli hem siyah-beyaz resimler çekiordu. Işıkları ve makinenin açısını değiştirip duruyor, mobilyaları birer ikişer santim kaydırıyor, siyah odaklama örtüsünün altında uzun uzun uğraşıyordu. Uşak da gönüllü asistanlık etmekteydi. Hatta fazlasıyla hevesli görünüyordu Paolo.

Sonunda beyaz ipek sandalyelerden birine gömüldü Bunsen. "Şuraya park edip puro molası veriyorum" dedi. Uzun bir puro çıkardı göğüs cebinden.

Suratını ekşiten David Lyke, omzundan arkasına bakarak. "Kurşuna mı dizdireceksiniz hepimizi? Bayan Tait tütün dumanından nefret eder ve bir kilometre öteden alır kokusunu."

Bunsen, "Eh, n'apalım biz de içmeyiz o zaman" dedi köskös ve işinin başına döndü.

"Yeşimleri yakın çekim almamız lazım" dedi Qwilleran. "Camın arkasından çekim yapamam."

Lyke, "Cam kaldırılabilir" diye seslendi. "Paolo, vitrinlerin anahtarını rica ettiğimizi söyler misin Bay Tait'e."

Çok geçmeden, elli yaşlarında bir adam olan yeşim koleksiyoncusu geldi yanlarına; yüzü ısıldı. "Yeşimlerimi mi görmek istiyorsunuz?" diye sordu. "Hangi vitrinleri açacağım? Renkli çekiyorsunuz, değil mi?" Fırçayla kazınmış gibi pembe pembe parlıyordu yüzü ve dudak kenarlarında hep yarım kalmış gülümsemelerin kıvrımları vardı. Qwilleran, sonradan mülayimleşmiş güçlü bir adama benzediğini düşündü onun. ipek spor gömleğinden açıkta kalan yerlerden, kollarının epey kılı olduğu anlaşıyordu, ama kafasında tek tel saç yoktu.

Vitrinlerdeki cam paneller, bağlantı yerleri hiç gözükmeden büyük bir ustalıkla yerleştirilmişti. Tait, camda iz kalmasın diye eldiven takarak açtı vitrinleri.

O sırada Lyke, her tarafından yapmacık resmiyet dökülen bir tirada başlamıştı. "Bay Tait büyük bir cömertlik göstererek koleksiyonunu okurlarınızla paylaşmayı kabul etti beyler. Bay Tait'in kanaatine göre özel koleksiyoncular, yani aksi takdirde müzelerde sergilenecek olan eserleri toplayan şahıslar, halka karşı bir yükümlülük taşımaktadır. Bu parçaların fotoğrafının çekilmesine, halkın eğitime ve estetik beğenisine katkı amacıyla izin vermektedir kendileri."

Qwilleran, "Bunları sizin ağzınızdan yazabilir miyim, Bay Tait?" diye sordu.

Koleksiyoncu yanıt vermedi. Koleksiyonuna öyle dalmıştı ki. Cam bir rafın üstünde duran yeşim çaydanlığı büyük bir saygıyla aldı yerinden. Kar beyazı çaydanlık kâğıt inceliğindeydi.

"Elimdeki en iyi parça bu" derken sesi titriyordu neredeyse. "Böyle bembeyaz olanları çok

nadidedir. Bunu ilk göstermemeliydim galiba, değil mi? En sona, büyük finale saklamam gerekirdi, ama bu çaydanlık öyle heyecanlandırıyor ki beni! Hayatımda gördüğüm en saf beyazlık bu; üstelik bir gül yaprağı kadar incedir. Şöyle yazabilirsiniz dergiye: Gül yaprağı kadar ince."

Çaydanlığı yerine koyup rafların üstünden başka parçalar almaya başladı. "Bakın bu bir Çin çanı, aşağı yukarı üç bin yıllıktır... Bu da, bazı hastalıklara şifa sağladığına inanılan bir Meksika idolü. Ama sırt ağrısına iyi gelmiyor, maalesef." Anlamını sadece kendisinin bildiği ve öyle pek de komik olmayan çok özel bir espri yapmışçasına büzüldü dudakları.

Qwilleran, "Bir sürü ayrıntı var bu parçalarda" diye bir yorumda bulundu.

"Bütün ömrünü tek bir parçayı oymaya adanmış sanatçılar vardır" dedi Tait. "Ama bendeki yeşimlerin hepsi de sanat eseri değil." Yazı masasına gidip çekmecelerden birini açtı. "Bakır bunlar yeşimden yapılmış ilkel aletler. Baltalar, keskiler, zıpkınlar." Birer birer çıkarıp masaya koyuyordu hepsini.

"Hepsini çıkarmanıza gerek yok" dedi Qwilleran. "Yalnızca oyma parçaların fotoğrafını çekeceğiz." Ama koleksiyoncu her parçayı huşu içinde tek tek inceleyerek çekmeceyi boşaltmaya devam ediyordu.

"Hiç yontulmamış haliyle gördünüz mü yeşimi?" diye sordu. "Bakın bu bir nefrit."

"Haydi işimize dönelim" dedi Bunsen. "Şu çılgınca ganimeti çekmekle başlayalım işe."

Tait, oyma bir madalyon uzattı Qwilleran'a. "Dokunuş bakın."

"Soğuk" dedi gazeteci.

"His dolu... tenimiz gibi. Yeşime dokunduğumda her yerimin ürperdiğini hissedirim ben. Siz de ürpermiyor musunuz?"

"Yeşim üzerine yazılmış çok kitap var mıdır?" diye sordu gazeteci. "Bu konuda bir şeyler okumak isterdim."

"Kütüphaneme gelin" dedi koleksiyoncu. "Bu konuda şimdiye kadar yazılmış olan her şey var bende."

Raflardan cilt üstüne cilt çıkarıyordu: Teknik kitaplar, hatıratlar, serüven kitapları, romanlar... hepsinin de ana teması, bu kendinden emin, his dolu taşı.

"Bunlardan ödünç almak ister miydiniz?" diye sordu adam. "İsteddiğiniz zaman geri getirirsiniz." Sonra bir çekmecedен düğmeye benzer bir şey çıkarıp Qwilleran'ın avucuna sıkıştırdı. "Alın bunu. Uğur getirir."

"Yo, olmaz. Bu kadar değerli bir şeyi kabul edemem; Taşın yuvarlak, pürüzsüz yüzeyinde parmağını gezdirdi Qwilleran. Rengi yeşildi, yeşimin olması gerektiği gibi,

Tait ısrar ediyordu. "Evet, evet. Almanızı istiyorum. Taş olarak değeri öyle büyük değil. Herhalde şu Japon oyunlarından birinde kullanılıyordu. Cebinizde taşırırsınız. Koleksiyonum hakkında iyi bir yazı hazırlamanıza yardımcı olacaktır." Ağzının köselerini büzdü yine. "Hem kim bilir? Belki yeni fikirler verir size. Bakarsınız yeşim koleksiyoncusu olup çıkmışsınız... e bu da bir insanın başına gelebilecek en iyi şeydir doğrusu!"

Tait, ilahi bir huşu içinde söylüyordu bu sözleri; tam o sırada serin yeşil düğmeyi okşamakta olan Qwilleran, her yerinin ürperdiğini hissetti.

Bunsen, değişik kümeler halinde yeşim fotoğrafları çekerken, koleksiyoncu da tedirginlikle karışık bir heyecanla ensesinden ayrılmıyordu. Sonra aletlerini toplamaya başladı fotoğrafçı.

"Durun biraz!" dedi Lyke. "Görmeniz gereken bir bölüm daha var... tabii izin verirlerse. Bayan Tait'in özel bölümü muhteşemdir." Sonra müşterisine döndü. "Ne dersiniz?"

Qwilleran, iki adamın birbirlerine anlamlı bakışlar attığını fark etti.

Gazetecilere dönüp "Bayan Tait biraz rahatsız" diye açıkladı kocası. "Ama ben yine de bir bakayım..."

Birkaç dakika ayrıldı odadan. Geri döndüğünde yalnızca yüzü değil dazlak kafası da pespembe parlıyordu. "Bayan Tait izin veriyor" dedi, "ama lütfen mümkün olduğu kadar çabuk çekiniz."

Fotoğrafçı makinesiyle ayaklığını, Paolo da ışıkları aldı ve grup Tait'in peşinden halı kaplı bir koridora girip evin gözlerden uzak bir kesimine geçti.

Özel bölüm, bir oturma odasıyla yatak odasının bileşimiydi ve son derece gösterişli döşenmişti. Tepesinde cadın andıran bir cibinliğin yükseldiği yatak, mavi ipekle kaplıydı. Üstü minderlerle dolu şezlong, mavi kadifedendi. Uyumu bozan tek bir şey vardı odada ve o da cumbada duran tekerlekli iskemleydi.

Keskin yüz hatları olan incecik bir kadın oturuyordu üstünde. Yüzü ya acıdan gerilmişti ya da huysuz biriydi. Sağlıksız bir beyazlık vardı teninde. Kendisine tanıtılan konukları ters ve kısa bir şekilde selamlarken, bir yandan da kucağındaki şirin Siyam kedisini zaptetmeye çalışıyordu. Kedinin menekşe rengi kocaman şehla gözleri vardı.

Sevimli görünmeye çalışarak "Aman da aman!" dedi sen. "Ne tatlı kedi. Şaşı bir pisicik. Pisi, pisi!"

"Yapmayın!" dedi Bayan Tait sert bir sesle. "Korkutuyorsunuz onu."

Kocas, kısık bir hasta odası sesiyle konuştu: "Kedi ismi Yu'dur. Eski Çince yeşim demek."

Yatalak kadın, kocasını bakışlarıyla zehirleyerek söze girdi: "İsmi Yu değil onun, Freya." Hayvanı okşamaya başladı, küçücük kürk topağı minderin üstünde büzülmüştü.

Bunsen, tekerlekli iskemleye sırtını dönüp hafif hafif ılık çalarak makinenin objektifini ayarlamaya başladı.

"Birkaç resim çekmeniz ne kadar uzun sürdü" dedi kadın. Gırtlaktan gelen, tuhaf bir sesle konuşuyordu.

Bunsen savunmaya geçmişti. "Büyük dergiler, benim öğleye kadar bitirdiğim fotoğraf işini iki günde ancak tamamlar."

"Odamın fotoğrafını çekecekseniz, kedimin de fotoğrafta olmasını istiyorum" dedi kadın.

Herkes dönüp fotoğrafçıya bakarken, havada asılı kafi sessizlik uzadıkça uzuyordu.

"Kusura bakmayın" dedi Bunsen. "Kediniz bir poz alacak kadar uzun süre hareketsiz kalamıyor."

Soğuk soğuk cevap verdi kadın: "Diğer fotoğrafçılar hayvanların resmini çekerken bu kadar zorlanmıyorlar."

Bunsen'ın gözlerinde kıvılcımlar çıktı. Konuşurken gergi bir sabır yansıyordu sesinden. "Bu, uzun pozlu bir resim, Bayan Tait. Bütün odayı çekebilmek için objektifi mümkün olduğu kadar kapamak zorundayım."

"Sizin teknik sorunlarınız beni ilgilendirmiyor. Freya'nın da resimde yer almasını istiyorum!"

Derin bir soluk aldı fotoğrafçı. "Geniş açılı objektif kullanıyorum. Kediye tam makinenin önünde tutmazsanız küçücük bir nokta gibi çıkar. Öne getirmeye çalıştıkça da kıpırdayıp pozunu bozuyor."

Yatalak kadının sesi şirret bir tona bürünmüştü. "Fotoğrafı benim istediğim şekilde çekemeyecekseniz, hiç çekmeyin."

Kocasını yanına gitti, "Signe, sakın ol hayatım." Sonra diğerlerine eliyle işaret etti odadan çıkmaları için.

Gazeteciler arabayla Bungun Bataklık'tan uzaklaşırken şöyle diyordu Bunsen: "Yazıya fotoğrafçı olarak ismimi koymayı unutma sakın. Amma iş oldu yahu! Düşünebiliyor musun, üç saat boyunca hiç puro içmeden çalıştım. O tekerlekli iskemledeki cadaloz da üstüne tüy dikti yani! Kedi fotoğrafı çekmekten nefret ederim zaten."

Qwilleran, "Acayip gergin bir hayvandı o" dedi. "Paolo çok yardımcı oldu. iki kâğıt tutuşturduğum eline."

"İyi bir çocuğa benziyordu hakikaten."

"Sıla hasreti çekiyor. Meksika'ya dönebilmek için para biriktiriyormuş. Eminim Tait boş gaz tokluğuna çalıştırıyordur onu."

"Lyke, yeşimlerin 750.000 dolar ettiğini söyledi bana."

"İşte buna deli oluyorum ben" dedi Bunsen. "Tait gibi bir herif çaydanlıklara milyonlar döksün, ben sütçünün parasını öderken sıkıntıya gireyim."

"Siz evli adamlar bütün belalar kendi başınızda sanırsınız" dedi Qwilleran. "Hiç değilse başını sokacak bir evin var! Bir de bana bak... mobilyalı bir dairede oturuyorum, lokantalarda yemek yiyorum ve bir aydır doğru dürüst bir kadınla görüşmedim."

"Fran Unger her zaman elinin altında."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Senin yaşında bir adam öyle kılı kırk yarmamalı."

"Hıh!" Qwilleran karnısını birkaç santim içeri çekip bıyığını düzeltti. "Ben kendimi hâlâ arzu

edilir bir erkek sayıyorum ama galiba kadınlar giderek kıtlaşıyor."

"Oturacak bir yer bulamadın mı hâlâ kendine?"

"Arayacak vaktim yok ki."

"Senin şu akıllı kediye söyle arasın" diye öneride Bunsen. "Sen ilanları işaretle, o telefon açıp sorsun."

Ağzını açıp bir şey söylemedi Qwilleran.

4

Güzide Meskenlerin ilk sayısı kazasız belasız baskıya girdi. Arch Riker bunun hayra alamet olmadığını söylüyordu. Hiçbir reklam iptal edilmemişti, mizanpajda hiç sorun çıkmamıştı, yazıları sığdırmak için kısaltmak gerekmemişti ve prova baskı tekin sayılamayacak kadar düzgündü.

Dergi, birkaç yüz gram ağırlığındaki Pazar gazetesi arasında sandviç yapıp Cumartesi akşamından verildi bayilere. Kapağında, parlak Maydanoz Yeşili ve Mantar Beyazı renklerinde seçkin bir Bungun Bataklik konutu vardı. Makalelerin yer aldığı sayfalarda bol bol yatak ve çamaşır makinesi reklamı boy gösteriyordu. ikinci sayfada ise sarkık bıyıkları ve ifadesiz gözleriyle Güzide Meskenler editörünün resmi vardı - polis muhabiriyken kullandığı basın kartı için çektiymişti bu resmi.

Pazar sabahı David Lyke evinden aradı Qwilleran'ı. "Çok güzel bir yazı hazırlamışsınız" dedi dekoratör o havalı sesiyle. "Ayrıca benim ismimden bahsettiğiniz için de teşekkür ederim. Ama kuzum, o resminizi nereden bulmuşlar öyle? Koca kulaklı av köpekleri gibi çıkmışsınız."

Mutlu mesut bir gün geçiriyordu aslında bizim gazeteci, dostlar durmadan arayıp tebriklerini iletmekteydiler. Sonra bir ara yağmur başladı, ama o yine de dışarı çıkıp bir balık lokantasında güzel bir yemek yedi; akşam da kelime oyununda 20-4 yendi kediye. Koko hep kolay kelimelere atmıştı pençesini; kan ve kanun gibi, yahut poliş ve polis gibi.

Sanki gaipten haber alıyordu bu kedi; pazar sabahına kalmadan kanunla başı derde girdi Güzide Meskenlerin.

Telefonun sesiyle erkenden yerinden fırladı Qwilleran. Yatağın başındaki sehpayı koyduğu kol saatine uzandı hemen, gözlerini yeterince kırıştırdıktan sonra seçebildiği akreple yelkovana göre, saat altı buçuktu. Daha kemikleri uyanamadıklarından kaskatı yürüdü çalışma masasına.

"Efendim?" dedi kupkuru bir sesle. "Qwill! Ben Harold!"

Genel yayın yönetmeninin sesindeki ürpertici aciliyet duygusu, bir an için Qwilleran'ın ses tellerini dumura uğrattı.

"Qwilleran'la mı görüşüyorum?" diye bağılıyordu yayın yönetmeni.

Gazetecinin cevabı cızırtılı çıktı. "Dinliyorum."

"Haber aldın mı? Aradılar mı seni?" Bela tınısı vardı yönetmenin sesinde.

"Hayır! N'oldu ki?" Artık uyanmıştı Qwilleran.

"Polis demin aradı beni, buradan, evden. Kapak koyduğumuz... Tait'lerin evi... soyulmuş!"

"Ne?... Ne çalmışlar?"

"Yeşim! Kaba bir hespla yarım milyon dolar değerinde. Ama daha kötüsü... Bayan Tait ölmüş... Qwill! Orada mısın? Duydun mu söylediğimi?"

Qwilleran, yavaş yavaş sandalyeye çökerken, "Duydum" dedi boş bir sesle. "İnanamıyorum."

"Feci bir olay, üstelik bizim işin içinde olmamız daha berbat."

"Cinayet mi?"

"Hayır, Allahtan değil! O kadar kötü değil. Galiba krizi geçirmiş."

"Hastaydı zaten. Herhalde soyguncuları duydu ve..."

"Polis en kısa zamanda senle ve Cins Bunsen'la görmek istiyor" dedi yayın yönetmeni. "Sizin parmak izlerinizi alacaklarmış."

"Bizim parmak izlerimizi mi? Bizi mi sorguya çekecekler?"

"Rutin işler canım. Evde buldukları parmak izlerini ayıklamaları için gerekiyormuş, öyle dediler. Ne zaman gitmiştiniz çekime?"

"Pazartesi günü. Tam bir hafta oldu." Sonra ikisinin de aklında olan şeyi söyledi Qwilleran. "Bu haber kötü olacak dergi için."

"Dergiyi batırabilir! Bir dahaki Pazar'a ne yapacaktın?"

"Konuta çevrilmiş eski bir tavla. İsmi gazetelerde görmek isteyen bir kullanılmış araba satıcısına ait. Bir sürü güzel ev bulmuştum ama şu ya da bu nedenle sahipleri isimleriyle adreslerini kullanmamızı istemiyor."

"Şimdi bir nedenleri daha olacak" dedi yönetmen. "Hem de çok sağlam bir neden."

Qwilleran ağır ağır telefonu yerine koyup gözlerini boşluğa dikerek, aldığı haberi tartmaya başladı kafasında. Koko, bu telefon konuşmasına hiç karışmamıştı. Şifoniyerin altına sokulmuş, sanki durumun vehametini hissetmişçesine anlamlı bakışlarla süzüyordu gazeteciye.

Qwilleran, Bunsen'ı Şenkoru'daki evinden arayıp haber verdi ve iki saat içinde, iki gazeteci Polis Merkezi'nde hikâyelerini anlatmaya başladılar.

Detektiflerden biri şöyle sormuştu: "Sizin gazetenin amacı nedir? Hırsıza yol göstermek mi?"

Gazeteciler, Bungun Batakılık'taki evin içini fotoğraflamak üzere gidişlerini, Tait'in anahtarı getirip yeşim vitrinlerinin açılışına nezaret edişini anlattılar. En nadide parçaların fotoğraflanmasını kendisinin istediğini söylediler.

"Siz fotoğraf çekerken başka kim vardı orada?"

"Tait'in dekoratörü, David Lyke... bir de uşak, Paolo... bir de mutfakta bir hizmetçi görür gibi oldum ben" dedi Qwilleran.

"Uşakla konuştunuz mu hiç?"

"Tabii, tabii" dedi Bunsen. "Üç saat boyunca benimle birlikte çalıştı, ışıkları taşımaya yardım etti, mobilyaların yerini değiştirdi. İyi bir çocuk! İki dolar bahşış verdim ona."

Kısa süren sorgudan sonra Qwilleran da birkaç mütecessis soru yöneltti detektiflere, ama onu dinlemediler bili Onun üstüne vazife değildi, bunu gayet iyi biliyorlardı.

Polis Merkezi'nden dönerken Bunsen, "Aman bitti neyse ki!" dedi. "Bir an korktum, bizden şüpheleniyorlar diye."

"Bizim mesleğimiz her türlü kuşkunun üstündedir" diye cevap verdi Qwilleran. "Suç işleyen bir gazeteci duyulmamıştır hiç. Doktorlar karılarının kafasını patlatır, avukatlar ortaklarını vurur, bankerler mudilerin parasını hiç eder. Ama gazeteciler, suç eğilimlerini Basın Kulübü'nde boğarlar."

Qwilleran gazeteye gittiğinde ilk işi Lyke ve Starkwether'ın atölyesini aramak oldu. Hattın öbür ucundan David Lyke'in davudi sesi gürledi hemen.

"Haberı duydunuz mu?" diye sordu üzüntülü bir tonda.

"Şehre inerken otomobilin radyosundan dinledim" dedi Lyke. "Sizler için durum çok kötü."

"Peki Tart ne durumda? Aklını kaybetmiştir herhalde! G yeşimler için ne hissettiğini biliyorsunuz!"

"Çok yüksek bir rakkama sigorta edildiklerinden emini olabilirsiniz, şimdi yeni bir koleksiyona başlamak çok eğlenceli olacak onun için." Dekoratörün sesinde hiçbir duygudaşlık olmaması şaşırtmıştı Qwilleran'ı.

"Evet ama karısını da yitirdi."

"Bu kaçınılmazdı. Herhangi bir anda herhangi bir yüzünden ölebilirdi kadın... borsadan kötü bir haber geldiğinde ya da televizyonda silahlı çatışma gördüğünde" dedi Lyke. "Yıllardır o iskemleye mahkûm yaşıyor ve bütün bu süre boyunca kocası da, etrafındaki herkes de diken üstündeydi zaten... Bayan Tait'in ölümüne harcamayın gözyaşlarınızı. Yeterince dert var sizin başınızda. Güzide Meskenleri nasıl etkileyecek dersiniz?"

"İnsanlar bir daha evlerinin dergide çıkmasını istemeyecektir, korkacaklardır herhalde."

"Endişelenmeyin. Ben malzeme bulmanıza yardımcı olurum" dedi Lyke. "Sizinki gibi bir dergiye ihtiyaç var bu alanda. Bu akşam evimde kokteyl veriyorum, gelir misiniz? Birkaç dekoratör de olacak aramızda."

"İyi olur tabii. Nerede oturuyorsunuz?"

"Villa Veranda'da. Ayçöreğine benzeyen şu yeni apartman bloku."

Qwilleran telefonu yeni kapamıştı ki, ofisboylardan biri bir gazete bıraktı masasına. Morning Rampage'\n metropol baskısıydı bu. Fluxion'ın rakibi Tait olayını ilk sayfadan vermiş, "soygundan hemen önce bir başka gazetenin yeşim koleksiyonunu ayrıntılı bir şekilde anlatmasına üstüne basa basa değinmişti. Parmaklarıyla bıyığını kazırcasına tarayan Qwilleran, genel yayın yönetmenini görmek için Haber Servisi'ne gittiyse de Percy, gazete sahibi ve müessese müdürüyle toplantıdaydı.

Qwilleran, dalgın dalgın masasına oturup daktilosuna dikti gözünü. Çalışması gerekiyordu. Bir dahaki sayı için çekime gitmek zorundaydı. Ama onu rahatsız eden bir şey vardı. Soygunun zamanlaması idi bu.

Dergi, Cumartesi akşamı dağıtımına verilmişti. Onu izleyen gece -Pazar gününün son saatleri ya da Pazartesi'nin ilk saatlerinde- olmuştu soygun. Yirmi dört saat gibi kısa bir süre içinde, diye hesapladı Qwilleran, birilerinin (o) yeşimlerle ilgili yazıyı okuyup (b) bunları çalmayı düşünüp (c) karmaşık denebilecek bir plan hazırlayıp harekete geçmesi gerekiyordu. Ailenin ya da hizmetlilerin haberi olmaksızın eve girmek, son derece ustalıkla tasarlanmış vitrinli nişlere ses çıkarmadan ulaşmak, malı dikkatle kaldırmak, evden çıkarmanın bir yolunu bulmak ve bütün bunları, özel güvenlik görevlilerini atlatarak yapmak için sağlam bir plana ihtiyaç vardı. Bungun Batakılık'ta devriye gezen özel güvenlik görevlileri vardı mutlaka.

Soyguncuların, araştırma yapmak için çok az bir zamanları olacağını düşündü Qwilleran. Harekâtı başarıyla yürütmek için hatırı sayılır bir örgütlenmeye ihtiyaç vardı... tabii eğer soyguncular Tait evinin sakinlerince tanınan kişiler değilse ya da yeşimleri önceden bilmiyorlarsa. Ve eğer öyleyse, Güzide Meskenler'i töhmet altında bırakacak biçimde özellikle mi zamanlanmıştı bu soygun?

Qwilleran olasılıkları gözden geçirirken, Fluxion'ın Pazartesi baskısı da matbaadan çıkmış, ofisboy Kültür-Sanat Servisi'nde vızır vızır dolaşarak masalara gazete bırakmaya başlamıştı.

Tait olayı gözlerden uzak bir yere, dördüncü sayfaya gömülmüş ve şaşırtıcı bir başlık altında verilmişti. Qwilleran, altı kısa paragrafı altı nefeste okudu. Yorum yazısı, Fluxion'ın Polis Merkezi'ndeki daimi adamı Lodge Kendall'a aitti. Güzide Meskenler'deki yazıya hiç değinilmiyordu. Çalınan yeşimlerin tahmini değeri verilmemişti. Ve Polis Merkezi'nden birinin inanılmaz demecine yer veriliyordu. Qwilleran kaşlarını çatarak okudu; bunu, sonra paltosunu kapıp Basın Kulübü'nün yolunu tuttu.

Basın Kulübü, kireçtaşından yapılma, is kaplı eski bir kalede yer alıyordu; bir zamanlar il hapishanesi olarak kullanılmıştı, bina. Pencereler dar ve parmaklıklıydı; kararmış kuleler arasına! bir sürü uyuz güvercin yuvalanmıştı. İçeride, ahşap kaplamalı yaşlı duvarlara on dokuzuncu yüzyıl hapishanesinin kokusu sinip kalmıştı, ama en beteri gürültüydü. Sesler kubbe biçimindeki tavana çarpıp çarpıp düşüyor, başka seslerle çarpışıp geri sığıyor kulakları sağır edici bir uğultu halinde çoğalıyordu. Gazeteciler için bir cennetti burası.

Bugün ise giriş katındaki bar, Bungun Batakılık'taki olan ilgili tartışmalar ve spekülasyonlarla çınlıyordu. Mücevher hırsızlığı, uygar gazetecilerin vicdanlarının sesine kulak vererek tadına vardığı olaylardandı. Ne de olsa zekâ devredeydi bu tür hırsızlıkta ve hiç kimsenin kılına dokunulmuyordu.

Cins Bunsen'ı barda, geleneksel olarak Fluxion kadrosunda ayrılan köşede buldu Qwilleran. Onun yanına oturup bir duble buzlu domates suyu söyledi.

"Okudun mu?" diye sordu fotoğrafçıya.

"Okudum" dedi Bunsen. "Kafayı yemiş bunlar."

Alçak perdeden konuşmaya başladılar. Barın öbür ucunda ise Morning Rampage muhabirleri, seslerini kısık tutmaya hiç ihtiyaç duymadan kutlama yapmaktaydılar. Qwilleran, pis pis baktı rakip taifeye.

"Şu herif kim, açık renk takım elbise giymiş olan?... Şu avaz avaz gülen adam, canım..." diye sordu.

"Onların Abone Servisi'nde çalışıyor" diye cevapladı Bunsen. "Bu yaz onlarla yaptığımız maçta vardı... dallamanın tekidir."

"Sinirime dokundu. Bir kadın ölmüş, adam horoz gibi ötüp duruyor."

"Kendall geliyor" dedi fotoğrafçı. "Bakalım polisin teorisi hakkında ne düşünüyor."

Genç, dürüst ve işinde mutlu biri olan polis muhabiri, can sıkıntısının ağır bastığı profesyonel bir hava sergilemeye özen gösteriyordu.

Qwilleran onu bara çağırıp sordu: "Bu sabah yazdıklarına kendin inanıyor musun?"

"Polise bakılırsa" dedi Kendall, "elleriyle koymuş gibi bulmuş herifler malı. Senin Tait'lerin evi hakkındaki yazınla bir ilgisi yok. İçeriden biri yapmış olmalı. Evin içini bilen biri."

"Biliyorum" dedi Qwilleran. "Benim de tahminim bu. Ama zanlı konusundaki seçimlerini tutmadım. Uşağın yaptığına inanmıyorum."

"O zaman ortadan kaybolmasını nasıl açıklıyorsun? Eğer Paolo yeşimleri yürütüp Meksika'ya kaçmadıysa, nereye kayboldu?"

Bunsen söze girdi: "Paolo yapmış olamaz. İyi bir çocuktur... sessiz ve utangaçtı... yardıma çok hevesliydi. Yok o tip biri değil."

"Siz fotoğrafçılar da kendinizi insan sarrafı sanırım" dedi Kendall. "Ama yanılıyorsun işte. Tait'e kalırsa oğlan tembelmiş, sinsiymiş ve yalancıymış. Bir iki kere Tait kovmakla tehdit etmiş onu ama her seferinde Bayan Tait Paolo'nun imdadına koşmuş. Kadının fiziksel durumu nedeniyle de kocası kıramamış onu."

Bunsen ile Qwilleran inanmaz inanmaz baktılar birbirlerine. Kendall yanlarından uzaklaşıp TV'de çalışan bir grup adamla sohbete daldı.

Bir süre, Tait'in verdiği yeşim düğmeyle oynadı Qwilleran. Bozuk paralarla birlikte cebinde saklıyordu onu. Sonra Bunsen'a döndü: "Bu sabah David Lyke'ı aradım."

"Ne diyor olanlara?"

"Hiç sarsılmış görünmedi. Yeşimlerin sigortalı olduğunu, Bayan Tait'in de kocasının hayatını cehenneme çeviren facia bir yaratık olduğunu söyledi."

"Bak bu bana uyar işte. Cadalog karının tekiydi be. Peki Paolo'nun bu işe bulaştığına inanıyor mu?"

"Lyke'la konuştuğum sırada Paolo'dan şüphelenildiği açıklanmamıştı daha."

Basın Kulübü'nün barmeni Bruno, yakınlarında dolaşıp sinyal bekliyordu onlardan.

"Başka istemem" dedi Qwilleran. "Yemek yiyip işe döneceğim."

"Derginizi gördüm dün" diye lafa girdi barmen. "Ben ve karım dekorasyon konusunda bir sürü fikir sahibi olduk sayenizde, ikinci sayıyı dört gözle bekliyoruz."

"Bungun Batakılık'ta olanlardan sonra, ikinci sayıyı göremeyebilirsiniz bile" dedi Qwilleran. "Kimse evini basına açmak istemeyecektir."

Bruno bilgiç bilgiç gülümsedi gazeteciye. "Belki benim yardımım dokunur. Dergi için malzeme sıkıntınız olursa benim evimi görüntüleyebilirsiniz. Kendimiz yaptık her şeyi."

"Neye benziyor senin ev?" Cevabı sabırsızlıkla bekliyordu Qwilleran. Bruno, yoksulların Leonardo da Vinci'si olarak nam salmıştı. Her konuda, ama azar azar, marifet sahibiydi.

"Şu monokromatik dedikleri türden bir renk düzeni uyguladım" dedi barmen. "Chartreuse halı, Chartreuse duvarlar, Chartreuse pencere örtüleri ve Chartreuse bir kanepede var evde."

Qwilleran, "Senin meslekten biri için gayet uygun" diye cevapladı onu. "Ama izninle küçük bir ayrıntıyı düzeltmek istiyorum. Sakın perdeye pencere örtüsü deme bir daha."

5

Qwilleran, David Lyke'in evindeki kokteyl partiye gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştirdi ve şarküteriden aldığı bir parça bifteği verdi kediye. Koko, kedisel bir sevinç gösterisiyle odanın içinde saatte altmış kilometre hızla uçup havada keskin dönüşler yaparak karşıladı onu: Sandalyelerin üzerinden, sehpaaltından geçti, lambaların çevresini dolaştı, kitaplığın en üst rafına fırlayıp sonra gurul gurul sesler çıkartarak güm diye yere atladı. Lambalar sendeledi. Kültabaları fırıl fırıl döndü. İncecik perdeler sert rüzgârlarla savruldu. Sonunda sözlüğün üstüne konan Koko, arka ucu havada, ön ucu yere yapışık, kuyruğu bayrak direği gibi dimdik, bütün vücudunu kullanarak kazımaya başladı kitabı. Harıl harıl kazıdı, durup Qwilleran'a baktı, sonra yine kazıdı.

"Oyun oynayacak zamanım yok" dedi Qwilleran. "Dışarı çıkıyorum. Kokteyl partiye gideceğim. Belki sana bir zeytin getiririm."

Kuru temizlemeciden yeni gelmiş pantolonunu giydi, yeni aldığı gömleğinin iğnelerini ayıkladı ve yeni kravatını arandı. Kanepenin koluna asılı buldu kravatı. Tam ortasındaki deliği görünce homurdanmaya başladı. Her tarafı sağlam olan tek bir ekose kravatı kalmıştı artık. Onu da asılı olduğu kapı tokmağından kamçısını şaklatır gibi çekip bağladı boynuna. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Bu arada Koko da sözlüğün üstüne kurulmuş, bir umut oyununa hazırlanıyordu hâlâ.

"Bu akşam oyun falan yok" dedi tekrar Qwilleran. "Seri bifteğini ye, sonra bir güzel uyku çek."

Partiye hazırlanırken içi umut doluydu gazetecinin. Bazı yararlı temaslarda bulunmayı umuyor, şimdi çok revaçta olan şu lüks Villa Veranda'yı merak ediyor, ayrıca David Lyke'i bir daha görmeyi çok istiyordu. Adamın fütursuz tavırları hoşuna gitti. Qwilleran'ın dekoratör deyince beklediği tipte bir adam değildi Lyke. Ne çitkırıldım biriydi ne de züppe, o görkemli zarafet maskesini ise hasbelkader takıyordu işte.

Kent silüetine yeni eklenen Villa Veranda, çok hoş manzaralı bir parkın etrafını çeviren on sekiz katlı bir apartmandı; her dairede balkon vardı. Qwilleran, misafir olduğu daireyi cıvı cıvı konuşmalar, çın çın öten kadehler ve gömme hoparlörlerden yükselen müzikle pek canlı buldu.

Davudi sesinde keyif vardı Lyke'in. "İlk kez mi geliyorsunuz Villa Veranda'ya?" diye sordu. "Bu binaya Mimarın İntikamı deriz biz. Balkonlar gereğinden çok güneş görecek, rüzgârı da dışarının pisliğini de gereğinden çok alacak biçimde yapılmış. Salonuma dolan kurum, insanın gözünü kör eder. Ama muteber bir adres. En önemli şahıslardan birkaçı burada oturuyor, bazılarının da bir gözü kör olmuş durumda."

Cam duvarda sürgülü bir cam kapıyı açıp Qwilleran'a balkonu gösterdi; balkondaki madenî mobilyalar ayak bileği hizasında suya batmıştı ve rüzgâr suyun yüzeyinde dalgacıklar oluşturuyordu.

"Her yağmurdan sonra üç gün süreyle havuz oluyor balkonlar" dedi Lyke. "Rüzgâr çok oldu mu balkon demirleri 'Ave Maria' çalmaya başlıyor. Hele manzaramızın bir eşi daha yok Doksan iki balkona hâkim bir panorama."

Dairenin içinde sıcak, hayat dolu bir atmosfer vardı. Her tarafta mumlar yanıyordu ve iyi cins deriden ciltleri olan kitaplar, egzotik bitkiler, kaliteli çerçeveler içindeki tablolar, kat kat minderlerle doluydu etraf. Bir köşede küçük bir fıskiye vardı, fışkırıyordu. Duvarlar ise Qwilleran'ın o güne dek gördüğü en gösterişli kâğıtla kaplıydı - üstüne yüzlerce tavuskuşunun uzandığı gümüş bir saman yığınının andırıyordu deseni.

Dekorasyona Uzakdoğu unsuru hâkimdi. Uzakdoğu işi bir paravan, eğri bacaklı birkaç siyah sehpa ve yemek salonunda bir Çin halısı gördü Qwilleran. Gizli spotlarla ışıklandırılmış çakıl döşeli bir bölümde koca koca Uzakdoğu heykelleri duruyordu.

Qwilleran, "Bunun fotoğrafını çeksek" dedi Lyke'a.

"Bu apartmandan başka bir daireyi önerecektim b size" diye cevapladı dekoratör. "Harry Noyton'ın dairesini ben yaptım... işyeri olarak kullanılan bir bahçe katı aslında, ama duvardan duvara para döşeli içerisi. Ve zevkle döşenmiştir, girenleri dehşet güzeldir. Patlıcan, Ispanak ve Fazla Olgunlaşmış Karpuz kullandım."

"Harry Noyton kim?" diye sordu Qwilleran. "İsim tanıdık geldi ama..."

"Duymuşsunuzdur mutlaka. Şehrin en çok sesi çıkan sessiz ortağı'dır. Stadyumun, birkaç otelin ve muhtemelen Belediye Binası'nın da sahibidir."

"Tanışmak isterdim."

"Tanışırısınız. Bu gece uğrayacak. Aslında Harry'nin Kayıp Göl Sırtları'ndaki sayfiye evini basmanızı isterdim ben... baştan aşağı sanat eseri, güzel bir çağdaş dekorasyon örneğidir. Ama şu aralar ailevi sorunları var, onun için pek tavsiye etmem. Haydi gelin diğer konuklarla tanıştırayım sizi. Starkweather de burada, güzel eşiyile birlikte. Kart bir ayyaş oldu çıktı kadıncağız ama onu suçlayamam bunun için."

Lyke'in ortağı bir kanepenin köşesinde sessizce oturamıyordu, ama Bayan Starkweather durmadan dolaşmaktaydı odanın içinde. Artık yaşlanmaya başlayan yüzüne çılgınlık sınırına dayanmış bir neşe hâkimdi ve elbisesini de pembenin talihsiz bir tonundan seçmişti.

Qwilleran'la tanışılırken, âşıkane bir biçimde yapıştı Lyke'a.

Elindeki kokteyl bardağıyla havada geniş bir yay çizerek "David'e âşığım ben" dedi gazeteciye. "Ne kadar etkileyici değil mi? Ah o gözler! Ve o seksi ses!"

"Ağır ol tatlım" dedi Lyke. "Kocanın beni vurmasını mı istiyorsun?" Sonra Qwilleran'a döndü. "Mesleğimizdeki felaketlerden biri de bu işte. Herkes çok seviyor bizi."

Lyke kendini Bayan Starkweather'in pençesinden kurtarınca, kadın da Qwilleran'ın koluna yapışıp devam etti konuşmaya. "Dekorâtörler şahane partiler veriyor! Bir sürü erkek olur hepsinde de! Ve yiyecekler nefistir. David'in ayarladığı yemek şirketi bir harika. Ama içkiler fazla sert." Sonra kıkırdadı. "Çok dekorâtör tanır mısınız? Çok eğlenceli tiplerdir. Harika giyinir, harika dans ederler. Benim kocam gerçek bir dekorâtör değil. Eskiden halı toptancısıydı. Şimdi de L&S'nin para işleri onda. Yeteneği olan ise David. David'e tapıyorum!"

Konukların çoğunun dekorâtör olduğunu tespit etti Qwilleran. Erkeklerin hepsi yakışıklı, büyük çoğunluğu gençti. Kadınlar için aynısı pek söylenemezdi, ama onlar da güzellik ve gençlikteki açıklarını hayat dolu kahkahaları ve çarpıcı giysileriyle kapatıyorlardı. Herkes çekiciydi burada. Qwilleran'a da yeni dergisi, bıyığının ihtişamı ve pipo tütününün rayihası için iltifatlar yağdırdılar.

Konuşmalar bir konudan diğerine atlıyordu: Seyahat, moda, nadide şarâplar, bale ve diğer dekorâtörlerin şaibeli yetenekleri. Jacques Boulanger adı sık sık ortaya atılıyor, sonra hep birlikte tu kakalanıp bir kenara fırlatılıyordu.

Kimsenin Kasım'daki seçimlerden ya da birinci lig maçlarından yahut Asya'daki durumdan bahsetmediğine dikkat etti Qwilleran. Tait'lerin evindeki soygun da konukların hiçbirini etkilemişe benzemiyordu. Böyle bir şeyin, David'in müşterilerinden birinin başına gelmiş olmasıyla ilgili espriler yaptılar sadece.

Titiz birine benzeyen genç bir adam Qwilleran'a yaklaşarak kendini tanıttı. Adı Bob Orax'tı ve oval, aristokrat bir suratı, kalkık kaşları vardı.

"Normal olarak" dedi gazeteciye, "basında polisiye olayları pek izlemem ama ailem Tait'leri tanırdı ve bugünkü gazeteyi okuyunca neye uğradığımı şaşırdım. Georgie'nin bu kadar yeşim biriktirmiş olduğunu hiç bilmiyordum. Siggy'yle ikisi yıldır tek bir eğlenceye gitmemişlerdir! Annem İsviçre'de Siggy'yle aynı okula gitmiş, biliyorsunuzdur."

"Hayır, bilmiyordum."

"Siggy'nin ailesinde nüfuzdan çok zekâ varmış, Annem öyle der. Hepsi bilim adamı ya da mimar olmuş. Siggy'nin zengin bir Amerikalıyla evlenmesi büyük bir darbe olmuş tabii aile için. Annemin söylediğine göre, o zamanlar saç varmış Georgie'nin."

"Tait'lerin serveti nereden geliyor?" diye sordu Qwilleran.

"Oldukça acayip ve hoş bir şekilde. Georgie'nin dedesi, at arabaları için kamçı imal ederek zengin olmuş, gerçekten zengin ama. Yalnız annemin söylediğine göre Georgie'de hiç kafa yokmuş. Belki ufak tefek üçkâğıtlar yapmıştır ama. bankaya koyacak bir şeyi yoktu."

Qwilleran, "Tait'in her şeyiydi o yeşim koleksiyon" dedi. "Soyguna öyle çok üzüldüm ki."

Mağrur bir edayla cevap verdi Orax: "Evde ucuz işgücü kullandınız mı böyle oluyor. Babam

sağken, daima İngiliz uşaklar ve İrlandalı hizmetçiler alınmasında ısrar ederdi. Ailem zengindi bir zamanlar. Şimdi muhitimiz sayesinde geçiniyoruz. Bir de benim Irmak Sokağı'nda dükkânım var, biraz belimizi doğrulttuk işte böylece."

"Bir gün uğramak isterim size" dedi Qwilleran. "Dergim için malzeme topluyorum da."

"Vallahi, açıkçası okurlarınız benim gibi birine hazırlıklı mıdır kuşkuluyum" diye cevapladı dekoratör. "Benim uzmanlık alanım Tasarlanmış Sakalet'tir ve ortalama beğeniler için oldukça ileri bir kavram bu. Ama yine de gelin! Hoşunuza gidebilir."

"Sahi bu Jacques Boulanger kim, hep kulağıma çalınıyor da adı?"

"Boulanger mi?" Orax'ın kaşları biraz daha kalktı. "Duxbury'lere, Penniman'lara ve Bungun Bataklıktaki diğer bütün köklü ailelere iş yapar kendisi."

"İyi bir dekoratör olmalı."

"Bizim işte" dedi dekoratör, "basan her zaman kalitenin göstergesi değildir... Aa, ne kadar yazık! İçkiniz yok sizin! Bardan bir şeyler getireyim mi?"

Qwilleran'ı ilgilendiren bar değildi. Büfeydi. Tıka basa havyar, karides, soslu mantar, enginar dolması, dereotu sosuna bulanmış enfes köftelerle doluydu büfe ve de altında minik bir ocak yanan koca bir tepsi dolusu peynirli kanepeler vardı. Qwilleran, tabağını üçüncü kez doldururken gözü mutfak tarafına ilişti ve yemek şirketinin paslanmaz çelikten ısıtıcısını gördü. Isıtıcının hemen yanında gülümseyerek kendisine bakan bir Uzakdoğuluyla göz göze geldi; adam başıyla hafif bir işaret yaparak tabağını doldurmaya teşvik etti onu, Qwilleran da eliyle, yiyecekleri ne kadar takdir ettiğini belirten bir işaret yaptı.

O sırada konuklardan koca, biçimsiz gövdeli ve çarpık suratlı bir adam büfenin tepesine dikilip kanepeleri birer ikişer ağzına atmaya başladı; ağzında yığılma oldukça, konyak kadehinden aldığı koca yudumlarla aşağı itiyordu lokmaları.

"Bu çocuklara bayılıyorum... dekoratörlere" dedi gazeteciye. "Hep partilerine çağırırlar beni. Ama böyle yaşamayı nasıl başardıkları beni aşan bir konu! Rüya gibi bir hayat yaşıyorlar. Ben işadamıyım. Yılda bir düzine işe girer çıkarım ve her yatırımdan da kâr ederim. Bu veletler gibi zevk olsun diye iş yapmıyorum. Sen anlarsın ne dediğimi. Gazetecisin, değil mi?"

"Jim Qwilleran. Daily Fluxion'dan."

"Siz gazeteciler iyi çocuklarsınız. Ayağınız yere basıyor. Bir sürü gazeteci tanırım ben. iki gazetenin de genel yayın yönetmenlerini tanıyorum, Fluxion'ın spor editörünü ve sizin ekonomi yazarını da tanırım. Hepsi benim av köşküne gelmiş. Avlanmayı, balığa çıkmayı falan sever misin?"

"Pek tecrübem yok" diye itiraf etti Qwilleran.

"Vallahi aslında bizimki de elimizde birer şişeyle oturup geyik muhabbeti yapmaktan ibaret. Bir gün gel, beklerim.. Haaa, benim adım Harry Noyton."

El sıkıştılar; Qwilleran, "David'in söylediğine göre Fluxion'ın yeni çıkardığı dekorasyon dergisine konu olabilecek eviniz varmış" dedi.

Noyton, cevap vermeden önce uzun uzun ayakkabılarına baktı. "Gel öbür odaya geçelim,

orası sessizdir" dedi sonra.

Kahvaltı odasına geçip mermer bir masanın başına oturdular. İşadaminin elinde konyak kadehi, Qwilleran'da ise karides ve mantar dolu bir tabak vardı.

Noyton konuşmaya başladı: "Kayıp Göl'deki evim hakkında ne duyduysan doğrudur. Muhteşem bir ev! Ve baştan aşağı David'in eseridir... aslında David'in ve karımın. Çok marifetli bir kadındır. Bende hiçbir marifet yok. iki yıl makine yüksek okuluna gittim, o kadar." Bir süre durup pencereden dışarı baktı. "Ama Natalie'de sanata istidat var. Onunla gurur duyuyorum."

"Şu evi görmeyi isterdim."

Noyton, "Evet... sorun da burada zaten" deyip konyağı yudumladı uzun uzun. "Evi satacağız. Senin anlayacağın, Nathalie'yle boşanıyoruz."

"Çok üzüldüm" dedi Qwilleran. "Benim de başımdan geçti."

"Aramızda bir sorun yok, anlıyor musun? Ama o bitirmek istiyor işte! Sanatçı olmak gibi çığınca bir fikre kapıldı. Düşünebiliyor musun? Bu dünyada sahip olunabilecek her şey sahip ve o, yaratıcı olmak istiyor, tavanarasındaki bir stüdyoda açlıktan ölmek istiyor, kendine bir hayat kurmak istiyor. Kendi bunu. Ve fena halde istiyor! Çocukları bir yana bırakabilecek kadar hem de. Bugünlerde kadınların kanına giren bu sanat mikrobunu anlayamıyorum doğrusu."

"Çocuklarınız da var demek."

"İki oğlumuz var. Pirlanta gibi iki oğlan. Çocukları öyle bırakıp gitmeye nasıl vicdanı elveriyor anlayamıyorum. Ama benim şartlarım kesin: Çocukların velayeti tamamen bana ait olacak ve bu boşanmanın geri dönüşü yok. Bitti mi biter, iki ay sonra fikrini değiştirip dönmeye karar veremez. Kimsenin elinde oyuncak olamam ben! Hele bir kadının... Söylesene, haksız mıyım?"

Qwilleran uzun uzun baktı adama - saldırgan, zengin, yalnız.

Noyton içkisini fondıplayip "Oğlanları askeri okula vereceğim tabii" dedi.

"Bayan Noyton ressam mı?" diye sordu Qwilleran.

"Yok canım, öyle değil. O kocaman tezgâhlardan aldı, halı falan dokuyup dekoratörlere satacakmış. Nasıl geçinecek bilmiyorum. Benden hiç para istemiyor, evi de istemiyor. Çeyrek milyon dolarlık bir gayri menkul satın alacak birini tanıyor musun?"

"Çok büyük herhalde."

"Bak, aslında bunu gazeteye yazarsan, evi elden çıkarmama yardımı dokunur belki. Seninle açık konuşuyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Şu anda oturan var mı evde?"

"Bir bekçiden başka kimse yok. Natalie Reno'da. Ben burada, Villa Veranda'da oturuyorum... Dur, ben şu buzların üstüne biraz lezzet döküp geleyim."

Noyton bara daldı. O yokken, yemek şirketinin Japon garsonu gelip sessizce Qwilleran'ın önündeki boş tabağı aldı ve yerine tepeleme dolu bir yenisini koydu.

"Dediğim gibi" diye devam etti Noyton, "bu daireyi Dave'e döşettim. Zevkli oğlan. Danimarka'dan ithal ahşap bir zemin yaptırdım, gömme bir bar, uzun tüylü kilim falan işte."

"Görmek isterdim doğrusu."

"Gel göstereyim. Burada, aynı katta. Binanın kuzey kanadında."

Noyton'ın elinde konyak kadehi, birlikte ayrıldılar partiden. Kıvrılarak ilerleyen koridorda yürürlerken, "Seni uyarmalıyım" dedi Noyton, "renkler çok çılgındır."

15-F'nin. kapısını açıp duvardaki bir düğmeye dokundu. Soluğunu tuttu Qwilleran.

Hoş bir müzik yayıldı odaya. Canlı renkler bir ışık havuzunda dansa başladılar. Her şey yumuşacık, rahat ve dayanıklı görünüyordu.

"Bu modern zimbirtıdan anlar mısın?" diye sordu Norton. "Bok gibi para tutuyor bunlar."

"Muhteşem! Gerçekten harika" dedi Owilleran hayret ve beğeniyle.

Zemin, koyu renkli minik minik ahşap karelerle döşeliydi; kadifemsi, yağlı bir cila vardı üzerlerinde. Biçilmemiş çim kadar dağınık görünen, tenis kortunun yarısı büyüklüğünde bir de kilim.

"Kilim nasıl?" diye sordu Noyton. "Hakiki keçi kılındanmış. Yunanistan'dan gelme."

Kilimin üç kenarını, güneşte tabaklanmış süetle kaplı üçlü bir oturma grubu çevirmişti. Gövdesi davetkâr kıvrımlarla yükselen sandalyeyse inanılmayacak kadar yumuşak bir şeyle kaplanmıştı.

"Vikunya" dedi Noyton. "Ama sen şu yeşil kanepeye otur, ben en çok onu severim."

Qwilleran kendini yeşil kanepeye bırakıp ayaklarını da onunla takım olan pufa uzatınca, bir mutluluk ifadesi yayıldı yüzüne. Sandalyenin heykel gibi işlenmiş yünlü kollarını okşadı. "Böyle bir dairem olsun isterdim" diye mırıldandı.

Noyton, gururunu gizlemeye gerek duymadan "Burası da bar" dedi ve kadehine içki doldurmaya başladı. "Müzik seti de İspanyol tarzı şu eski büfeye gizlendi - buradaki tek antika parça. Bir servet ödedim ona." Sonra vikunyayla kaplı sandalyeye gömüldü. "Dairenin kirası da yabana atılacak gibi değil, ama bazı önemli şahıslar oturuyor bu apartmanda... öyle insanlarla tanış olmak lazım." İki yargıcın, bir bankerin, emekli bir rektörün ve önde gelen bir bilim adamının adını verdi. "Hepsini tanırım. Bu şehirde çok insan tanırım ben. Sizin genel yayın yönetmeni de iyi arkadaşımdır."

Qwilleran'ın gözleri köşebentlerle duvara tutturulmuş kitap raflarında, pas rengi deriyle kaplanmış kocaman çalışma masasında, insanda dokunma isteği yaratan kilimde ve bir değil, iki değil, tam üç tane yumuşacık kanepede dolaşıp duruyordu.

"Evet, Lyke çok güzel bir dekorasyon yapmış" dedi.

Noyton onu kurnaz bakışlarla süzerek "Sen düzgün bir adama benziyorsun" dedi. "Bu

dekoratörlerin arasında işin ne?"

"Cana yakın insanlar" diye cevapladı Qwilleran; zarfı yememişti.

"Ben onu demiyorum. Bob Orax'la tanıştın mı? Ciddi sorunları var o çocuğun."

Qwilleran, "Ben her türlü insana alışığım" dedi. Lafa.başlarken bu kadar nazik bir ton tutturmayı planlamamıştı oysa. Gazetecilere özgü bir yetenek vardı onda: Kimlerle çalışıyorsa onlarla özdeşleşir, onları savunurdu. Noyton'ın laf sokuşturma çabalarına da bozulmuştu doğrusu.

"İşte gazetecilerin bu yanını seviyorum" dedi Noyton. "Öyle kolay kolay gaza gelmiyorsunuz. Size kafakol çekmek mümkün değil."

Qwilleran ayaklarını puftan çekip kalktı yeşil kanepeden. 'Ee, ne diyorsun? Eğlenceye dönelim mi?"

Partiye döndüler, Noyton, kendi stoğundan iki şişe viski götürdü Lyke'in evine.

Qwilleran, Noyton'ın evinde yaptığı iş için iltifat etti dekoratöre. "Dairemi böyle döşetebilecek kadar param olsun isterdim" dedi. "Neyse, böyle bir dekorasyon işinin maliye nedir?"

"Çok yüksek" dedi dekoratör. "Aklınızda bulunsun, her hangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sizden yalnızca, maliyet, bir de nakliye parası alırım."

"Benim ihtiyacım olan" diye cevapladı Qwilleran, "mobilyalı bir daire. Oturduğum yeri yıkıp otopark yapacaklar, on gün içinde çıkmam lazım."

"Madem bu kadar hoşunuza gitti, birkaç hafta Harry'nin dairesini kullansanıza" diye bir öneri geldi Lyke'tan. "Avrupa'ya gidiyor, bir ay, hatta belki daha fazla kalacak."

Qwilleran'ın gözleri parladı. "Verir mi sizce... yani benim karşılayabileceğim bir kirayla?"

"Bir soralım bakalım."

Noyton, "Olmaz öyle şey" dedi, "kira falan olmaz. İstiyorsan ben gelene kadar kalabilirsin."

"Hayır, bir kira ödeyeyim mutlaka" dedi Qwilleran.

"Bırak yahu bu ayakları! Gazetelerin çok iyiliğini gördüm ben, teşekkür etmem için bir fırsat olur işte. Hem bana dokunmaz ki canım! Niye para alacakmışım?"

Lyke, Qwilleran'a döndü. "Her gülün bir diken var tabii" dedi. "Sizden gelen postayı kendisine iletmenizi ve telefonlara bakıp mesaj almanızı isteyecektir,"

"Bir diken daha var" diye cevapladı Qwilleran. "Ben, kedi besliyorum."

"Onu da getir, onu da!" dedi Noyton. "Ona ayrı bir o ve banyo verebiliriz. Beş yıldızlı hem de."

"Mobilyayı tırmalamayacağını garanti ediyorum."

"Anlaştık. Ben çarşamba günü yola çıkıyorum. Anahtar apartman görevlisinin masasında olacak, barınkiler de dahil. Kendi evin gibi davran. Ve eğer Avrupa'dan günde iki kez arayacak olursam şaşırma. Ben tam bir telefon kuşuyumdur."

Daha sonra Qwilleran'a şöyle diyecekti Lyke: "Beni o adamın pençesinden kurtardığınız için teşekkür ederim. Harry, sekreterlik işlerini bana gördürecekti. Nedendir bilmiyorum, ama insanlar, dekoratör tuttular mı ömür boyu bir dadı da tutmuş olduklarına inanıyorlar."

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki. bu kadar şanslı olabileceğine inanamıyordu Qwilleran. 'çi içine sığmadı parti boyunca ve ev sahibine iyi geceler demeden önce, büfeye iki ziyaret daha yaptı.

Tam daireden ayrılıyordu ki, koluna biri dokundu. Garson dirsek hizasından gülümsüyordu ona.

"Köpecik var mı köpecik?"

"Yok" dedi Qwilleran, "ama..."

"Köpecik açtır. Köpecik paketini alın" diyerek folyoya sarılı bir paketi Qwilleran'ın ellerine bırakıverdi.

6

Salı sabahı Qwilleran, köpecik paketini buzdolabından çıkartıp kediye ve kendisine kahvaltı hazırlarken, "Koko, eski dostum, taşınıyoruz!" diye bildirdi sevinçle. Önceki gece olanları gözden geçirince, bu dekorasyon işinin büyük avantajları olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hiç bu kadar çok iltifat almamış, bu kadar lezzetli yiyecekler tatmamıştı daha önce; hele bu boş daire işi tam bir düşüş olmuştu.

Koko, buzdolabının tepesindeki minderin üstüne kurulmuştu - bu mavi minder onun yatağı, tahtı, Olympos'uydu, Kürek kemikleri yüzgeç gibi ileri çıkmıştı. Rahatsız ve düşünceli görünüyordu.

Qwilleran, "Villa Veranda'yı seveceksin" diye güvence verdi ona. "Yumuşacık kilimler ve yüksek kitap rafları var orada, balkonda güneşlenebilirsin. Ama çok efendi davranman lazım ona göre. Öyle ortalıkta uçuşup lambaları devirmek falan yok!»

Koko vücudunun ağırlığını öbür tarafa verdi. Gözleri sıkıntı dolu koca birer mavi yuvarlak olmuştu.

"Minderini de alıp oradaki buzdolabının üstüne koyarız, evinde hissedersin kendini."

Qwilleran, bir saat sonra Daily Fluxion'da Cins Bunsen verdi bu güzel haberi. Sabah kahvesi için yemekhanede bir araya gelmişlerdi; kâğıt şapkalar takmış matbaacılar, çuval önlüklü dizgiciler, beyaz gömleklerinin kollarını kıvrımış düzeltmenler, manşetleri düğmeli editörler, kol düğmesi takmış reklam sorumluları da vardı salonda.

Qwilleran, "Villa Veranda'daki banyoları göreceksin!" dedi fotoğrafçıya. "Muslukları altın kaplama!"

"Amma ballı adamsın yahu! Nereden bulursun böyle şeyleri?"

Israrla bilmek istiyordu Bunsen.

"Lyke'tan çıktı fikir. Noyton da böyle bonkörce jestler yapmayı pek seviyor. Seilmeyi seviyor ve gazeteciler çok etkiliyor adamı. Bilirsin böyle tipleri."

"Bazı gazeteler böyle bir şeyi kabul etmek durumunda bırakmazdı seni ama Fluxion'dan aldığı maaşla hiçbir fırsatı kaçırmamalısın tabii" dedi fotoğrafçı. "Soygundan bahsedildi mi hiç?"

"Pek bahsedilmedi. Ama Tait'lerin geçmişi hakkında bazı şeyler öğrendim. Bayan Tait'in hafif bir yabancı aksanıyla konuştuğunu fark etmiş miydin?"

"Dili boğazına kaçmış gibi konuşuyordu."

"Galiba İsviçreliymiş. Tait'le parası için evlendiği anlaşılıyor, gerçi kel kalmadan önce adamın yakışıklı bir vahşi olduğunu zannediyorum."

"Kollarına dikkat ettin mi?" diye sordu fotoğrafçı. "Hayatımda gördüğüm en kıllı primat! Bazı kadınlar hoşlanır bundan."

Bunsen, omzuna birinin vurduğunu hissetti ve yandaki tabureye Lodge Kendall oturdu. "Sizi burada bulacağımı biliyordum, yine kaytarıyorsunuz" dedi fotoğrafçıya. "Tait olayına bakan dedektifler çektiğiniz fotoğraflardan birer tane istiyor. Tercihen büyütülmüş olarak. Özellikle de yeşimlerin yer aldığı fotoğraflardan."

"Ne zaman istiyorlar? Pazar'a kadar bir sürü şey basmam lazım."

"En kısa zamanda istiyorlar işte."

Qwilleran, "Soruşturmada bir ilerleme var mı?" diye sordu.

"Tait, iki bavulun kaybolduğunu bildirmiş" dedi Kendall. "Cenazeden sonra biraz buralardan uzaklaşıp dinlenecekmiş. Çok sarsıldı adam. Dün akşam depoya inmiş bavul almak için, bir de bakmış yurtdışı seyahatlerde kullandığı iki büyük bavul yok. Paolo'nun yeşimleri taşımak için bir şeye ihtiyacı oldu demek ki."

"Elinde iki koca bavulla havalimanına kadar nasıl acaba?"

"Otomobilli bir suç ortağı vardı anlaşılan. Tait malların gittiğini fark edene kadar Paolo Meksika'ya uçmuş ve dağlarda izini kaybettirmiştir bile. Orada yeşimlerin izini sürebileceklerinden kuşkuluyum ben. Er geç birer ikişer pazara gireceklerdir elbet ama hiç kimsenin ruhu bile duymayacak."

"Polis havayolu şirketlerini kontrol etmiştir herhalde."

"Pazar gecesine ait yolcu listelerinde birkaç Meksikalı'nın da İspanyol adı varmış. Ama Paolo takma ad kullanmıştır elbette."

Bunsen söze girdi: "Onun resmini çekmemiş olmam çok kötü. Lyke önermişti, ama sonra aklımdan çıktı gitti."

"Siz fotoğrafçılar film konusunda pek cimri oluyorsunuz" dedi Kendall. "Gören de parası cebinizden çıkıyor sanır."

"Yahu baksanıza" dedi Qwilleran, "Tait, yeşimlerin yerinde olmadığını tam olarak ne zaman fark etmiş?"

"Sabah saat altı sularında. Erken kalkan tiplerden mi adam. Kahvaltıdan önce atölyesine inip taşlarını cilalamayı silivermiş ya da onlarla uğraşmayı işte, artık ne yapıyorsa. Karısının odasına girmiş önce, bir şeye ihtiyacı var mı diye bakmak için. Kadını ölü bulunca yatağın baş ucundaki telefonda doktoru aramış. Sonra Paolo'yu çağırmak için zili çalmış, ama gelen giden olmamış. Paolo yokmuş odasında ve acele ayrıldığını gösteren işaretler varmış. Hemen bütün odaları kontrol etmiş Tait ve vitrinlerin boş olduğunu da o zaman görmüş."

"Ondan sonra da" dedi Qwilleran, "polisi aramış. Polis de Percy'yi, Percy de beni. Saat daha altı buçuktu o zaman. Çok hızlı olup bitmiş her şey. Polisi aradığında, Güzide Meskenler'deki yazıdan bahsetmiş mi Tait?"

"Anlatmasına gerek yok ki. Polis Merkezi zaten görmüştür senin yazıyı ve değerli eşyadan bu kadar açıkça söz edilmesini ne kadar doğru olduğunu sorgulamıştır

Böyle laf sokuşturulmasına burun kıvırdı Qwilleran. "Bütün bunlar olurken ahçı neredeymiş peki?"

"Kâhya Pazar'ları izinli, Pazartesi sabahı saat sekize kadar dönmüyor."

"Peki Bayan Tait'in geçirdiği kalp krizini nasıl açıklıyorlar?"

"Gece uyanıp salondan gelen sesleri duyduğunu ve soygundan şüphelendiğini varsayıyorlar. O sırada duyduğu korku bile o kadar yıpranmış bir aleti durdurmaya yeter, anladığıma göre."

İtiraz etti Qwilleran. "Koskoca ev. Yatak odasının bulunduğu kanat, salondan bir kilometre uzakta. Nasıl olmuş da Bayan Tait, Paolo'nun vitrinleri açtığını duymuş, kocası duymamış?"

Omuz silkti Kendall. "Bazı insanların uykusu hafiftir. Kronik yatalaklar hep uykusuzluk çeker."

"Kocasını kaldırmaya çalışmamış mı? İki oda arasında bir alarm sistemi ya da diyafon falan vardır mutlaka."

"Bak, orada değildim ben, tamam mı?" dedi polis muhabiri. "Bütün bildiğim, Polis Merkezi'nde duyduklarımdan ibaret." Sonra saatine vurdu parmağıyla. "Beş dakikaya kadar da orada olmam lazım yine. Haydi görüşürüz... Bunsen, fotoğrafları büyütüp göndermeyi unutma."

O gittikten sonra fotoğrafçıya döndü Qwilleran. "Tait'in dinlenmek üzere nereye gittiğini merak ettim. Meksika olması sakın?"

"Senin kadar meraklı bir adam daha tanımadım" dedi Bunsen yerinden kalkarken. "Benim baskı işim var. Yukarıda görüşürüz."

Kuşkularının ne zaman belirli bir doğrultuya girdiğini kendi de bilmiyordu Qwilleran. Kahvesini bitirip, kâğıt peçeteyle sertçe sildi bıyığını. Belki de tam o anda dişliler karşılıklı oturmuş, çarklar dönmeye başlamıştı ve gazetecinin senaryolarının odak noktası da G. Vering Tait olmuştu.

Yukarı çıkıp Kültür-Sanat Servisi'ne girdiğinde masasındaki telefonun acı acı çalmakta olduğunu duydu. Yeşil bir telefonda bu, salondaki bütün masalara ve daktilolara uyuyordu. Birden işyerinin renk düzenini yepyeni bir gözle görmeye başladı Qwilleran. Bezelye Çorbası Yeşili'ydi bu; duvarlar Rokfor'a boyanmıştı ve kahverengi vinil zemin de Esmer Ekmek'ti.

"Qwilleran, efendim?" dedi yeşil ahizeye.

"Aa, Bay Qwilleran! Bay Qwiileran'la mı görüşüyorum efendim, kendisiyle mi?" Bir kadın sesiydi bu, tiz ve heyecanlı. "Sizinle şahsen görüşmeme izin vereceklerini zannetmiyordum,"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni tanımazsınız siz Bay Qwilleran, ama yazdığınız her kelimeyi okuyorum ve yeni dekorasyon derginizi gerçekten çok şık buldum."

"Teşekkür ederim."

"Benim bir problemim var da. Yemek salonuma, avokado bir halı koydum, duvarlarda da 'karamela' toiles de jouy var. Süpürgelikleri 'krem karamel'e mi boyamam lazım yoksa 'avokado'ya mı? Bir de perdelerin üstündeki tahta kornişler var..."

Qwilleran, sonunda bu okurdan yakasını kurtardığında, Arch Riker'ın kendisine işaret ettiğini gördü. "Patron seni arıyor. Acılmış."

"Süpürgeliklerini ne renge boyayacağını soracak herhalde" dedi Qwilleran.

Yayın yönetmenini bulduğunda dudakları titriyordu adamın. "Mahvolduk!" dedi Percy. "Şu kullanılmış araba satıcısı aradı şimdi. Önümüzdeki pazara onun ahırını basacakmışsın dergiye. Öyle mi?"

"Tavlasını" dedi Qwilleran, "konut olarak yeniden düzenlenmiş. Çok çarpıcı. İyi bir kapak konusu olacak. Sayfalar hazırlandı, fotoğraflar renk ayırmıcıya gitti bile."

"Yayımlamamızı istemiyor. Caydırmak için çok uğraştım, ama yayımlatmamakta ısrarlı."

"Geçen hafta içi içine sığmıyordu ama."

"Kişisel olarak itiraz etmiyor. Bungun Batakılık'taki olay için bizi suçlamıyor ama karısı çok vesveseliymiş. Histeri krizleri geçiriyormuş. Adam, evini yayımlayacak olursak mahkemeye vermekle tehdit ediyor bizi."

Qwilleran, "Bu kadar kısa zamanda yerine ne koyabilirim bilemiyorum" dedi. "Elimdeki tek kayda değer şey, berber dükkânlarının önündeki direkler gibi boyanıp tatil evine çevrilmiş bir tahıl ambarı."

"Bizim Güzide Meskenler'de yansıtmaya çalıştığımız imaja tam uymuyor" dedi yayın yönetmeni. "Fran Unger'a sorsana, ondan bir fikir çıkabilir."

"Bak Harold" dedi Qwilleran birden kendini kaybederek. "Bence artık saldırıya geçmemizin zamanı geldi!"

"Nasıl yani?"

"Yani... kendi soruşturmamızı yürütmeliyiz! Polisin teorisini tutmadım ben. Suçu uşağın üstüne yıkmak çok kolay. Paolo garibanın teki, tamamen masum olabilir. Şu anda ırmağın dibinde yatıyor olması işten bile değil!"

Yayın yönetmeninin tepkisini görmek için durdu biraz. Percy boş boş bakıyordu sadece.

Sesini yükselterek konuşmayı sürdürdü Qwilleran. "Ufak çaplı bir hırsızlık değil bu, az gelişmiş bir yabancı ülkenin dağlarından gelen, sıra hasreti çeken, cahil bir uşağın işi hiç değil! Daha fazlası lazım böyle bir iş için. Kim yaptı, nasıl yaptı, niye yaptı bilmiyorum, ama içimden bir ses diyor ki..." Parmaklarının tersiyle bıyığını sıvazladı. "Harold, bırak da bu işi araştırıp yazayım. Önemli bir şeyler bulacağıma eminim."

Percy sabırsızlıkla elini sallayarak geçiştirdi bu teklifi, "Araştırmacı gazetecilik değil bizim işimiz, sana dergi için ihtiyacım var. Haddi zatında personelimizi amatör hafiyelikte harcayamayız."

"İkisini bir arada yürütebilirim. Yalnızca polisle konuşmak için yetki ver bana, sorular falan sorabilmem için."

"Olmaz Qwill, yeterince iş var senin elinde. Suçluları bulmayı polise bırakalım. Gazete çıkarmaya vermeliyiz biz kendimizi."

Sanki bunları hiç işitmemiş gibi sözüne devam etti Qwilleran. Hızlı hızlı konuşuyordu. "Bu olayın zamanlamasında kuşkulu bir yan var! Birileri bizimle olay arasında bağlantı kurulmasını istedi. Tek tuhaflık da bu değil üstelik! Dün sabah çok kısa bir süre içinde çok fazla şey olmuş. Sen beni altı buçukta aradın. Polis ne zaman aradı seni? Ve Tait onları ne zaman aramış?... Ve eğer Bayan Tait soyguncuların sesini duymuşsa, neden kocasına haber vermemiş? O evde hiçbir kapalı devre iletişim sistemi olmayacağını aklın alıyor mu senin? Evi dekore etmek için o kadar para harcanacak ve yatalak bir kadınla kendini' ona adanmış olan kocasının yatak odaları arasında basit bir alarm sistemi bile olmayacak!"

Percy soğuk soğuk baktı Qwilleran'a. "Bu tür bir tezgâh varsa polis ortaya çıkartır. İşini bilir onlar. Sen burnunu sokma Yeterince dert var başımızda."

Qwilleran bıyığını yatıştırdı. Bir bilgisayarla tartışmanın âlemi yoktu. "Yarın cenazeye gideyim mi sence?" diye sordu.

"Gerekmez. Yeterince temsil edileceğiz orada."

Qwilleran masasına dönerken bıyığını fırçalıyordu: "Ayağını denk al! Ne saldırıp duruyorsun? Reklam Servisi'ne destek çık! Para getir şirkete!"

"Niye olmasın?" dedi Arch Riker. "Halka haber sağlamak için mi bu işe girdik sanıyorsun?"

Masasına oturunca Qwilleran, ayağını denk alan yeşil telefona uzandı: İnsanlara Karşı Nazik Olun, yazıyordu üstünde.

Qwilleran Fotoğraf Laboratuvarı'nı aradı.

"Şu yeşimlerin resimlerini büyütünce" dedi Bunsen'a, "bir takım da benim için bas, olur mu? Bir şey geldi de aklıma."

Qwilleran, otomobil satıcısının yeniden düzenlenmiş tavlasiyla ilgili kapak yazısını çöpe attı. Bunun yerine ne koyacağını kara kara düşünmeye başladı. O sabah bir başka dekoratörle randevusu vardı ama onun da bu kadar kısa zamanda bir kapak konusu bulabileceğinden kuşkuluydu. Telefonda konuşmuştu onunla pek telaşlı bir kadına benziyordu.

"Aman yarabbi!" demişti Bayan Middy. "Aman yarabbi! Aman yarabbi!"

Hiçbir umut beslemeden gitti stüdyoya Qwilleran.

Kapının üstündeki tabela Spencer yazı karakteriyle yazılmıştı: Middy'nin İç Mekânları. Şenkoru yakınındaydı dükkân ve cazibeli görünmesini sağlayacak her şeye sahipti. Pervazları sarı kasımpatlılarıyla dolu pencereler, baklava biçimli pencereleri olan cumbalar, iki yanında şık araba fenerleri asılı Felemenk tarzı kapı, pırıl pırıl piring kapı tokmağı. İçeriyeyse boğucu af asla inkâr edilemeyecek bir güzellik hâkimdi.

İçeri girerken Westminster çanları duydu Qwilleran sonra dükkânın arka tarafındaki pancurlu katlanır paravanın ardından uzun boylu genç bir kadının çıktığını gördü. Dümdüz inen kahverengi saçları omuzlarını battaniye gibi örtüyor, alnını, kaşlarını, şakaklarını ve yanaklarını kapatıyordu. Haylaz haylaz bakan bir çift yeşil göz, çok çekici minik bir burun, zeki bir ağız, narin bir çene görünüyordu sadece.

Qwilleran'ın içine bir ferahlık yayıldı. "Saat on birde Bayan Middy'yle randevum vardı" dedi, "ama siz Bayan Middy değilsiniz herhalde."

"Ben asistanıyım" diye cevap verdi genç kadın. "Bayan Middy bu sabah biraz gecikti, ama zaten Bayan Middy hep biraz gecikir. Oturup beklemez miydiniz?" Eliyle dramatik bir hareket yaparak tüm stüdyoyu taradı. "Size bir Chippendale köşe sandalyesi, arkası parmaklıklı bir Windsor ya da bir koltuğu ikram edeyim. Hepsi de çok rahatsızdır ama hem bu arada sizinle konuşur, ızdırabınızı unuttururum."

Qwilleran, sütanne koltuğuna otururken, "Siz her durumda konuşun benimle" dedi ve koltuğun sallandığını fark etti. Kız arkası parmaklıklı Windsor sandalyesine oturmuş, eteği de dizlerinin epey yukarısına kadar sıyrılmıştı. Kızın ince çorap giymiş olmasından çok memnun kaldı Qwilleran. Piposunu doldurup yakarken "Adınız nedir?" diye sordu.

"Alaçoque Wright. Siz de şu yeni Pazar ekinin editörü olacaksınız. İsmi neydi unuttum."

"Güzide Meskenler" dedi Qwilleran.

"Gazeteler niye böyle lohusa şerbeti tadında isimler bulur hep?" Yeşil gözleri dalga geçiyordu Qwilleran'la; Qwilleran da bayıldı buna.

"Gazetecilikte de bazı gelenekler vardır." Stüdyoda göz gezdirdi. "Sizin işte olduğu gibi."

"Dekorasyon benim işim değil aslında" dedi kız kesin bir sesle. "Ben mimarım ama kadın mimarlara pek talep olmuyor. Çaresizlikten Bayan Middy'nin yanında çalışmaya başladım ve kurt yeniği bu imitasyon çanak çömlekle iç bayıcı sütanne koltukları yüzünden kişiliğimi kaybetmekten korkuyorum. Ben, zamanımızın ruhunu yansıtan tasarımları tercih ederim. Kahrolsun Fransız Ampir, Portekiz Kolonyal ve Suaheli Barok üslupları!"

"Modern dekorasyonu mu seviyorsunuz yani?"

"O sözcüğü kullanmak hoşuma gitmiyor" dedi Bayan Wright. "Her tarafa çekilebilen bir sözcük. Motel Modern üslubu var, Miami Beach Modern üslubu var, Boraks Danimarka üslubu var, daha bir yığın acayip mutasyon var. Ben, yirminci yüzyıl klasik tasarımını tercih ediyorum... Saarinen'in, Mies van der Rohe'nin, Breuer'in ve işte o tip adamların eserlerini. Bayan Middy benim müşterilerle görüşmeme izin vermiyor; işini sabote edeceğimden korkuyor... Aslında haklı bence" dedi kedi gibi gülümseyerek. "Sinsi bir karakterim var."

"Müşterilerle görüşmüyorsanız, ne iş yapıyorsunuz?"

"Taslaklar, zemin planları, renk düzeni. Telefona bakıyorum, ortalığı topluyorum... Neyse, siz kendinizden bahsedin. Çağdaş dekorasyondan hoşlanıyor musunuz siz?"

"Ben her şeyden hoşlanırım" dedi Qwilleran, "rahat olduğu sürece ve ayaklarımı uzatabildiğim sürece."

Kız içtenlikle takdir etti onu. "Dergideki resminizden daha iyi görünüyorsunuz. Ciddi ve sorumluluk sahibi bir adam tipi var sizde, ama aynı zamanda ilginç bir adam. Evli misiniz?"

"Şu ara değil."

"Bu hafta sonu olanlar çok sarsmış olmalı sizi."

"Burgun Bataklık'taki soygunu mu kastediyorsunuz?"

"Bay Tait Daily Fluxion'a dava açar mı sizce?"

Qwilleran başını iki yana salladı. "Hiçbir dayanağı yok ki. Yalan ya da iftira mahiyetinde bir şey yayımlamış değiliz. Hem hepsinden önemlisi, kendi izniyle yayımladık eviyle ilgili yazıyı."

"Ama kabul etmek zorundasınız ki, bu soygun derginizi imajını zedeleyecek" dedi Bayan Wright.

Tam o sırada Felemenk kapısı açıldı ve "Aman yarabbi! Aman yarabbi! Geciktim mi?" diyen bir ses doldu içeri.

"Huzurlarınızda Bayan Middy" dedi kız hınzır hınzır bakarak.

Tombul ve bodur bir kadın, özür üstüne özür dileyerek soluk soluğa daldı stüdyoya. Çok telaşlı görünüyordu; fare grisi biçimsiz şapkasıyla zaptetmeye çalıştığı gri saçları bütün yönlerde doğru firardaydı.

"Bize kahve getir, şekerim" dedi asistanına. "Mahvoldum. Daha demin hız yaptığım için ceza yazdılar. Ama memur çok nazikti! Emniyet teşkilatında çok nazik memurlar var."

Siyah ve altın rengi, sallanır bir koltuğa bütün ağırlığını bırakıverdi dekoratör, "Polisimiz hakkında güzel bir yazı yayımlasanıza Bay... Bay..."

"Qwilleran" dedi. "Jim Qwilleran. Ne yazık ki benim bölümümün işi değil, ama sizin hakkınızda güzel bir yazı hazırlamak isterim."

Şapkasını çıkartıp eliyle saçını düzeltirken "Aman yarabbi" dedi Bayan Middy, "Aman yarabbi!"

Kahve, gonca desenleriyle süslü fincanlarda geldi. Bayan Wright, kaşlarını kaldırıp bu deseni hiç onaylamadığını belli ederek ikram etti kahveleri. Sonra dekoratör ile gazeteci, Güzide Meskenlerle ilgili olasılıklar üzerine konuştular.

"Son zamanlarda çok hoş bazı mekânlar hazırladım" dedi Bayan Middy. "Dr. Mason'un evi çok güzel oldu, ama daha tam bitmedi. Lambaları bekliyoruz. Profesör Dewitt'in evi de çok hoş, ama perdeleri asılmadı."

"İmalatçı o deseni yapmıyormuş artık" dedi Qwilleran.

"Evet! Nereden biliyorsunuz?" Çılgınca sallıyordu koltuğunu. "Aman yarabbi! Aman yarabbi! Ne yapmalı şimdi?"

"Yatakhaneler?" diye fısıldadı asistanı.

"Aa, evet, üniversite yatakhanelerini yeni bitirdik" dedi Bayan Middy, "bir de Delta Thelta mı ne, işte o kız öğrenci birliğinin binasını yaptık. Ama onlar şehrin dışında."

Bayan Wright, "Bayan Allison'ın yurdunu da unutmayın" dedi.

"Aaa, evet, Bayan Allison'ın yurdu gerçekten hoş oldu. Çalışan genç kızlar için yapılmış bir yurt ilginizi çeker miydi, Bay Qwillum? Bir yatakhane binasıyla neler yapılabileceğini çok güzel gösteriyor. Simsarlar Caddesi'nde, yüzyıl başından kalma Analardan biri. O da diğerleri gibi kasvetli ve groteskti, ta ki Bayan Allison beni arayana kadar."

"Victoria dönemi genelevlerine benziyordu" dedi Bayan Wright.

"Toplantı odasına iplik perdeler koydum, kızların odalarına da sayvanlı karyolalar. Yemekhane ise harika oldu. Çok resmî bir hava veren uzun, tek bir masa yerine bir sürü küçük masa koydum, hepsi de örtülü... pastane gibi oldu."

Qwilleran sadece özel konutları düşünmüştü daha ama şimdi bu kadar acele bir şeyler bulmak zorunda her şeye razıydı.

"Renk düzeni nasıl?" diye sordu.

"Kiraz Kırmızısı hâkim" dedi Bayan Middy, "değişik tonlar, da elbette. Üst katlar tamamen Kiraz Pembesi. Ay, bayılacaksınız! Deli olacaksınız."

"Öğleden sonra fotoğraf çekebilir miyiz?"

"Aman yarabbi! Çok az zaman var. İnsanlar fotoğraf gelmeden biraz kendilerine çeki düzen vermek isterler."

"Öyleyse yarın sabah."

"Hemen Bayan Allison'ı arayacağım."

Dekorator telefona saldırırken Alacoque Wright Qwilleran'a döndü. "Middy Teyze, Allison binasında harikalar yarattı. Artık Victoria dönemi genelevlerine benzemiyor. Erken dönem Amerikan genelevlerine benziyor."

Randevu ayarlanırken, Qwilleran da Çarşamba akşam saat altı buçukta, Belediye Binası'nın saati altında Bayan Wrightt randevulaştı ve bıyıkları fıkır fıkır oynayarak çıktı Middy stüdyosundan. Gazeteye dönerken şarküteriye uğrayıp Koko'ya bir kutu tütsülenmiş istiridyeye aldı.

O akşam Qwilleran, bakkaldan bulduğu üç tane koliye kitaplarını doldurup iki bavulunun tozunu aldı. Koko en içinde seyrediyordu onu. Tütsülenmiş istiridyeye dokunmamıştı bile.

"Ne iştir? Perhizde misin?" dedi Qwilleran.

Koko daireyi bir uçtan diğerine kat etmeye başladı; arada bir durup kolileri kokluyor, sonra uzun uzun, acıklı acıklı miyavlıyordu.

"Demek çok üzülüyorsunuz!" dedi Qwilleran. "Taşınmak istemiyorsun." Kediye kucaklayıp başını okşayarak yatıştırmaya alıştı onu. Sonra sözlüğün açık sayfaları üzerine bıraktı. "Haydi gel, şöyle kıran kırana bir oyun çıkartıp efkâr dağıtalım."

Koko gönülsüz gönülsüz pençelerini geçirdi sözlüğe.

Qwilleran, "Dazlak ve deste" diye okudu yüksek sesle. "Çok basit! Bana iki puan. Daha zor bir şeyler bulmalısın."

Koko tekrar geçirdi pençelerini.

"Kuhistanlı ve kulokamba." Qwilleran birincisini biliyordu, ama kulokamba'nın tanımını okuması gerekti. "Batı Afrika'da yaşayan bir insansı maymun; kafası hemen hemen kel, yüzü ile elleri siyahtır" diyordu sözlük. "Harika!" dedi Qwilleran. "Gündelik söz dağarcığıma bunu ilave etmem iyi oldu. Sağ ol, var ol!"

Dokuz el sonunda Qwilleran 14'e 4 galipti. Koko çoğunlukla kolay kelimeler bulmuştu: Hırsız ve hile gibi ya da ifşa ve iftira gibi,

"Formunda değilsin" dedi Qwilleran. Hiddetle uzun uzun homurdanarak karşılık verdi Koko.

8

Çarşamba sabahı Qwilleran ile Bunsen, Simsarla Caddesi'ndeki Allison yurduna gittiler arabayla Qwilleran, kızlardan birkaçı oradadır inşallah, diyordu. Bunsen ise şu sayvanlı yataklardan biri içinde bir kızla görüntülemek istediğini söylüyordu.

Bir Victoria dönemi garabetiydi ev testeresine meftun olmuş bir on dokuzuncu yüzyıl marangozunun dudaklarında dökülen bir aşk sarkışydı; ama yeni badana edilmişti ve pencerelerden şen şakrak perdeler dökülüyordu. Bayan Middy, başında biçimsiz şapkası, üstünde boynu fırfırlı gömleğiyle kaplı karşıladı onları.

"Kızlar nerede?" diye haykırdı Bunsen. "Kızları getirin!"

"Gündüz burada bulunmazlar" dedi Bayan Middy. "Çalışan kızlar hepsi. Evet, önce nereyi görmek istiyorsunuz bakalım? Nereden başlamayı istersiniz?"

Fotoğrafçı, "Ben" diye cevap verdi, "şu sayvanlı yatakların olduğu odaları görmek istiyorum."

Dekorator durmadan çevrede dolaşıp minderleri kabartıyor, kültablalarını kaldırıyor. Sonra binanın arka kısmından, yabani görünümlü bir kadın çıkageldi. Suratında renk yoktu, saçlarına ise bigudi sarıp üstlerine file geçirmişti. Çiçekli desenleriyle insanın ruhunu karartan bir sabahlık giymişti, ama tavırları içtendi.

"Selam çocuklar" dedi, "evinizdeymiş gibi davranın. Kendinize birer içki koymak isterseniz, dolabın kilidini açtım."

"Demlenmek için vakit çok erken" dedi Bunsen, "benim için bile."

"Kahve ister misiniz?" Bayan Allison, yüzünü arka tarafa doğru çevirip bağırdı. "Elsie, kahve getir" Sonra konuklarına döndü, "Sakızlı çörek ister misiniz çocuklar?... Elsie, sakızlı çörek getir?"

Boru gibi bir sesle, anlaşılmaz bir cevap geldi mutfaktan.

"Öyleyse başka bir şey bul!" diye çığlık çığığa bağırdı Bayan Allison.

Qwilleran, "Güzel bir yeriniz var" dedi.

"Saygıdeğer bir kurumun masraflarını karşılıyor işte" dedi yurt müdiresi, "ve Bayan Middy rahat bir mekân yaratmayı iyi biliyor. Bize hiç de ucuza mal olmadı, ama ödediğimiz her kuruşa değdi doğrusu."

"Niye Erken Amerikan tarzını seçtiniz bu yurt için?"

Bayan Allison dekoratöre döndü. "Niye Erken Amerikan tarzını seçtim ben?"

"Çünkü bir yuva sıcaklığı taşıyan, davetkâr bir üslup" diye cevapladı Bayan Middy. "Ve ulusal mirasımızın bir parçası."

Eliyle abartılı bir hareket yaparak Qwilleran'a döndü Bayan Allison. "Sözlerimi aynen yazabilirsiniz." Sonra dolaba doğru yürüdü. "İçki istemediğinizden emin misiniz? Ben kendime koyacağım da."

Sek bir viski koydu kendine ve dekorator gazetecilere yurdu gezdirirken, Bayan Allison da bir elinde bardağı, diğerinde şişesiyle peşlerinde dolaştı. Qwilleran iplik işi perdeler, lavabolar, Kraliçe Anne tarzı şamdanlar üzerine notlar aldı. Fotoğrafçı ise toplantı salonundaki şöminenin üstünde yükselen gemiaslanına derin bir ilgi göstermekteydi - bir denizkızının belden yukarısını gösteren eski bir ahşap oymaydı bu; denizkızının çenesi düşmüş, boyası dökülmeye başlamıştı.

"Eskiden çıktığım bir kızı hatırlatıyor bana" dedi.

"Bunu ellerimle yakalayıp içini doldurdum" diye cevapladı Bayan Allison. "Sen asıl elimden kaçırdığımı görecektin."

Bayan Middy, "Şu minik pastane masalarının örtülerine bakın, Bay Qwillum" dedi. "Çok şirinler değil mi? Hafif Viktoryen bir havaları var, ama Bayan Allison iç mekânda fazla saflık olsun istemedi."

"Hepsi çok güzel ve şık" dedi Qwilleran yurt müdiresine. "Buraya aldığınız kızları titizlikle seçiyorsunuzdur herhalde."

"İnanın bana, hepsi ellerinde referansla ve en az iki yıl yüksekokul eğitimi almış olarak geliyor." Bardağını tekrar durdu.

Yatak odalarına canlı bir pembe hâkimdi. Duvarlar pembe, halı pembe, dört direkli yatakların üstünden sarkan perdeler ise hepsinden daha pembeydi.

"Yeşilin bu tonuna bayılırım!" dedi Bunsen.

Qwilleran, "Her tarafın böyle pespembe olmasına kızlar ne diyor?" diye sordu.

Bayan Allison dekoratöre döndü. "Her tarafın böyle pespembe olmasına kızlar ne diyor?"

"Bu rengi sıcak ve canlandırıcı buluyorlar" dedi dekoratör. "Bakın, aynaların çerçeveleri elle boyanmıştır, Bay Qwillum."

Bunsen bir yatak odasının, toplantı salonunun, yemek salonunun bir köşesinin fotoğrafını çekti; gemiaslanını ise yakından görüntüledi. Öğle olmadan bitmişti işi.

Gazeteciler veda ederken, "Bir gün akşam gelip kızlarla tanışın" dedi Bayan Allison.

"Sansın var mı içlerinde?" diye sordu fotoğrafçı.

"Sen söyle. Biz buluruz."

"Tamam, bir akşam, bulaşıkları bitirip çocukların ev ödevlerine yardım ettikten sonra gelir onu içki içmeye götürürüm."

"Ama elini çabuk tut. Zaman geçtikçe gençleşmiyorsam tabii" diye şen bir kahkaha attı Bayan Allison.

Gazeteciler fotoğraf âletlerini arabaya taşıırken, Bayan Middy telaşla koşarak geldi peşlerinden. "Aman yarabbi! Aman yarabbi!" dedi. "Size söylemeyi unuttuğum: Bayan Allison, ismini ve adresini kullanmanızı istemiyor."

"Her zaman isim kullanırsınız" dedi Qwilleran.

"Aman yarabbi! Ben de bundan korkuyordum işte. Ama gerçek ismini ve adresini basarsanız, kızlara telefon sapıkları dadanır diye çekiniyor. Böyle bir şey olsun istemiyor."

"Gazetenin politikası, yazıda bahsi geçen kim ve neresi olduğunu belirtmektir" dedi Qwilleran. "Bunlar olmadan eksik kalır yazı."

"Aman yarabbi! O halde yazıyı iptal etmek zorundayız. Ne kadar yazık!"

"İptal mi?!! İptal edemeyiz! Çoktan baskıya girmeliydi bile!"

"Aman yarabbi! O halde yazıyı isim ve adres vermeden basmak zorundasınız" dedi Bayan Middy.

Kadın artık tombul ve bodur görünmüyordu Qwilleran'ın gözüne. Üstüne fırfırlı yaka geçirilmiş dev bir granit kütlesine benziyordu daha çok.

Bunsen usulca ortağına eğildi: "Kapana kısıldın. Kocakarı ne diyorsa onu yap."

"Öyle mi yapayım sence?"

"Başka kapak yazısı hazırlayacak zamanımız yok."

Bayan Middy, "Meslek sahibi genç kızların kaldığı bir ikametgâh olduğunu söylersiniz, olur biter" dedi. "Çalışan kızdan daha hoş geliyor değil mi kulağa?" Parmağını gazetecilere doğru sallayarak "Dekorâtörün ismini vermeyi de unutmayın, e mi?" dedi.

Otomobille Simsarlar Caddesi'ndeki yurttan uzaklaşırlarken, sessizliği Bunsen bozdu. "Tait'in karısını gömdüler bu sabah."

"Biliyorum."

"Şef iki fotoğrafçı gönderdi. Bir cenaze haberi için yeter de artar bile. Geçen haftaki uluslararası tekne yarışlarına bir beni göndermişti,"

Bunsen purosunu yaktı; Qwilleran da camını sonuna kadar açtı.

"Villa Veranda'ya, kodamanlar arasına taşınmadın mı daha?" dedi fotoğrafçı.

"Bugün öğleden sonra taşınıyorum. Akşam da Bayan Middy'nin asistanıyla yemeğe çıkacağım."

"Referansları ve iki yıllık yüksekokul eğitimi vardır inşallah."

"Çok tatlı kız. Hem kafası da çalışıyor."

"Kafası çalışanlardan uzak dur" dedi fotoğrafçı. "Salakları daha tehlikesiz olur."

Öğle üzeri eve giden Qwilleran, iki bavulunu doldurup taksi çağırdı. Sonra yan taraflarına delikler açılmış bir konserve tonbalığı kolisine kediye sokmak için uğraşmaya başladı. Birden on yedi ayaklı oluvermişti Koko; ayakların hepsi aynı anda kavıyor, tutunuyor, çırpınıyordu ve yüksek sesle dile getirdiği protestolar daha da karıştırmıştı işleri.

"Biliyorum! Biliyorum!" diye bağırarak gürültüyü bastırdı Qwilleran. "Ama başka çarem yok."

On yedi pençe, dokuz kulak ve üç kuyruk birden içeri tıklandıktan sonra kolinin ağzı kapatılıp iple bağlanınca, sıcak, karanlık, korunaklı bir yer bulmuş oldu kendine Koko. Ve huzura kavuştu. Tek hayat belirtisi, ara sıra deliklerden parlayan bir gözdü.

Villa Veranda'ya yaptıkları kısa yolculuk sırasında taksi, bir otobüse çarpmamak için aniden manevra yapınca korkunç bir çığlık yükseldi arka koltuktan.

"Eyvah!" diye haykırarak frenlere asıldı şoför. "N'aptım ben?"

"Kedim" dedi Qwilleran. "Kolilerden birinde kedi var da,"

"Ben de bir yayaya çarptım sandım. Cinsi ne bunun, panter falan mı?"

"Siyam kedisi. Biraz yaygaracı oluyorlar işte."

"Amaan, evet. Televizyonda gördüydüm. Suratsız mahluklar."

Qwilleran'ın bıyığı kıvrılıverdi. Bu konuda zaten hiç öyle bonkör olmamıştı ama, iyice küçük bir bahşış bıraktı taksiciye.

Villa Veranda'ya girince Koko, asansörde kulak parçalayan inilti çıkardı, ama Noyton'ın dairesinde koliden kurtulur kurtulmaz kesti sesini. Bir dakika kadar ön ayaklarından biri havada, öyle durdu; soluğunu tutmuş dinleyen bir kedi sessizliği kapladı evin içini. Sonra Koko, odanın genel özelliklerini gözlemlerken, kafası bir yandan diğer yana salınmaya başladı. Gıcır gıcır ahşap zeminde pür dikkat ilerledi hayvan. Uzun tüylü kilimin kenarını koklayıp deneme kabilinden bir patisini uzattı, ama hemen geri çekti. Bir kanepenin köşesine burnunu sürttü, perdelerin eteklerini inceledi, yazı masasının yanındaki çöp sepetinin içine baktı.

Qwilleran, Koko'ya kumunun yeni yerini gösterip eski oyuncak faresini verdi. "Minderin buzdolabının üstünde" dedi kediye. "Evindeymiş gibi, rahatına bak."

Alışılmadık bir zil sesi duyulunca panikle sığırdı Koko.

"Telefon yalnızca" dedi Qwilleran. Ahizeyi eline alıp üstü iyi cins deriyle kaplanmış yazı masasının arkasına önemli adamlar gibi kuruldu.

Özene bezene İngilizce konuşan bir ses geliyordu cihazdan. "Bay James Qwilleran'a Atlantik ötesi görüşme bağlıyorum."

"Evet, benim."

"Kopenhag'dan arıyorlar."

Arkasından Harry Noyton'ın heyecanlı sesi duyuldu. "İnanabiliyor musun? Kopenhag'a geldim bile! Nasıl gidiyor? Taşındın mı? Yerleştin mi?"

"Daha yeni geldim. Yolculuk nasıl geçti?"

"Gander'in doğusunda türbülansa girdik, ama genel olarak iyi bir yolculuktu. Benden işaret gelmeden postamı gönderme. Seninle sık sık temas kuracağım. Bir de yakında Daily Fluxion için müthiş bir şey yollayacağım."

"Atlatma bir haber mi?"

"İnanılmaz bir şey! Ama şimdi söz edemem bundan. Seni asıl şunun için aradım: Beyzbol sever misin? Yardım amacıyla düzenlenen şu maç var ya, masamdaki ajandanın içinde ona iki bilet duruyor. O biletler yanarsa çok yazık olur... tanesine otuz kâğıt verdim."

"Cumartesi çalışmam gerekecek gibi,"

"O zaman gazetedeki arkadaşlarına verirsin."

"Kopenhag nasıl?"

"Çok temiz, çok düzenli. Herkes bisikletle dolaşıyor."

"Haber ne zaman patlatıyorsun?"

"Bir haftaya kadar diye ümit ediyorum" dedi Noyton.

"Ve ilk öğrenen Fluxion olacak!"

Telefonu kapadıktan sonra Noyton'ın ajandasını aradı Qwilleran. Masanın çekmecesinde buldu: Bir yarısı ajanda, öbür yarısı telefon defteri olan deri ciltli, kocaman bir defter. Beyzbol biletleri 26 Eylül'ün olduğu sayfaya atışla tutturulmuştu, kapalı tribün! Kendi mi gitse, birine mi verse karar veremedi Qwilleran. Alacoque Wright'ı davet edebilirdi... Cumartesi öğleyin işi asıp...

"Koko!" diye gürledi birden. "Çekil o defterin üstünden!" Kedi hiç ses çıkarmadan masanın üstüne atlamış, telefon defterinin bulunduğu tarafa batırıyordu pençelerini. Oyun oynamaktı derdi. Qwilleran'ın bıyığı seğirdi. Koko'nun seçtiği sayfayı açmaktan alıkoyamadı kendini.

Sayfada Dr. Thomas diye birinin, bir de tanınmış hukuk bürosu Teahandle, Burris, Hansblow, Maus ve Castle'in numaralarını buldu.

"Tebrikler!" dedi Koko'ya. "Bir Maus tuttun ama Miki"

Bir de borsa simsarı Tappington ile şehrin en pahalı restoranı Toledo'nun numaraları vardı. Listenin dibinde ise Tait adı yazılıydı. Ama ne George Tait ne de Verning Tait... Signe Tait.

Qwilleran, ölmüş bir kadının hayaletinin elinden çıkmışçasına alelacele çiziktirilmiş numaraya bakakaldı. Noyton niye kocasını değil de Signe'yi yazmıştı? Büyük bir reklamcının, zengin, aylak bir yeşim koleksiyoncusunun yatalak karısıyla ne gibi bir işi olabilirdi acaba?

David'in partisinde Noyton'la arasında geçen konuşmayı hatırladı Qwilleran. Yeşim hırsızlığı konuşulmuştu ama merhume Bayan Tait ile tanışıklığından söz etmemişti reklamcı. Yine de herkesin ismini not etmek için bir sürü nedeni vardı adamın ve Tait de not edilecek bir addı.

Qwilleran yavaşça kapadı defteri, sonra hızla tekrar açtı. Ajanda kısmına geçip Noyton'ın randevularını gün be gün gözden geçirmeye başladı. 20 Eylül'den başlayıp 1 Ocak gününe kadar gitti. Signe Tait ya da Bungun Bataklıkla ilgili hiçbir kayıt yoktu. Ama 1 Eylül civarında mürekkebin rengi değişiyordu. Yılın büyük bölümü maviyle işaretlenmişken, orada siyaha geçmişti Noyton. Signe Tait'in telefon numarası da siyah kalemle yazılmıştı; demek ki son üç hafta içinde düşülmüştü bu kayıt.

9

Alacoque Wright'la buluşmak için dışarı çıkmadan önce David Lyke'ı arayıp Bayan cenazesini sordu Qwilleran.

"Orada olacaktınız" dedi dekoratör. "Bir gemiyi yüzdürecek kadar mavi kan vardı. Tait'in pederini ve pederinin de pederini tanıyan bütün o Eski Muhafızlar oradaydı. Bu kadar çok kelebek gözlüğü ve Kraliçe Mary şapkasını bir arada görmemişsinizdir."

"Tait nasıldı?"

"Vallahi solgun ve bitkin görünüyordu, diyebilmek isterdim ama yüzü her zaman sağlıklı parlıyor biliyorsunuz adamın., sanki daha demin bir tenis maçı kazanmış gibiydi. Siz niye gelmediniz?"

"Kapak yazısıyla uğraşıyordum, bir de bugün öğleden sonra Harry Noyton'ın dairesine taşındım."

"Güzel! Komşu olduk" dedi David. "Cumartesi akşamı gelsenize bana, Natalie Noyton'la tanışsınız. Reno'dan yeni döndü... birkaç kişi daha gelecek, onun şerefine kadeh kaldıracağız."

Dekoratörün önceki partisinde tanık olduğu büfenin ihtişamını hatırladı Qwilleran ve seve seve kabul etti daveti. Sonra alelacele bir yemek hazırladı Koko'ya -çiğ yumurta sarısıyla karıştırdığı yarım kutu somon- ve şöyle dedi: "Uslu uslu otur, e mi? Geç vakit, döneceğim, gelince bir şeyler daha veririm sana."

Saat tam altıda Belediye Binası'nın saatinin altındaydı Alacoque Wright - ancak bir mimar bu kadar dakik olabilirdi doğrusu. Yeşil etek, üstüne türkuaz bluz ve mavi pelerinden oluşan tuhaf bir potburiyle gelmişti; havası, çoktan unuttuğu bir köşesinde kalmış lüks restoran koltuklarını hatırlattı Qwilleran'a.

Başını, omuzlarını ve yüzünün büyük bölümünü kılıf gibi toplayan kahverengi saçlarının altından bakarak "Hepsini kendim diktim" dedi, "döşemelik kumaş artıklarından."

Yemeğe Basın Kulübü'ne götürdü onu Qwilleran. Bütün bar müdavimlerinin kendini gözlemekte olduğunu ve ertesi gün kadın konusundaki zevkiyle ilgili sorulara muhatap olacağını biliyordu pekâlâ. Ama Basın Kulübü'ne gitmek zorundaydılar. Orada açık hesabı vardı ve Cuma'dan önce de ödemesi gerekmiyordu. Cokey'i -kendisine böyle seslenilmesini istiyordu kadın- üst kattaki asıl yemek salonuna çıkardı; orada daha sakin tir ortam ve haşhaşlı ekmekler vardı.

"Bir kokteyl ister misin?" diye sordu Qwilleran. "Ben içmiyorum ama sana eşlik etmek için bir soda limon söyleyebilirim."

Çok ilgilenmiş görünüyordu Cokey. "Sen neden içmiyorsun?"

"Uzun hikâye, ne kadar az anlatırsam o kadar iyi." Masanın bacaklarından birinin altına bir kibrit kutusu sıkıştırdı; Basın Kulübü'ndeki masaların tümü de doğuştan sakattı.

"Ben de yoga yüzünden içmiyorum" dedi Cokey. "Alkol yok. Et yok. Ama sen iki şampanya kadehi ister ve gerekli malzemeyi söylersen, doğanın kendine özgü kokteyllerinden bir tane yapabilirim."

Tepsi geldiğinde her kadehe biraz krema doldurdu, üstüne zencefilli gazoz döktü ve çantasından küçük bir ahşap âlet çıkardı.

"Küçük hindistancevizi" dedi. "Daima yanımda taşırım ve taze taze ufalarım." Sonra kadehlere serpiştirdi kahverengi baharattan. "Küçük hindistancevizi uyarıcıdır. Almanlar bunu her şeyin içine koyuyor."

Qwilleran ihtiyatla bir yudum aldı içkiden. Keskin vardı. Tıpkı Cokey gibi - serinkanlı ve düzgün görünüp beklenmedik anda sivrileşiveriyordu. "Mimar olmaya nasıl karar verdin?" diye sordu.

"Farkında olmayabilirsin" dedi Cokey, "ama ismi Wright olan mimarların sayısı, Murphy isimli yargıçların sayısından fazladır. Ailemiz çizim masalarının çekim alanından çıkamıyor bir

türlü. Ama bu ismin bana hiçbir şey kazandırdığı yok." Sevgiyle okşadı uzun saçlarını. "Artık boğuşup durmaktan vazgeçip koca bulsam iyi olacak galiba."

"Senin için zor olmaz bu."

"Bana bu kadar güvendiğine sevindim." Elini çenesine dayayıp biraz daha küçük hindistancevizi ufaladı kokteylinin içine. "Söyle bakalım, kadife ormanındaki ikinci haftanı doldurduktan sonra ne düşünüyorsun dekorasyon işi hakkında?"

"Hoş insanlara benziyorlar."

"Çocuk hepsi! Oyun dünyasında yaşıyorlar." Cokey'nin yüzü gölgelendi bir an - yani yüzünün görünebilen kısmı- tıpkı çocuklar gibi acımasız olabiliyorlar." Boşalan kadehinin kenarlarına yapışmış küçük hindistancevizi tanelerini inceledi,, sonra, kediler gibi pembe dilini çıkartıp yalayarak temizledi kadehi.

Masanın yanından geçen bir adam dönüp "Selam, Cokey" dedi.

Birden dikilerek "Haa, merhaba!" dedi Cokey; anlamlı tını vurgu vardı bu sözde.

Qwilleran, "Tanıyor musun onu?" diye sordu şaşırarak

"Bir kez karşılaşmıştık" dedi Cokey. "Acıkmaya başladım. Yemekleri söyleyebilir miyiz?"

Mönüye baktıktan sonra bol maydanozlu dere alabalık ile ufak bir porsiyon salata söyledi. Qwilleran, onun incecik bedenini artık iyice büyümüş olan kendi göbeğiyle kıyasladı ve fasulye çorbasını, double bifteğini, ekşi krema soslu fırında patatesi söylerken hicap duydu.

"Boşandın mı sen?" Birden soruvermişti Cokey. Başıyla doğruladı Qwilleran. "Harika. Nerede oturuyorsun?"

"Bugün Villa Veranda'ya taşındım." Kızın gözlerinin koca koca açılmasını bekledikten sonra bir dürüstlük patlamasıyla devam etti sözüne. "Yurtdışına giden bir arkadaşımın dairesine."

"Yalnız yaşamayı seviyor musun?"

"Yalnız yaşamıyorum" dedi Qwilleran. "Bir kedim var. Siyam kedisi."

Cokey, "Kedilere bayılırım" dedi miyavlarcasına. "Adı ne kedinin?"

Qwilleran yüzü sevinçle parlayarak baktı ona. Hayvanları gerçekten seven insanlar, mutlaka adlarını sorardı. "Asıl adı Kao K'o-Kung, ama halk arasında Koko diye biliniyor. Koko'yla karşılaşmadan önce kendimi bir köpeksever bilirdim. Oysa Koko çok özel bir hayvan. Belki geçen bahar Blenheim Place'te işlenen cinayeti hatırlarsın. Koko orada öldürülen adamın kedisiydi işte. Öyle zeki ki, yaptıklarını anlatsam inanmazsın bana."

"Kediler hakkında her şeye inanırım. Acayip kerametli yaratıklardır."

"Bazen Koko'nun olacakları önceden bildiğine inanıyorum."

"Ama, öyledir zaten! Kediler bıyıklarıyla hissederler."

Dalgın dalgın bıyığını okşayarak "Bana da öyle demişlerdi" dedi Qwilleran. "Koko hep benim

bildiğimden daha fazlasını biliyormuş gibi görünüyor ve çok zekice iletişim kurma yöntemleri var. Diğer kedilerden farklı değil aslında, yani kedi-üstü bir yanı yok. Ama bazen düşüncelerini öyle bir iletiyor ki... Pek iyi anlatamadım aslında ama..."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Qwilleran hayranlıkla baktı Cokey'ye. Fluxion'daki arkadaşlarıyla asla konuşamayacağı şeylerdi bunlar. Referans çerçevesi dobermanlar ve boksörler olan bu adamlar, ne anarlardı ki kediden? Hayatının bu alanında kendini çok yalnız hissediyordu Qwilleran. Ama Cokey anlıyordu onu. Yeşil gözlerindeki hınzırca ifade yumuşamış, muhabbet dolu tatlı bakışlara dönüşmüştü.

Uzanıp kızın elini tuttu Qwilleran - ince ve parmak. Ortalarına doğru daha da incelen bu el, masa örtüsüne dağılmış haşhaş tohumlarıyla misket oynuyordu. "Örümcek ağı yiyen bir kedi duydun mu hiç?" dedi, "Ya da zamk yiyen? Koko zarfların zamklı kısmını yalamaya başladı şimdi de. Bir keresinde de bir dolarlık posta pulunu çiğneyiverdi."

"Sabunluğun altında birikmiş suyu içen bir kedim vardı benim" dedi Cokey. "Çok bireycidir kediler. Koko mobilyaları tırmalamıyor mu? Arkadaşının, kediyle birlikte dairesinde kalmaya izin vermesi büyük bir nezaket örneği."

Qwilleran, "Koko her türlü tırmalama işini kocaman bir sözlükle görür" dedi gururla.

"Ne entelektüel bir kedi!"

"Aslında eski değil sözlük" diye açıkladı. "Yeni baskı, Koko'nun eskiden birlikte yaşadığı adam kendine almış onu, ama sonra eski baskılardan daha çok faydalandığını görüp yem sini manikürünü yapsın diye kediye vermiş."

"Kedilerden hoşlanan erkeklerden çok hoşlanırım." Qwilleran sesini alçaltıp kendinden emin bir tonda devam etti konuşmaya. "Bu sözlükle oynadığımız bir oyunumuz bile var. Bu sayede Koko pençe atma talimleri yapıyor, ben de söz dağıcığımı geliştiriyorum... Ama Basın Kulübü'nde duyulmasını istemem bunun, anlıyorsun değil mi?"

Buğulu gözlerle bakıyordu artık Cokey. "Bence harika bir adamsın sen" dedi. "Ben de bir gün sizinle oynamak isterdim"

O gece geç vakit eve döndüğünde bitap düşmüştü Owilleran'a Cokey gibi kızlar, artık eskisi kadar genç olmadığını hatırlatıyordu ona.

Dairesinin kapısını açmış, elektrik düğmesini aranıyordu ki karanlık salonda iki tane kızıl kıvılcım gördü. Doğaötesi bir ışıkla parlıyorlardı. Daha önce de görmüştü bunları ve ne olduklarını biliyordu, ama her seferinde korkardı yine de.

"Koko!" dedi. "Sen misin o?"

Işıkları açınca, Koko'nun gözlerindeki esrarengiz kızıl ışıklar sönüp gitti.

Kedi, kamburlaşmış sırtı, soru işareti şeklini almış kuyruğu ve geriye yatarak Qwilleran'ı paylayan bıyıklarıyla yaklaştı ona. Hiç makam değiştirmeden uzun uzun yakındı.

"Özür dilerim" dedi Qwilleran. "Terk edildiğini mi düşündün yoksa? Asla inanmayacaksın ama yürüyüş yaptık, biraz uzun bir yürüyüş. Mimar kadınlar biriyle yemeğe çıkınca uzun uzun

yürümekten hoşlanıyor. İnsanı yürütüp yürütüp binalara baktırıyorlar. Yorgunluktan öldüm vallahi!" Bir koltuğa gömülüp bağlarını çözmeden ayağından fırlattı ayakkabılarını. "Üç saattir mimari seyrediyoruz: Duyarsız yapı kütleleri, çarpık kentleşme, basmakalıp pencere düzenleri... "

Koko, dizinin dibinde sabırsızlıkla homurdanıp duruyordu. Qwilleran kediye kucaklayıp omzuna yatırdı ve ipeksi kürkünü sıvazlamaya başladı. Kürkün altında iyice gerilmiş kasların titreyip durduğunu hissetti; sırtındaki elden kurtulup birden yere atladı Koko.

"Bir şey mi var?" diye sordu Qwilleran. "MiYOO-OW!" dedi Koko.

Müzik setini barındıran İspanyol tarzı büfeye koşturdu. Dört tane burgulu ayak üzerinde, yere çok yakın duran masif bir ahşap oymaydı büfe. Koko tam büfenin önünde ön ayaklarını germiş, kahverengi kuyruğunu pala gibi savura savura büfenin altına girmeye uğraşıyordu.

İç paralayıcı bir feryat duydu Qwilleran. Anladı kil yapımı faresini kaybetmişti kedi - eski bir çorabın topuk kısmına doldurulmuş bir demet kuru naneden ibaretti bu fare. Qwilleran'ın çok iyi anladığı bir şey daha vardı: Fare oradan alınmadan uyku yoktu bu gece. Büfenin altına sokacak bir şey arandı Süpürge sapı olur muydu acaba? Mutfak dolabında süpürge yoktu; temizlikçiler malzemelerini yanlarında getiriyordu anlaşılan... Şömine demiri? Villa Veranda'da şömine yoktu ki... Şemsiye? Noyton'ın şemsiyesi varsa bile, Avrupa'ya götürmüş olmalıydı... Balık oltası? Golf sopası? Tenis raketi? Anlaşılan aktif hobileri yoktu bu adamın... Sırt kaşıma sopası? Uzun saplı ayakkabı çekeceği? Klarnet? Koltuk değneği?

Koko topuklarının dibinde gezinip Siyamca komutlar yağdırırken, evin altını üstüne getirdi Qwilleran. Kullanabileceği her türlü uzun ince aleti gözünün önüne getirdi: Ağaç dalı değneklik... arabacı kamçısı.

Sonunda yüzükoyun uzandı yere. Sürünerek büfenin altına elini sokup bir demir para, altın bir küpe, bir zeytin çekirdeği, buruşuk bir kâğıt, bol miktarda toz topağı ve eciş bücüş tanıdık bir gri nesne çıkardı.

Koko faresinin üstüne atıldı hemen, çok da ilgilenmiş görünmeden çarçabuk koklayıp her zamanki gibi bir pençe daha vurdu. Fare yine İspanyol büfesinin altına kaçtı ve Koko, istirahat çekilmeden önce biraz su içmek üzere kabına doğru ilerledi.

Qwilleran ise hemen yatmadı; bir süre piposunu tüttürerek pek çok şey üzerine düşündü: Cokey ve küçük hindistancevizi kokteylleri, Güzide Meskenler ve Bayan Middy'nin fırfırlı yakası, arabacı kamçıları ve Bungun Bataklik'ta olanlar. Bir al çöp sepetine gidip İspanyol büfesinin altında bulduğu buruşuk kâğıdı çıkardı. Üstünde bir isim yazılıydı sadece: Arne Thorvaldson. Tekrar sepete attı kâğıdı. Altın küpeyi ise ataşların bulunduğu göze koydu.

10

Cenazenin ertesi günü Qwilleran, G. Verning Tait'i arayarak yeşimlerle ilgili kitabı ödünç almak üzere uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Ödünç aldığı kitapları her zaman kısa sürede iade ettiğini belirtti.

Tait, ne soğuk ne de samimi olan bir sesle konuşuyordu; konuşmaya eşlik eden dudak kıvrımlarını gözünün önünde canlandırdı Qwilleran.

"Bu numarayı nereden buldunuz?" diye sordu Tait.

Qwilleran eliyle alnını ovuştururken, inşallah yanlış bir şey söylemiyorumdur, diye geçirdi içinden. "Galiba bu... evet, evet, David Lyke'in bana verdiği numara bu."

"Yalnızca merak ettim de. İstihbaratta bulunmaz bu numara."

Qwilleran, Noyton'ın ajandasını kaldırdı, şans getirsin diye Koko'nun başını okşadı ve gazetenin otomobiliyle Bungun Batakılık'ın yolunu tuttu. Riskli bir işti yaptığı, ama sezgisini - hikâyenin polis kayıtlarında anlatıldığı gibi olmadığı yolundaki belli belirsiz kuşkusunu- destekleyecek bir şeyler görmeyi ya da duymayı umuyordu.

Malum Qwilleran Tekniği dışında belli bir yaklaşım planı yoktu kafasında. Bu ülkenin her yanındaki yirmi beş yıllık gazetecilik serüveninde (ağızdan laf alınmaz denen) kanunsuzlarla, (ürkek) yaşlı kadınlarla, (ihtiyatlı) politikacılarla ve (ketum) kovboylarla konuşmalarında şaşırtıcı başarılar elde etmişti. Böyle durumlarda mütecessis sorular sormazdı hiç. Piposunu tüttürerek yüreklendirici sözler mırıldanır, karşısındakini hafif hafif dürtükleyip gaza getirir ve endişeli bir yüz ifadesi takınarak onun duygularını nasıl da paylaştığını gösterirdi; bıyığının vakur duruşu da önemli rol oynardı tabii bu süreçte.

Her zamanki gibi canlı renklerde, başka bir ipek spor gömlek giymiş olan Tait, ısıltı antrede karşıladı gazeteciyi Qwilleran salondan tarafa baktı merakla, ama çift kanatlı kapı kapalıydı.

Koleksiyoncu kütüphaneye götürdü onu. "Kitapları beğendiniz mi?" dedi. "Yeşimin cazibesine kapılmaya başladınız mı? Koleksiyona başlamayı düşünüyor musunuz?"

"Şu anda böyle bir gücüm yok ki benim" dedi Qwilleran ve küçük bir de yalan ekledi: "Harry Noyton'ın Villa Veranda'daki dairesini tuttum o dışarıdayken bu ufak masraf bile belimi büküyor."

Bu isme hiçbir tepki vermedi Tait. "Mütevazı parçalarla da başlamak mümkündür koleksiyona" dedi. "Yeni başlayanlara yardımcı olmaktan hoşlanan bir satıcının adını verebilirim size, Yeşim düğme yanınızda mı hâlâ?"

"Hiç yanımdan ayırmıyorum ki!" Pantolon cebini çıkırdattı Qwilleran. Sonra ciddi bir ifadeyle sordu: "Bayan Tait de sizin yeşim tutkunuzu paylaşıyor muydu?"

Tait'in dudakları titredi. "Ne yazık ki Bayan Tait asla ısınamadı yeşimlere' Ama ben on beş yıldır yeşim toplayarak ve yeşimlerle uğraşarak huzur buluyor, hayattan keyif alıyorum. Atölyemi görmek ister miydiniz?" Evin arka tarafına yönetip oradaki bir merdivenden aşağı inmeye başladı.

"Çok geniş bir alana yayılmış eviniz" dedi Qwilleran. "Ancak bir kapalı devre sistemle iletişim sağlanabilir herhalde burada."

"Kusura bakmayın" dedi koleksiyoncu, "atölye biraz dağınık, Kâhyaya yol verdim. Ben de buradan ayrılmaya hazırlanıyorum."

Qwilleran'ın içi umut doldu. "Yeşimlerin ülkesine gidiyorsunuz herhalde."

Varsayımını doğrulayan bir cevap alamadı.

Tait, "Taş kesim atölyesi gördünüz mü hiç?" diye sordu. "Çok tuhaf bir şey, buraya inip taşları kesmeye, cilalamaya daldım mı dünyayı unutuyorum. Sırtımdaki ağrı bile kayboluyor,

mutlu bir adam oluyorum burada." Yeşim oyma küçük bir ejderha uzattı gazeteciye. "Polis Paolo'nun odasını ararken yatağının arkasında buldu bunu. Oldukça basit bir tasarımı var. Kopyasını yapmaya çalışıyorum."

"O oğlana karşı hınç dolu olmalısınız" dedi Qwilleran.

Tait gözlerini kaçırdı. "Hınçla hiçbir yere varılmaz."

"Doğrusunu isterseniz, böyle bir işe karışmasına çok şaşırdım ben. Temiz kalpli, akıllı bir delikanlıya benziyordu."

"İnsanlar gördükleri gibi değildir her zaman."

"Paolo bu işin asıl tertipçileri tarafından maşa olarak kullanılmış olabilir mi acaba?"

"Böyle bir şey mümkün elbette, ama yeşimlerimi geri getirmez bana."

"Bay Tait" dedi Qwilleran, "içimde kuvvetli bir his var; her ne pahasına olursa olsun çalınan parçaların bulunacağına inanıyorum ben."

"Keşke ben de sizin kadar iyimser bakabilseydim." Sonra bir merak kıvılcımı çıktı koleksiyoncunun gözlerinde. "Neye dayanarak söylüyorsunuz bunu?"

"Gazetede dolaşan bir söylentiye göre polis bazı izlerin üstündeymiş." İlk kez bir söylentinin söylentisini yayıyor değildi Qwilleran ve pek çok kez de sonuç vermişti bu.

"Bana bir şeyden bahsetmemeleri çok tuhaf dedi Tait. Merdiveni çıkıp giriş kapısına doğru yöneldi.

Qwilleran, "Belki size bundan bahsetmemeliydim" dedi. Sonra öylesine devam etti konuşmasına. "Şu sizin kâhya... siz yokken işe ihtiyacı olacak mı acaba? Bir arkadaşımın karısı hastanede de, böyle birisi lazım eve. Kısa süreli olunca iyi birini bulmak güçleşiyor biliyorsunuz."

"Bayan Hawkins'in işe ihtiyacı olduğundan hiç yok" diye cevapladı Tait.

"Tekrar ne zaman ihtiyacınız olacak kendisine?"

"Tekrar almayı düşünmüyorum" dedi Tait. "Çalışmasından memnundum, ama bazı huylarından hoşnut değildim."

"O halde, eğer sizin için sakıncası yoksa, arkadaşıma onun telefonunu vermek isterdim."

Tait kütüphaneye dönüp küçük bir kâğıda yazdı gerekli bilgiyi. "Chicago'daki o yeşim satıcısının adıyla adresini de veriyorum size" dedi. "Belki fikrinizi değiştirirsiniz diye."

Salonun önünden geçerlerken, kapalı kapılara iştahla baktı Qwilleran. "Paolo vitrinleri açarken herhangi bir zarar vermiş mi?"

Tait, "Hayır. Hiçbir zarar yok. Kolaylıkla açılmış" dedi üzüntüyle. "Yine de yeşimlerin, onları seven birinin elinde olmasına seviniyorum."

Qwilleran Bungun Batakılık'tan uzaklaşırken, koca bir sabahı ve Daily Fluxion'ın iki galon

benzinini boşa harcadığı duygusu vardı içinde. Yine de ziyareti boyunca üst dudağındaki karıncalanma yakasını bırakmamıştı. Koleksiyoncunun tavrında eğreti bir şeyler olduğunu hissediyordu. Daha fazla üzölmüş olması gerekiyordu adamın - ya da daha fazla delirmiş olması. Hele o final repliğı yürek paralayıcıydı: "Yine de yeşimlerin, onları seven birinin elinde olmasına seviniyorum."

"Vay anasını be!" dedi Qwilleran yüksek sesle. "Amma da dokunaklıydı ha herif!"

İz peşinde geçirdiğı saatler, merakını daha da kamçulamaktan başka işe yaramamıştı ve şimdi de bazı sorularına cevap alabileceğı yere doğru ilerliyordu. Irmak Sokağı'ndaki TASSAK adlı dükkâna sürdü arabayı.

Bir dekorasyon stüdyosu için pek alışılmış bir yer değildi burası. Tesisat parçaları ile kullanılmış yazarkasaların bulunduğu vitrinler arasında şıklığından pek rahatsız görünüyordu TASSAK.

Üstünde pembe kedi yavrularının bulunduğu bir mutfak muşambasıyla kaplanmış vitrini çekici mallarla doluydu: Devekuşu tüyüyle dolu vazolar, fosforlu renklere boyanmış kırık beton parçaları, kenarları payetlerle işli yumurta kâseleri. Öyle her önüne gelenin giremeyeceğı dükkânlarda olduğu üzere minik ve kibardı fiyat etiketleri: Yumurtaların her biri 5 dolar, kırık bir beton parçası da 15 dolardı.

Qwilleran kapıyı açıp girdi içeri (kapının sapı, Hürriyet Abidesi'nin yaldızlı bir kopyasıydı) ve "How Dry I Am"ın dört notasını çalan bir kapı zili, geldiğini haber verdi. Reader's Digest'in eski kapaklarından yapılmış katlanır bir paravanın arkasından güleç yüzlü dükkân sahibi çıkıverdi hemen; Bob (prax, bu cafcıflı malların arasında her zamankinden daha müşkülpesent görünüyordu. Cam levhalar altında ezilmiş kâğıt çiçekler, puro etiketleriyle süslenmiş tepsiler, dantelli sehpa örtülerinin üstünde eski klaksonlardan bozma kollu şamdanlar vardı. Bir duvarın tamamı, gazoz kapaklarından bir mozaikle kaplanmıştı. Diğer duvarlar da, kırmızı kadife paspartular üzerine yapıştırılıp altın yaldızlı çerçevelere yerleştirilmiş supermarket ilanları ve çikolata ambalajlarıyla doluydu.

"Demek sizin ticarethane bu!" dedi Qwilleran. "Kim alıyor bunları?"

"Tasarlanmış Sakalet, Güzellik'ten bunalmış, Zevk'ten usanmış, İşlev'den bezmiş insanlara hitap eder" diye civil civil cevapladı Orax. "Güzelliğın fazlasına tahammölü kalmadı insanların. İnsan ruhuna aykırı bir şey zaten. Bu yeni akım, sofistike entelektüelin başkaldırısıdır. Teamüllerden kopamayan orta sınıf müşteriler hoşlanmıyorlar tabii."

"Bu temalara göre mi dekorasyon yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle! Bir müşterinin yatak odasını daha bu sabah bitirdim; Tıka Basa Depresyon ve Modern Posta Siparişi tarzlarının karışımı bir şeyler yaptık. Son derece göz alıcı oldu. Bir duvarı, eski bir alet tezgâhından söktüğüm ve üstünde orijinal paslan bulunan oluklu metal levhayla kapladım. Renk düzeni; Tarçın ve Havuç, yer yer Yabani Dereotu gölgeler de var."

Qwilleran, fare kapanından bozma kültablalarını inceledi "Fazla ince eleyip sık dokumayan müşteriye yönelik küçük butik parçalar onlar" dedi Orax ve yüzüne yayılan bir gülümsemeyle sözünü sürdürdü. "Bu akımla bir gönöl bağımlı bulunmadığını anlayacağınızı umuyorum. Belli bir bilgi birikimi istediğı doğrudur, ama eğer Shakespeare'den bir alıntı yapmama izin vererseniz, esasen geçimimi temin için buradayım ben."

Qwilleran bir süre çevreye göz gezdirip konuşmaya başladı: "Pazartesi akşamı David'in

partisi çok güzeldi. Duyduğuma göre Cumartesi bir parti daha veriyormuş... Bayan Noyton için."

Orax, "Ben gelemeyeceğim" dedi üzülererek. "Annem yemek daveti veriyor, eğer ben de gidip misafirlere içki hazırlamazsam, annemin yemeklerinin aslında ne kadar berbat olduğunu fark ederler! Annem mutfağa girmek için yaratılmış kadınlardan değil... Ama Natalie Noyton'ı seversiniz. Şeker gibi kadındır, içini açar insanın,"

Yanıp sönen plastik pembe bir flamingoyla oynayıp duruyordu Qwilleran. "Noyton ve Tait aileleri iyi dost muydu?" diye sordu.

Şaşırmıştı Orax. "Aynı sosyal çevrelere girip çıktıklarından bile kuşkuluyum" dedi.

"Aa" dedi Qwilleran masum bir ifade takınarak. "Sanki Harry Noyton'ın Bayan Tait'le tanışıklığına dair bir şeyler duymuştum gibi geldi de."

"Sahi mi?" Daha da yukarılara kalktı Orax'ın kaşları, "isabetsiz bir ikili! Hani Georgie Tait'le Natalie olsa anlarım. Annem Georgie'nin hep kadın peşinde koştuğunu söyler." Qwilleran'ın krom kâseleri incelediğini gördü. "1959 model cant kapakları onlar; bugünlerde salata tabağı ve çiçeklik olarak kapış kapış gidiyorlar."

"Ne zamandan beri tekerlekli iskemleye mahkûmdu Bayan Tait?"

"Annemin söylediğine göre skandal patladıktan sonra olmuş, yani on altı veya on sekiz yıldır öyle olmalı. O sıralar ben Princeton'daydım ama anladığım kadarıyla kıyametler kopmuş burada ve hemen arkasından da Siggy'nin eli ayağı tutmaz olmuş."

Qwilleran, heyecanla kabaran bıyığını yatıştırıp boğazını temizledikten sonra sordu: "Skandal mı? Ne skandalı?"

Dekoratörün gözleri kıpır kıpırdı. "Aa-aa! Bilmiyor muydunuz? Acayip tantana kopmuştu! Gazetenizin morguna bir göz atın bakalım. Eminim Fluxion arşivinde bu konuya geniş bir yer ayrılmıştır." Kuştüyünden minik bir süpürge alıp bir tepsinin içinde dizili minik nesnelerin üzerinden geçirdi. "1930larda Cracker Jack marka patlamış mısırlardan çıkan hediyeler bunlar" dedi. "Hakiki kalay, tam koleksiyonluk. Akıllı müşterilerim yatırım olarak satın alıyor bunları."

Qwilleran son sürat Daily Fluxion'a, koşarak kütüphaneciden Tait ailesiyle ilgili arşivi istedi.

Kadın tek söz etmeden sıra sıra gri rafların arasında kayboldu gözden; uyurgezer hızıyla hareket ediyordu. Eli boş döndü. "Burada yok."

"Daha önce bakan olmuş mu hiç?"

"Bilmem."

Qwilleran, "Zahmet olmazsa elinizdeki kayıtlara bakıp kimlerin adı olduğunu söyler misiniz?" dedi sabırsızlıkla.

Kadın ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşıp esneye esneye geri döndü. "Kimsenin adı yok."

"Öyleyse nerede bu?" diye gürledi Qwilleran. "Tait'ler gibi önemli bir aile konusunda bir arşiviniz vardır mutlaka."

Bir başka görevli, öbür taraftaki rafların yanından ayak parmaklarının ucunda yükselerek seslendi, "G. Vering Tait'i mi arıyorsunuz? Kalın bir dosyadır o. Polis Merkezi'nden bir adam gelip bakmıştı burada. Merkez'e götürmek istediğini söyledi, biz de binadan çıkartamayacağını söyledik."

"Yürütmüş!" dedi Qwilleran. "Bir kısım polis, hırsızdır aynı zamanda... Müdürünüz nerede sizin?"

İlk görevli, "Bugün izin günü" dedi.

"İyi, söyleyin ona Polis Merkezi'ni arayıp geri istesin dosyayı. Unutmazsınız değil mi?"

"Neyi unutmaz mıyım?"

"Tamam, tamam, kalsın. Ben kendisine not yazarım."

11

Cumartesi öğle üzeri Qwilleran, Alacoque Wright'i stadyuma götürüp kızın beyzbol hakkındaki görüşlerini dinledi.

"Hiç kuşkusuz" diyordu kız, "oyunun temel çerçiliği erotik nitelik taşıyor olmasından. Bütün o simgesellik, hareketlerdeki tensellik!"

Yatak örtüsünden bozup diktiği bir şeyler vardı üstünde. "Bayan Middy dev boyutlarda bir yatak için ısmarlama yaptırmıştı örtüyü" diye açıklamaya başladı, "ama yatak cüce boyutlarda gelince ben de örtüden elbise yaptım."

Mürtet yatak örtüsü yeşil fitilli kadifedendi ve sıra sıra ilerleyen kırkayakları andırır plileri vardı.

"Çok zevkli bir şey" dedi Qwilleran. Şelale gibi dökülen saçlarını savurdu Cokey. "Amaç elbisenin zevkli olması değildi. Seksi olmasıydı."

Lokantada akşam yemeği yedikten sonra (Cokey bir tane pavurya ayağı ile birkaç haşlanmış erik yedi;, yani iş başa düşmüştü yine Qwilleran için), "Bu gece bir partiye davetliyiz" dedi gazeteci, "ve ben, büyük bir tehlikeye atıyorum kendimi. Anladığım kadarıyla her yaştan, her boydan, her telden bütün kadınlar nezdinde dayanılmaz olan bir gençle tanıştıracam seni."

Cokey, onun elini sıkı sıkı tutarak "Endişelenme" dedi. "Yaşlı adamları tercih ederim ben."

"Ben o kadar yaşlı değilim canım."

"Ama çok olgusun. Benim gibi birisi için önemli olan budur."

Takside el ele tutuşarak gittiler Villa Verandaya kadar. Qwilleran'ın büyük bir ileri görüşlülükle öğleyin çıkarken bahşış vermiş olduğu kapıcı, bina girişinde coşkuyla karşıladı onları Gerçi Villa Veranda ölçülerine göre öyle yüklü bir bahşış değildi ama, on dokuzuncu yüzyıl Prusya generalleri gibi giyinmiş olan adamdan bir dolarlık ilgi kopartmalarına yetmişti işte.

Her tarafı beyaz mermer, dökme cam ve paslanmaz çelikle kaplı pırl pırl lobide

yürürlerken, Cokey durmadan başını sallayıp ne kadar beğendiğini ifade ediyordu. Ansızın kesilmişti sesi. Otomatik asansörle yukarı çıkarlarken Qwilleran bir ara sıkı sıkı kucakladı kızı.

David'in dairesinin kapısını beyaz ceket giymiş bir Uzakdoğulu açtı. Qwilleran'ı gördüğü anda, onu tanıdığını belli edercesine aydınlanmıştı adamın yüzü. Gazetecinin bıyığını kimse unutamıyordu ki. Sonra ev sahibi belirdi; her tarafından cazibe akıyordu adamın. Kol kola girmişlerdi içeri ve Cokey, kolunu kolundan çıkarmadan elini tuttu Qwilleran'ın. Kızın, davudi sesi ve süzum süzum gözleriyle karşılarında duran Lyke'la tanıştırılırken elini daha da sıkı tuttuğunu hissetti Qwilleran.

Ev misafirlerle doluydu: David'in müşterileri karşılıklı psikanalistlerini çekiştiriyor, dekoratör meslektaşlarıyla müzedeki İspanyol sergisini ve Yunan Mahallesi'nde açılan yeni restoranı tartışıyorlardı.

"Sergideki on yedinci yüzyıl "Isabellina Vargueno" tek kelimeyle muhteşem."

"Atina'da, Akropol yakınlarındaki o küçük yeri hatırlatacaktır restoran sana. Biliyorsun ya orayı."

Qwilleran, Cokey'yle birlikte büfeye yöneldi. "Dekoratörlerin yanında" dedi, "masallar ülkesinde gibi hissediyorum kendimi. Asla ciddi ya da tatsız şeylerden bahsetmiyor herifler."

"Dekoratörleri yalnızca iki şey endişelendirir. Artık İmalatı durdurulmuş desenler ve teslimatta gecikme" dedi Cokey. "Asla gerçek bir sorunları yoktur." Dudaklarının kıvrımları küçümseme doluydu.

"Bu tepkinin yalnızca mesleki nedenlerden kaynaklandığına inanmıyorum. Bir dekoratör fena halde canını yaktı herhalde."

"Belki de iki dekoratör." Uzun düz saçlarını tedirgin biçimde düzeltti. "Şu pavuryalı şeyleri bir tatsana. Bol biber doymuşlar içine."

Her ne kadar daha yeni yemiş -ve epey bir yemiş- olsa da Qwilleran, istakozlu salatayı, sarmısak soslu patates köftelerini, bambu kamışında zencefilli dana şişi, içine jambon koyulup üstüne de sıcak sıcak tereyağı sürülmüş mısır ekmeğini bir tatmakta hiç zorlanmadı. Mutluluk dolmuştu içi. Tatlı tatlı Cokey'ye baktı. Ondaki ruhu seviyordu, saçlardan yapılmış o perdenin arasından dışarıyı gözleyen suratındaki kıskırtıcı ifadeyi ve bedenindeki toy zarafeti seviyordu.

Sonra Cokey'nin omzunun üzerinden salona baktı ve birden Cokey çok düz göründü gözüne. Natalie Noyton gelmişti.

Harry Noyton'ın sabık karısı, vücuduyla çok uyumsuz, biçimde ince beli ve ayak bilekleri dışında pek tombuldu. Güzel bir yüzü vardı, şeftali gibi... ve başının tepesinde balon gibi duran saçı da şeftali rengiydi.

Dekoratörlerden biri, "Vahşi Batıyı nasıl buldun, Natalie?" diye sordu.

Cılız, hatta cini bir sesle "Pek ilgilendiğimi söyleyemem" diye yanıtladı kadın. "Reno'da pansiyonda oturup halımla uğraştım hep. O kaba tüylü Danimarka halılarından işledim bir tene. Kakao ve Kereviz bir el halısı almak isteyen var mı aranızda?"

"Kilo almışsın Natalie."

"Yaa, gerçekten mi? Halıyı dokurken fıstık ezmesi yedim hep. Ekmeğin üstüne fıstık ezmesi sürüp yemeye bayılıyorum, n'apayım."

Saçına uygun bir elbise vardı Natalie'nin üstünde -gevşek dokunmuş yünden, boru gibi düz inen elbisenin içinde ara sıra altın ışıltılar yanıp sönüyordu. Omuzlarına da ona uygun renkte bürümcük bir etol atmıştı.

Natalie'yi yan gözle süzmekte olan Cokey, Qwilleran'a döndü: "Bu kumaşı da iki fıstık ezmeli ekmek arasında kendi dokumuş olmalı. Şu metalik parıltılar olmasa daha hoş duracaktı,"

"Mimarlar ne der bu renge?" diye sordu Qwilleran.

"Bence düşük doygunluk ve orta parlaklıkta sarımsı pembe."

"Bir dekoratöre göre ise" dedi Qwilleran, "Havuç Püresi ya da Tatlı Patates Sufle."

Natalie'yi tanıyanlar ona hoşgeldin dedikten ve espriler yaptıktan ve yağlar çektikten ve tebrikler yağdırdıktan sonra, David Lyke kadını Qwilleran'la Cokey'nin yanına getirip tanıştırdı. "Daily Fluxion" dedi kadına, "senin Kayıp Göl'deki evini görüntülemek isteyebilir. Ne dersin?"

"Sen görüntülenmesini istiyor musun, David?"

"Ev senin, hayatım. Kendin karar ver."

Natalie Qwilleran'a döndü: "Bir" stüdyo bulur bulmaz taşınıyorum. Sonra da kocam, yani eski kocam evi satacak."

"Gerçekten değerli bir ev olduğunu duydum" dedi gazeteci.

"Muhteşemdir! Tek kelimeyle muhteşem! David büyük bir yetenek." Hayran hayran baktı dekoratöre.

Lyke açıklama yapma gereği duydu: "Mimarın yaptığı bazı hataları düzelttim ben, bir de pencere detayını perde aşılabilecek biçimde değiştirdim. Natalie perdeleri kendi dokudu. Gerçek bir sanat eseridir."

"Bak şekerim" dedi Natalie, "eğer sana yararı olacaksa, gazeteye çıkaralım evi."

"Bay Qwilleran bir gidip görsün öyleyse"

"Tamam" dedi kadın. "Pazartesi sabahtan olur mu? Öğleden sonra kuaföre gideceğim de."

Qwilleran, "Dokuma tezgâhlarınız da evde mi?" diye sordu.

"Aaa, elbette! iki tane kocaman tezgâhım var, bir de ufağı. Tezgâhlarımın başında kendimden geçiyorum. Davidciğim, sana yaptığım spor ceketi göstereyim onlara."

Lyke bir an tereddüt etti. "Hayatım, kuru temizlemeciye vermiştim" dedi. Sonra bir ara şöyle diyecekti Qwilleran'a: "Yaptığı şeyleri sırf dostluğumuzun hatırına kullanıyorum ama bazıları yüzüne bakılacak gibi değil. Hiçbir zevki ve yeteneği olmayan bir amatör işte, yani eğer evini dergide yayımlayacak olursanız bu dokumacılık işini öne çıkarmayın."

Gece tipik Lyke tarzında sürdü: Görkemli bir büfe, mebzul miktarda içki, biraz fazla yüksek volümlü dans müziği ve aynı anda on konuda birden ilerleyen sohbet, iyi bir parti için gerekli bütün unsurlar vardı ama David Lyke'in son sözleri biraz canını sıkmıştı Qwilleran'ın. ilk fırsatta Natalie'yi dansa kaldırıp "Duyduğuma göre" dedi, "profesyonel olarak ilgileniyormuşsunuz bu dokumacılık işiyle."

"Evet, dekoratörlere sipariş üzerine iş yapacağım." Kadının tiz sesi çok savunmasız ve dokunaklı çıkıyordu. "David benim yaptıklarımı çok beğeniyor. Bana bir sürü iş bulacağını söylüyor."

Qwilleran'ın kollarını fazlasıyla dolduruyordu Natalie ve elbisesinin yumuşaklığı, kumaşın arasına altın tellerin sokulmuş olduğu yerlerdeki pütürlük hariç, çok hoştu.

Dans ederlerken durmadan konuştu kadın; Qwilleran'ınsa aklı başka yerlerdeydi. Natalie, bütün mesleki yatırımı David'in desteği üzerine kuruyorsa, büyük bir sürpriz bekliyor olmalıydı onu. Kendisine bir stüdyo aradığını, bir kuzeninin gazeteci olduğunu, tütsülenmiş istiridyeye bayıldığını, Villa Veranda'daki balkonların çok rüzgâr aldığını söylüyordu Natalie. Qwilleran da buradaki dairelerden birine taşındığını söyledi ama kimin dairesi olduğunu söylemekten kaçındı. Büfeden kedisi için bir iki parça yiyecek aşırma olasılıkları üzerine spekülasyon yaptı.

"Ayyy, kediniz mi var?" diye bir çığlık attı Natalie. "İstakoz sever mi?"

"Pahalı olan her şeyi sever. Galiba fiyat etiketlerini okuyabiliyor."

"Gidip getirsenize haydi. Biraz istakoz verirdik ona."

Qwilleran, Koko'nun bu gürültücü kalabalıktan hoşlanacağından kuşkuluydu ama yine de güzel kedisini herkese göstermek istiyordu; sonunda onu almaya gitti. Kedi, buzdolabının üstündeki minderinde yarı uyukluyordu. Huzurun ve mutluluğun resmi buydu işte: Kesin teslimiyet pozisyonunda mindere sırt üstü yayılan hayvan, ön ayaklarından birini kulağının arkasından geçirmiş, öbürü ise havada öyle asılı kalmıştı. Gözlerini aşağı indirerek baktı Qwilleran'a; pembe dili bir santim kadar dışarı çıkmıştı ve hafif kısılmış çekik gözlerinde delice bir parıltı vardı.

"Haydi kalk" dedi Qwilleran. "Aptal aptal bakmayı da bırak. Bir davete gidiyorsun."

Qwilleran'ın omzunda partiye vardığında vakarını tekrar kazanmıştı Koko. O içeri girdiği anda kreşendoya ulaşan gürültü, bir saniye içinde tümüyle kesildi. Koko, varlığıyla tebasını onurlandıran bir hükümdar edasıyla, tenezzül gösterip bir uçtan diğerine taradı kalabalığı. Ne bir gözünü kırptı ne bir bıyık oynadı yüzünde. Kahverengi burnuyla kulakları, açık renk gövdesiyle öyle sanatkârane bir tezat içindeydi, kürkü öyle mahirane gölgelenmişti ve safir gözlerinde öyle sade bir zarafet vardı ki, David Lyke'in konukları kendi rüküşlüklerinden sıkılıp üstlerine başlarına bakmaya başladılar.

Sonra, sessizliği yaran ilk nidayla birlikte herkes, tek tek gelip bu ipeksi kürkü okşadı.

"Vay be! Ermin gibi yahu!"

"Minkimi çöpe atacağım yarın."

Koko bu ilgiye tahammül göstermeyi başardıysa da, kimseyle yüz göz olmadı. Ama Natalie kendisiyle konuşmaya haşladığında, boynunu uzatıp burnunun ucundaki parmağı kokladı.

"Ayyy, kucağıma alabilir miyim?" dedi kadın ve Qwilleran'ın şaşkın bakışları arasında Koko, sevinçle gitti ona; omzundaki etole sokulup ciddi biçimde dikkat göstererek kokladı ve gürültüyle mırlamaya başladı.

Cokey, Qwilleran'ı kolundan tutup çekti, "Sinir oluyorum" dedi. "Ben formumu korumak için yırtınayım, o kadar uğraşıp saçlarımı düzleştireyim, konuşmamı geliştireyim! Sonra abuk subuk konuşan, üstelik on beş kilo fazlası olan bu rüküş karı gelip herkesi başına toplansın, kedi dahil!"

Qwilleran birden şefkat duymuştu Cokey'ye ama başka şeyle karışık bir şefkat. "Koko'yu burada, bu kadar yabancıların arasında uzun süre bırakmasam iyi olur" dedi. "Mide fesadına uğrayacak hayvan. Gel I5-F'ye geri götürelim onu, sen de evi görmüş olursun."

"Küçük hindistancevizi kabuğu da yanımda" dedi kız. "Kremayla zencefilli gazoz var mıdır evde?"

Qwilleran, Koko'yu Natalie'nin etolünden kurtardı ve Cokey'yi de alıp kıvrıla kıvrıla ilerleyen uzun koridordan binanın öbür kanadına geçti.

Dairesinin kapısını açtığı anda bir an nefesini tutup eşikte durdu Cokey, sonra kollarını iki yana iyice açarak salona koşturdu. "Muhteşem!"

"Harry Noyton, Minyatür İskandinavya diyor buraya."

"Yeşil koltuk Danimarka tarzı, ahşap yer döşemesi de öyle" diye açıkladı Cokey. "Yemek masasının sandalyeleri ise değil. Ama bütün bu daire bir şöhretler kulübünün elinden çıkmış. Bertoia, Wegner, Aalto, Mies, Nakaşima! Olağanüstü! Bu kadarına kalbim dayanmıyor!" Kendini süet kanepeye bırakıp elleriyle yüzünü kapattı.

Qwilleran, bir çift şampanya kadehine krema koyup getirdi ve Cokey, büyük bir ciddiyet içinde küçük hindistancevizini ufalamaya başladı köpüklerin üstüne.

"Cokey'ye!" dedi Qwilleran kadehini kaldırarak. "incecik dümdüz saçlı, konuşması belagatli, güzeller güzeli Cokey'ye!"

"İşte şimdi oldu" diyerek ayakkabılarını savurdu Cokey ve ayak parmaklarıyla kilimin uzun tüylerini kavramaya çalıştı.

Qwilleran, piposunu yaktıktan sonra Güzide Meskenler'in son sayısını gösterdi ona; kapak konusu, Allison yurdunun toplantı salonuydu. Gözlere meydan okuyan kırmızı ve pembe tonlarını, etine dolgun denizaslanını, sayvanlı karyolaların olumlu ve olumsuz yönlerini tartıştılar.

Koko, sehpanın üstünde sırtını onlara dönmüş oturuyor, bilinçli ve maksatlı biçimde duymazdan geliyordu konuşulanları. Ucu hafif yukarı kalkmış olan kuyruğunun kıvrımında hor görme vardı ama kulaklarının açısı, çaktırmadan dinlediğini ele veriyordu.

"Huhuu, Koko" dedi kız. "Benden hoşlanmadın mı?" Kedi hiç kıpırdamadı. Bıyığının ucu bile titremedi.

Cokey, üzgün bir sesle Qwilleran'a dönüp "Benim de çok güzel bir sarmanım vardı, Frankie diye" dedi. "Resmini hâlâ çantamda taşıyım." Cüzdanından bir deste kartvizit ve polaroid resim

ıkarıp kanepenin üstüne yaydı. Aralarından ayırdı, bulanık bir portakal rengi lekeyi gururla gösterdi.

"İyi çıkmamış, üstelik rengi de soldu, ama Frankie'den bana kalan tek yadigâr. On beşine kadar yaşadı. Soyu belli değil, ama..."

"Koko!" diye bağırdı Qwilleran. "ekil oradan!" Kedi usulca kanepeye tırmanıp pembe dilini işletmeye başlamıştı.

Qwilleran, "Resmi yalıyordu" diye açıkladı.

"Aa" dedi Cokey, bir erkeğ'e ait küçük, parlak bir fotoğrafı kaparken. Hemen cüzdanına koydu, ama Qwilleran çoktan görmüştü kim olduğunu. Cokey bir yandan kokteyllerine küçük hindistancevizi ufalayarak kedilerden söz etmeyi sürdürürken kaşlarını çatarak dinledi Qwilleran; keyfi kaçmıştı.

"Şimdi de sen anlat bakalım" dedi Cokey. "Ne iştir bu bıyık? Müthiş bir cazibesi olduğunun farkındasındır mutlaka."

"Savaş sırasında İngiltere'deyken bırakmıştım" diye cevapladı Qwilleran, "kamuflej olarak."

"Benim çok hoşuma gidiyor."

Genç kadınların çoğunlukla yaptığı gibi "Hangi savaş?" diye sormadığına sevinmişti. "Doğrusunu istersen" dedi, "kesmeye korkuyorum. Garip bir his var içimde, dudağımın üstündeki kılların bazı şeyleri algılamamı sağladığına inanıyorum... yüzeyin altındaki gerçekler ve yakında meydana gelecek olaylar gibi.

"Harika bir şey bu!" dedi Cokey. "Sen de kediler gibisin öyleyse."

"Aslında bundan öyle herkese bahsetmem. Etrafta duyulmasını da istemiyorum."

"Seni anlıyorum."

"Son zamanlarda da Tait'in evindeki yeşim hırsızlığıyla ilgili bazı sinyaller almaya başladım."

"Bulamadılar mı daha o oğlanı?"

"Hırsızlığı yaptığı iddia edilen uşığı mı kastediyorsun? Hissettiğim şeylerden biri de bu zaten. Hırsızlığı onun yaptığına inanmıyorum."

Cokey'nin gözleri irileşti. "Başka kanıt var mı elinde?"

Kaşlarını attı Qwilleran. "Mesele de bu; sezgiden başka hiçbir şey yok elimde. O uşak kendisine biçilen role uymuyor, olayın zamanlanışında bir yamukluk var ve de G. Vering'i de pek tekin bulmuyorum. Tait ailesindeki skandalı duymuş muydun sen?"

Cokey başını iki yana salladı.

"Tabii, o zamanlar sen çok gençtin."

Cokey saatine baktı. "Geç oldu. Ben artık kalkayım."

"Bir içki daha?" dedi Qwilleran. Tıka basa içki dolu olan bara gidip gömme buzdolabından kremayla gazozu çıkardı.

Cokey de odanın içinde gezinmeye başlamıştı; attığı her adıma hayranlık nidaları eşlik ediyordu. "Nereye baksan güzel bir çizgi ve kompozisyon görüyorsun" dedi kendinden geçercesine. "Dokuların etkileşimi bir harika... kadife, ipek, yün, pösteki. Hele şu kilim! Bayıldım bu kilimle!"

Kendini kilimin üstüne atıp uzun tüylerin içine gömülüverdi. Kollarını iki yana açmış, vecd içinde öyle yatıyordu orada. Qwilleran, hızlı hızlı bıyığını sıvazladı. Kedinin bir tüy hafifliğiyle kendine yaklaşmakta olduğundan habersiz, yatıyordu kız. Kuyruğunu olta kancası gibi kıvrıran Koko, karnını yere yapıştırmış, çalılarının arasında avını kollayan yırtıcı bir hayvan gibi yavaş yavaş sokulmaktaydı. Sonra yay gibi gerilip fırladı!

Cokey çığlık çığlığa kalkıp oturdu. "Isırdı beni! Başımı ısırdı!"

Hemen koştu Qwilleran. "Çok acıdı mı?" Cokey parmaklarını saçları arasında dolaştırdı. "Yok. Aslında tam ısırmadı. Dişiyle sıyırdı geçti sadece. Ama bana o kadar şey davranıyor ki... düşmanca Qwill, neden Koko böyle davranıyor?"

12

Siyam Bıyık işkencesi olmasa, Pazar sabahı ne güzel öğleye kadar uyuyacaktı Qwilleran. Koko, artık kalkma zamanının geldiğine karar verdiği anda, hiç ağırlığı yokmuşçasına, hiçbir yerinden ses çıkmazmışçasına yatağa atlamış, bıyıklarıyla uyuyan adamın burnunu ve çenesini gıdıklamaya başlamıştı. Birden gözlerini açan Qwilleran, inanılmaz irilikte iki mavi göz gördü karşısında; mavi oldukları kadar masumlardı da.

"Çekil başımdan" deyip tekrar uykuya daldı.

Bıyıklar yine faaliyete başladı, bu kez daha duyarlı bölgeleri hedef almışlardı - yanaklar ve alın gibi.

Dişlerini gıcırdatarak yerinde kıpırdanan Qwilleran, bu kez de göz kapaklarında hissetmeye başladı kedinin bıyıklarını. Sonunda yerinden fırlayıp oturdu yatakta; Koko ise görevini tamamlamış olmanın huzuruyla yatağı da odayı da terk etmişti bile.

Qwilleran, sırtında kırmızı ekose bornozuyla banyodan çıkmış piposunu aranırken, şiş gözleriyle inceledi salonu. Sehpanın üstünde akşamdan kalma şampanya kadehleri, pazar gazetesi ve kıllarını kırk yarararak temizlenmekte olan Koko duruyordu.

"Dün gece yaptıkların hiç hoş değildi" dedi-Qwilleran. "Ne istedin o kızcağızdan? Hem kedileri ne kadar seviyor o, biliyor musun? Hiç yakışmıyor sana!"

Koko tortop olup büyük bir dikkatle kuyruğunun altını yalamaya başladı. Qwilleran'ın gözü kilime gitti. Cokey'nin bir an sere serpe uzandığı bölgedeki tüyler yassılmış, kızın ince uzun bedeninin izi kalmıştı. Ayağıyla tüyleri düzelterip izi silmek için bir hamle yapmıştı ki, vazgeçti Qwilleran.

Sabah tuvaletini tamamlamış olan Koko, sehpanın üstünde oturmuş, gazeteciye dikmişti gözlerini; melek kadar masumdu şimdi yüzü.

"Şeytan seni!" dedi Qwilleran. "Senin düşüncelerini okuyabilmeyi isterdim. O yaladığın

fotoğraf..."

Telefon çaldı; ii tatlı umutlarla dolarak ımaya gitti Qwilleran. Geçen Pazar aldığı tebrik telefonları gelmişti aklına. Şimdi Güzide Meskenlerin yeni sayısı da ulaşmıştı işte okurlara,

"Efendii-im?" dedi tatlı bir sesle.

"Qwill, ben Harold!" Aciliyet duygusu vardı seste; sinip kaldı Qwilleran. "Haberı duydun mu Qwill?"

"Hayır, yeni kalktım..."

"Bugünkü gazetenin kapak konusu... alışan kızların kaldığı şu yurt... duymadın mı?"

"N'olmuş?" Eliyle gözlerini kapattı Qwilleran. Gözünün önünde katliam sahneleri beliriyordu... yataklarında, pembe perdelerle çevrili o sayvanlı yataklarda uyurken öldürölen bir bina dolusu günahsız kız.

"Dün gece polis basmış! alıştırıyorlarmış orayı yahu!"

"Ne?"

"Adamlarından birini müşteri gibi gönderince emin olmuşlar ve baskın düzenlemişler."

Kendi de farkında olmadan dizleri bükölüveren Qwilleran, yandaki koltuğa çöktü. "Ama dekoratör demişti ki..."

"Nasıl olur böyle bir şey? Nereden buldun bu... bu evi?"

"Dekoratör buldu. Bayan Middy, ufak tefek, kibar, ana bir kadın. Uzmanlık alanı kızlar... şey, kız yurtları. Yurtlar, yatakhaneler falan yapıyor işte. Buranın da meslek sahibi kızların barındığı birinci sınıf bir yurt olduğunu söylemişti."

"Mesleğin ne olduğuna bağlı!" dedi Percy. "Ahmak yerine koydurduk kendimizi. Morning Rampage da bizi tefe koyacak şimdi."

Qwilleran'ın boğazı düğümlendi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yapacak bir şey yok artık, şu Bayan Biddy'den uzak dursan iyi olur... "

"Middy."

"...Her ne karın ağrısıysa işte... ve de bu utanç verici olay hakkında neler hissettiğimizi anlat kendisine... Haddi zatında olacak şey değil bu, hele o Bungun Bataklık rezaletinin üstüne tüy dikti yani!"

Percy kapattıktan sonra Qwilleran, kafasını toplayıp olanları bir bir hatırlamaya çalıştı. Bir açıklaması olmalıydı bunun. Telefonu kapıp bir numara çevirdi.

"Evet?" dedi uyuklar bir ses.

Qwilleran, sert bir tonda konuştu. "Cokey! Haberı duydun mu?"

"Hangi haberi? Daha uyanmadım ben."

"İyi, öyleyse uyan da dinle! Bayan Middy başımı yaktı benim. Niye uyarmadın beni?"

"Ne hakkında?"

"Bayan Allison'ın evi hakkında."

Cokey esnedi. "Ne olmuş Bayan Allison'ın yerine?"

"Yani bilmiyor musun?"

"Ne diyorsun sen ya? Bir şey anlamıyorum ki."

Qwilleran, ahizeyi sıkıp suyunu çıkaracakmış gibi tuttuğunu fark etti. Derin bir nefes aldı. "Az önce haber aldım, dün gece polis, Bayan Allison'ın sözüm ona çalışan kızlar için işlettiği yurda baskın düzenlemiş... Kerhaneymiş orası yahu! Haberin yok muydu senin?"

Cokey bir çığlık attı. "Ne? Qwill! Vay be, amma gırgır ha!"

"Bayan Allison'ın ne tür bir yer işlettiğini biliyor muydun?" Sesi ters ters çıkıyordu Qwilleran'ın.

"Hayır, ama çok matrak bir durum bu."

"Bak, bana hiç matrak gelmiyor, tamam mı? Daily Fluxion'a da matrak gelmiyor. Keriz yerine koydurduk kendimizi Bayan Middy'ye nasıl ulaşabilirim?"

Cokey'nin sesi ciddileşti birden. "Onu mu arayacaksın? Sen mi söyleyeceksin? Şimdi mi?... Yoo, sakın yapma Qwill!"

"Niyeymiş?"

"Zavallı kadıncağız! Yüreğine iner vallahi!"

"Dekore ettiği yerde ne iş yapıldığını bilmiyor muydu?" Israrla soruyordu Qwilleran.

"Bilmediğinden eminim. Büyüleyici mekânlar yaratan bir dehadır o, ama oldukça.,."

"Oldukça ne?"

"Saftirik işte. Lütfen onu arama" diye yalvardı Cokey. "Bırak ben söyleyeyim, alıştırma alıştırma. Kadını öldürmek falan istemiyorsun, değil mi?"

"Birilerini öldürmek istiyorum!"

Cokey yeniden kahkahalarla gülmeye başladı. "Hem de Erken Dönem Amerikan!" diye haykırdı. "Tom Jones karyoları falan!"

Qwilleran hırsıyla kapattı telefonu. "Ne bok yiyeceğiz şimdi?" dedi Koko'ya. Birkaç dakika odayı arşınlayıp tekrar telefonu kaptı ve bir başka numara çevirdi.

"Ayol" diye titrek bir çocuk sesi geldi.

"Cins Bunsen'ı istiyorum" dedi Qwilleran.

"Ayo!" dedi minik ses.

"Cins Bunsen orada mı?"

"Ayo!"

"Kiminle görüşüyorum? Baban nerede? Git babanı çağır!"

"Ayo!"

Qwilleran homurdanmaya başladı ve tam telefonu kapacakken ortağı çıktı karşısına.

"En küçükleri" dedi Bunsen. "Pek konuşamıyor daha. Hayrola, sabah sabah?"

Haberi veren Qwilleran, çeşitli tonlarda kıkırdamalardan oluşan sözsüz bir tepkiyle karşılaştı. .

Alaycı bir tonda konuşmaya başladı gazeteci: "Bak işte istediğin oluyor. Dergiyi istememiştin hiç! Eh, artık bu iki olaydan sonra geberir herhalde."

"Beni suç,ama" dedi Bunsen. "Ben yalnızca resimleri çekiyorum, Üstelik adım bile yazılmıyor."

"Güzide Meskenler iki sayı çıktı daha ve ikisinde de böyle rezaletler! Tesadüf olamaz bu. Bir pislik kokusu almaya başlıyorum." .

"Yani rakiplerin tezgâhı mı diyorsun?"

"Ne olacak başka?"

"Rampage öyle pis işlere bulaşamaz, sıkır biraz."

"Biliyorum ama hani bir adamları vardı ya, ortalığı karıştıran odur belki de. Abone Servisi'ndeki' o zevzek herifi hatırlıyor musun? Birlikte maç yaptık, demiştin.'

"Mike Bulmer'ı mı diyorsun?" dedi Bunsen. "Dallamanın tekidir o!"

"Basın Kulübü'nde ilk gördüğümde yüzü tanıdık gelmişti, ama nereden tanıdığımı çıkaramamıştım. Sonradan hatırladım. Birkaç yıl önce Chicago'da bir tiraj savaşına karışmıştı herif, kanlı bir savaşa. Şimdi de Rampage'da çalışıyor. Bahse girerim polise Allison yurdunun kerhane olduğunu o ihbar etmiştir ve bahse girerim Ahlak Masası'ndakilerin de yağları erimiştir. Biliyorsun, Fluxion yazarları konu sıkıntısı çektikçe Ahlak Masası'na yükleniyorlar." Bıyığını yatıştırıp devam etti Qwilleran. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama içimde çok tatsız bir duygu var. Cokey'nin de bu işin içinde olduğundan şüpheleniyorum."

"Kimin?"

"Şu çıktığım kız işte. Bayan Middy'nin yanında çalışıyor Bayan Allison'ın yurdunu bana öneren Cokey'ydi, üstelik öğrendiğime göre Bulmer'ı da tanıyor. Geçen akşam Basın Kulübü'nde onunla selamlaştı."

"Kanuna aykırı bir durum değil bu" dedi Bunsen.

"Ama merhaba deyişi! Adama bakışı!... Başka türlü bir şey var aralarında." Bariz bir gönülsüzlük vardı Qwilleran'ın sesinde. "Dün gece David Lyke'ın partisinden sonra buraya geldik Cokey'yle birlikte..."

"Vay VAYY! Konu şimdi ilgimi çekmeye başladı işte."

"...Koko kızı ısirmaya çalıştı."

"Ne yapmıştı ki kediye?"

"Hiçbir şey! Kilimde... yani kız kendi halinde dururken Koko gidip kafasına saldırdı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Galiba bana bir şey anlatmaya çalışıyordu." Hattın öbür ucunda sessizlik vardı sadece. "Dinliyor musun beni?"

"Dinliyorum. Puromu yakıyordum."

"Pazar günleri Şenkoru'daki evine çekilince dünya umurunda olmuyor senin de. Bu rezaletin seni biraz olsun endişelendireceğini sanıyordum."

"Ne rezaleti?" dedi Bunsen. "Bence bu Allison olayı eşek şakasından başka bir şey değil. Hatta epeyce de komik buluyorum."

"Yarım milyon dolarlık soygun komik değildi ama!"

"Bak" dedi Bunsen, sözcüklerin üstüne basa basa konuşuyordu şimdi. "Bulmer o kadar ileri gidemez!"

"Niye gidemesin? Bir milyon dolarlık reklam geliri var işin içinde. Belki ballı bir komisyon alacaktır o da."

"Sırf rakibi alt etmek uğruna günahsız bir adamı kurban ederler mi? Yok, deve! Fazla film seyrediyorsun sen."

"Tait'in kurban edildiği ne malum?" Qwilleran ağır ağır konuşuyordu. "Belki o da işin içindedir."

"Hocam, sen bu sabah iyi uçuyorsun ya!"

"İyi günler" dedi Qwilleran. "Kusura bakma rahatsız ettim. Sen yuvanın huzuruna dön en iyisi."

"Huzur mu?" diye bağırdı Bunsen. "Huzur mu dedin? Ben bodrumda boya yapıyorum, Tommy az önce boya kovasının içine düştü, Linda oyuncağını kubura kaçırdı, Jimmy de verandadan düşüp gözünü morarttı. Sen hangi huzurdan bahsediyorsun yahu?"

Telefonu kapattıktan sonra Qwilleran, amaçsız bir biçimde dairenin içinde dolaşmaya başladı. Salondaki kilime gözü takılınca, izi yok etmek için ayağını öfkeyle tüylere sürtmeye başladı. Mutfağa girdiğinde Koko'nun, paçavraya dönmüş eski sözlüğün üstünde oturmakta olduğunu gördü. Arka ayakları üstünde dimdik oturan hayvan, kuyruğunu sımsıkı gövdesine dolamış, ön ayaklarını iyice geri çekmiş, kafasını yukarı dikmişti. Qwilleran'ın hiç oyun

oynayası yoktu, ama Koko ısrarlı bir beklentiyle bakıyordu ona.

"Tamam" dedi Qwilleran iç geçirerek "birkaç el oynayalım haydi." Bir şaplak attı kitaba ve başla sinyalinin alan Koko, sol pençesiyle kapağı kenarından tutup çekti.

Qwilleran, Koko'nun gösterdiği sayfayı -1102- açtı. "Abide ve açlık. Kolay bunlar, zor bir şeyler bul."

Kedi tekrar geçirdi pençelerini. "Yeltenmek ve yemek. Bana iki puan daha."

Koko büyük bir heyecanla gerinip pençelerini gömdü sözlüğe.

"Tarla faresi ve tasa" diye okudu Qwilleran. O anda daha ne Koko'nun ne de kendisinin kahvaltısı ettiği geldi aklına.

Kediye biraz dana eti doğrayıp bir kâse et suyunun içinde ısıtırken, aklına bir şey daha geldi: Geçen gün de aynı sayfayı iki kez bulmuştu Koko. Bir hafta içinde ikinci oluyordu bu; Koko, aynı oyunda iki kez sadizm ve sağrı kemiği çiftini bulmuştu. Bıyığında çok tuhaf bir karıncalanma hissetti Qwilleran.

13

Pazartesi sabahı Bunsen ile birlikte Noyton'ın evine bakmaya Kayıp Göl Sırtları'na giderlerken alışılmadık ölçüde sessizdi Qwilleran. Gece iyi uyuyamamıştı. Bütün gece rüya görüp uyanmış uyuyup tekrar rüya görmüştü - Pütürlü Fıstık Ezmesi ve Muhallebi'ye boyanmış, Istakoz ve Üzüm Pekmezi'yle gölgelenmiş iç mekânlar doldurmuştu rüyalarını. Sabah uyandıındaysa tamamlanmamış, temellenmemiş, tutunamamış düşünceler üşüşmekteydi kafasına.

Fluxion'a yapılan bu "eşek şakası"na Cokey'nin de karışmış olmasından ödü kopuyordu, hiç istemiyordu öyle olmasını; Cokey gibi bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Üstelik Tait'in bu komploya karışmış olabileceği ihtimali de tüylerini diken diken ediyordu; gerçi dudağının üstündeki bir karıncalanmadan ve sözlükte karşısına çıkan bir çift kelimedenden başka somut kanıt da yoktu elinde. Paolo'nun bu işteki rolü hakkında kuşkuyla doluydu kafası: Yalnızca yanlış zamanda yanlış yerde bulunan günahsız biri miydi Paolo? Zeki bir soyguncu muydu, yoksa bir suç ortağı ya da maşa mıydı? Tait'in yeşim koleksiyonuyla âşıkane ilişkisi sahici miydi, yoksa üstünde iyice çalışılmış bir şov mu? Herkesin zannettiği kadar karısına bağlı mıydı adam? Hiç başka bir kadın girmemiş miydi hayatına? Halbuki Tait'lerin kedisinin adı bile çatışma konusuydu - Yu muydu hayvanın ismi, yoksa Freya mı?

Sonra kendi kedisi geldi Qwilleran'ın aklına. Daha önce de bir cinayetle karşı karşıya olduklarında, Koko'nun o soğuk ve ıslak burnuyla bulduğu ipuçlarının sayısı, Cinayet Masası'nın resmi soruşturmayla ortaya çıkardıklarından fazlaydı. Koko, akıl yürütme işinin sınırları içine hapsolup kalmadan, sezgileriyle biliyordu her şeyi. Anlaşılan içgüdüleri beynine hiç uğramadan dosdoğru pençelerine ve burnuna ulaşıyor, doğru yeri tırmalayıp koklamasını sağlıyordu. Yoksa tamamen tesadüf müydü bunların hepsi? Kahvaltısı geciktiğinde Koko'nun açlık ve yemek yazılı sözlük sayfalarını bulması rastgele olan bir şey miydi?

Pazar günü öğleden sonra Qwilleran, yeni gerçekleri gün ışığına çıkarma umuduyla birkaç kez daha kelime oyun oynamıştı Koko'yla. Ama bu kez bulunan kelimelerin özel bir anlamı yoktu: İtiraz ve iyimserlik, sipripedyum ve şikâr. İyimserlik pek Qwilleran'a göre değildi şimdi; Venüs çarığı diye de adlandırılan bir tür orkide olduğunu öğrendiği sipripedyum ise Cokey'nin, keçi kılından yapılmış lüks kilimin kıllarına dolanan ayak parmaklarını hatırlatmıştı sadece.

Yine de Koko ve sözlük hakkındaki düşüncelerinde ısrarlıydı Qwilleran. Bıyığına bir ürperti yayıldı.

Direksiyon başındaki Cins Bunsen, "Hasta falan mısın!" diye sordu. "Oraya öyle büzülmüşsün, ağzını bıçak açmıyor deminden beri."

"Hava çok soğuk" dedi Qwilleran. "Palto giyseydim keşke." Elini cebine sokup piposunu aramaya başladı.

"Ben palto aldım yanıma" dedi Bunsen. "Rüzgâr kuzey doğudan estiğine göre fırtına çıkacak gibi."

Kayıp Göl Sırtları'na giderken banliyölerden, çiftlik evler arasından geçiliyordu; akçaağaçların yaprakları sararmaya başlamıştı artık. Fotoğrafçı arada bir dostça kornaya basıyor, yol kenarındaki insanlara purosuyla birlikte el sallıyordu. Çim biçen bir kadını, bisiklete binen iki oğlanı, evinin posta kutusunu karıştıran ihtiyar bir adamı selamladı.

"Allanın kırında ne çok tanıdığın var böyle!" dedi Qwilleran.

"Benim mi? Yok canım, hiçbirini tanımıyorum ki" diye cevapladı Bunsen. "Ama bu çiftçilere de biraz heyecan veriyor. Şimdi bütün gün, ithal bir arabaya binen ve puro içen kimi tanıyorum, diye düşünüp duracaklar."

Bir kır yoluna saptılar; bahçe mimarlarının sanatkâr ellerinden çıktığı belli olan bir manzarada ilerliyorlardı şimdi. Qwilleran elindeki kâğıdı okumaya başladı. "'Göl kıyısını takip et, soldaki ilk sapaktan dön, tepeye kadar devam et'"

Fotoğrafçı merakla sordu: "Bu işi nereden ayarladın?"

"Cumartesi gecesi Lyke'ın partisinde ayarlandı."

"Yine bir sakat çıkmasa bari. Kokteyllerde verilen sözlere pek güvenmem ben, o kadar da yol geldik üstelik."

"Meraklanma. Her şey yolunda. Natalie, David'in bu dekorasyonla tanıtımı hak ettiğini düşünüyor. Harry Noyton da evini kapak konusu yaparsak daha kolay alıcı bulacağı kanısında. Mülkün değeri çeyrek milyon."

"Kadına bir kuruş bile kalmaz inşallah" dedi Bunsen. "Çocuklarını böyle bırakıp giden bir kadın beş para etmez."

Qwilleran, "Bu sabah Danimarka'dan bir telefon daha geldi" diye lafa girdi. "Noyton mektuplarını Aarhus'a göndermemi istiyor. Orası bir üniversite kentidir. Adamın orada ne işi var, merak ediyorum."

"İyi bir herife benziyor bu. Böyle bir kariya çatması büyük talihsizlik!"

"Bence Natalie'yi tanımadan yargılamamalısın" diye cevapladı onu Qwilleran. "Çok içten bir kadın. Zeki olduğunu söyleyemem, ama içten. Ve bence insanlar onun saflığından yararlanıyorlar."

Dönemeçli bir yolun sonunda yer alan evin karmaşık bir şekli vardı: Pembe tuğla duvarları birbirine tuhaf açılarla geliyor, çatısından her yöne doğru kereste kirişler fırlıyordu.

"Çok soyut yaa!" dedi Bunsen. "Giriş kapısını nasıl buluyorsun?"

"Lyke evin çağdaş bir organik yapı olduğunu söylemişti. Araziyle bütünleşmişmiş, mobilyalar da yapıyla bütünleşmiş."

Kapıyı çaldılar ve beklerken girişin iki yanında yükselen mozaik duvar süslemelerini incelediler - çakıtaşı, renkli cam parçaları ve bakır kabarlardan yapılmış, girdap gibi soylu şekiller vardı mozaikte.

Bunsen, "Çılgınca!" diyerek belirtti görüşünü. Epey bir süre bekleyip yeniden çaldılar zili.

"Görüyor musun? Ben sana dedim, değil mi?" diye söylendi fotoğrafçı. "Kimse yok işte evde,"

"Büyük bir ev" dedi Qwilleran. "Dokuma atölyesinden ön kapıya çabucak gelebilmek için Natalie'nin paten takması gerekir herhalde."

Bir dakika sonra kilitte bir tıkırtı duyuldu ve birkaç santim kadar, ihtiyatla aralandı kapı. Hizmetçi önlüğü giymiş bir kadın vardı kapının ardında ve hiç de konuksever görünmüyordu.

"Biz Daily Fluxion'dan geliyoruz" dedi Qwilleran.

Hizmetçi yerinden kıpırdamadan sordu, "Evet?"

"Bayan Noyton evde mi?"

"Bugün kimseyi göremez." Kapı kapanmaya başlamıştı.

"Ama randevumuz vardı."

"Bugün kimseyi göremez."

Qwilleran'ın kaşları çatıldı. "Uzun yoldan geliyoruz. Evi görebileceğimizi söylemişti. Hemen bir baksak, sakıncası var mı? Gazete için evin fotoğraflarını çekecektik."

"Evin fotoğrafının çekilmesini istemiyor" dedi hizmetçi. "Fikrini değiştirdi."

İki gazeteci birbirlerine bakakaldılar ve kapı suratlarına kapandı.

Şehre dönerlerken, Qwilleran bu kadar kaba bir biçimde geri çevrilmeleri üzerine düşünüp duruyordu. "Natalie'nin tarzına benzemiyor bu. Bir tuhafılık var ama, nedir? Cumartesi gecesi çok makul ve dostane davranıyordu."

"İnsanlar içki içtikleri zaman değişirler."

"Natalie de en az benim kadar ayıktı. Belki hasta falandır ve hizmetçi de bizi savmayı üstüne vazife edinmiştir."

"Benim fikrimi sorarsan" dedi Bunsen, "senin bu Natalie biraz dengesiz biri."

Qwilleran, "İlk telefon kulübesinde dur" dedi. "Bir yeri aramam lazım."

Karayolu üzerindeki bir kulübeden Lyke ve Starkweather stüdyosunu arayıp David'le konuştu. "Neler oluyor?" diye sordu sert bir sesle. "O kadar yol kat edip Kayıp Göl Sırtları'na geldik ve Natalie bizimle görüşmeyi reddetti. Hizmetçi eve şöyle bir bakmamıza bile izin vermedi."

"Natalie biraz dengesiz biridir" dedi David. "Onun adına özür diliyorum. Önümüzdeki günlerde ben kendim götürceğim sizi oraya."

"Bu arada, çok zor bir durumdayız... dergiyi Çarşamba'ya teslim etmemiz lazım ve daha kapak konusu bile belli değil."

"İşinize yararsa, benim dairemin fotoğraflarını çekebilirsiniz" dedi David. "Benim adımlarımı vermeniz gerekmez. Villa Veranda'da oturanlar nasıl yaşıyor falan diye bir şeyler yazın işte."

"Peki. Bugün öğle üzeri olur mu? Saat iki gibi falan?"

"Bana biraz zaman tanırsanız eve çiçekler alayım, bazı sanat eserlerini kaldırayım" dedi dekoratör. "Birkaç şey var da, bende olduğu bilinsin istemiyorum. Aramızda kalsın ama, bende bulunmamaları gerekirdi aslında."

İki gazeteci güzel bir öğle yemeği yediler. Villa Veranda'nın yolunu tuttuklarında Qwilleran, "Hükümet Caddesi'ndeki hayvan mağazasında biraz duralım" dedi. "Bir şey alacağım."

Şehrin göbeğinde ikinci trafiğiyle boğuşuyorlardı. Her kırmızı ışıkta Bunsen, bazı latif yayaları selamlıyor, tam otomobilin önünden geçerlerken hafiften dokunuyordu kornaya. Trafik Polislerini gördüğündeyse kornaya tüm gücüyle abanmaktaydı.

Hepsi tanırdı Fluxion'ın fotoğrafçısını; nitekim içlerinden biri, ön penceresinde basın etiketi bulunan otomobil, büyük bir kavşakta gayri nizami biçimde sola dönerek Hükümet Caddesi'ne saptığında trafiği durdurdu.

"Ne alacaksın hayvan mağazasından?" diye sordu Bun. sen.

"Koko'yu balkona bağlamak için bir tasma ipi, bir de kedi kayışı alacağım."

"Kedi kayışı al, yeter" dedi fotoğrafçı. "Bende üç buçuk metrelik bir sicim var, tasma ipi olarak kullanabilirsin."

"Ne yapıyorsun üç buçuk metrelik sicimi?"

"Geçen sonbaharda" diye anlatmaya başladı Bunsen, "futbol maçlarında çekim yaparken, filmi sicime bağlayıp basın tribününden aşağı sarkıttırdım, bir oğlan da oradan kapıp laboratuara yetiştirirdi hemen. Ne günlerdi be! Şimdi işin yoksa manyak dekoratörlerle, dönek karılarla, huysuz kedilerle uğraş dur. Köpek gibi çalışıyorum, adım bile yazılmıyor dergiye."

İki gazeteci David Lyke'ın dairesinde üç saat kalarak gümüş rengi salonun, Çin halısı serili yemek salonunun ve yatak odasının fotoğraflarını çektiler. Yatak, yerden beş-on santim yüksekliğinde, tamamen kaplan kürküyle kaplanmış alçak bir platform biçimindeydi; hemen bitişikteki tuvalet odasının girişineyse kehribar boncuklardan yapılmış bir perde çekilmişti.

Bunsen, "Benim evde bu boncuklar beş dakika dayanmaz... " dedi, "altı çocuk birden Tarzancılık oynadığı için!"

Dekoratör, salondaki bazı Uzakdoğu parçalarını kaldırmıştı ve şimdi de onlardan boşalan yerleri kocaman vazolara konmuş, parlak yeşil yapraklı çiçeklerle dolduruyordu. Çiçekleri yerleştirirken kibirli bir ifade vardı yüzünde.

Bir kasımpatı buketini porselen vazoya sığdırmaya uğraşırken, "Natalie adına bir kez daha özür dilerim" dedi. "Şimdi anlıyorsunuz, değil mi? Dekoratörlerin sürekli karşılaştığı durum bu. Müşterilerimden biri, karısı için belli bir miktar para ayırmış; kadın o parayla ya psikanaliste gidecek ya da evi dekore ettirecekmiş. Dekorasyonu seçiyor tabii, böylece nevrozlarını da bana dökebilecek... işte oldu. " Yerleştirdiği buketi gözden geçirip sonra biraz daha yerleştirdi. Birkaç abajuru düzeltti. Gizlenmiş bir düğmeye bastığında fiskiye den önce bir gürültü yükseldi, sonra çevresine dizilmiş çakılların üstüne sular çarpmaya başladı. Birkaç adım geri giden David, bir eleştirmen gözüyle inceledi manzarayı. "Bu odaya ne lazım biliyor musunuz?" dedi. "Kanepenin üstüne bir Siyam kedisi lazım."

"Ciddi misiniz?" diye sordu Qwilleran. "Koko'yu getirmemi ister misiniz?"

Bunsen itiraz etti. "Yoo, hayır! Huysuz kedilerle uğraşamam! Geniş açılı çekim yaparken olmaz."

"Koko huysuz değil" dedi Qwilleran. "Senden çok daha sakindir."

"Hem de daha güzel görünüyor" diye söze girdi David. "Hem de daha akıllı" diye devam etti Qwilleran.

Bunsen çaresizlik içinde iki yana açtı kollarını. Birkaç dakika geçmişti ki Koko, yeni fırçalanmış tüyleri uçuşarak resim çekirtmeye geldi.

Qwilleran kediye kanepenin üstüne yerleştirip fotoğrafçıdan tarafa döndürdü, kadifemsi patilerinden birini hükümdarlara yakışır biçimde öne kıvrıp ipeksi kahverengi kuyruğa da fotojenik bir kıvrım verdi. Bütün bunlar yapılırken yüksek sesle mırlayıp durmuştu Koko.

"Hiç kıpırdamadan duracak mı şimdi böyle?" diye sordu Bunsen.

"Kesinlikle. Ben dur dersem, durur."

Qwilleran, Koko'nun kürkünü son bir kez düzeltip geri çekildi. "Böyle dur! Sakın bozma!"

Ve Koko soğukkanlılığını hiç bozmadan ayağa kalktı, yere atladı ve kuyruğunu -ipimde değilsiniz ifadesiyle- dimdik tutarak odada turlamaya başladı.

"Gerçekten sakın" dedi Bunsen. "Hayatımda gördüğüm en sakın kedi."

Fotoğrafçı çekim yaparken, Koko da David'in tuvalet odasında salınan boncuklarla oynadı ve yataktaki kaplan kürkünü ecdada hürmetle kokladı. O sırada David, yiyecek bir şeyler hazırlamaktaydı Koko'ya.

"Bir parça körili tavuk kalmış yalnızca" diye açıkladı Qwilleran'a. "Yushi geçen akşam gelip sekiz kişilik histafel hazırlamıştı halbuki."

"Sizin partilerdeki ahçı mı? Büyük bir şef o!"

"Bir sanatkâr!" dedi David yumuşak bir sesle.

David, Qwilleran'a zencefilli gazoz, Bunsen'a da viski koydu.

Bunsen, "Akşama Basın Kulübü'nde yemeğe gidelim mi?" diye sordu. "Karım evde kızlar partisi veriyor, gece yarısına kadar eve girmem yasaklandı."

"Gelmek isterdim ama bir randevum var" diye cevap verdi David. "Ama başka bir gün gidelim. O kulübün içini çok merak ediyorum. Tam bir Ortaçağ kalesi gibi olduğunu duydum."

İki gazeteci Basın Kulübü'nün barına oturdular birlikte. Bunsen duble martini söylerken, Qwilleran da domates suyu ısmarladı.

"Fena bir gün olmadı sonuçta" dedi Qwilleran, "her ne kadar fena başladıysa da."

"Daha gün bitmedi ki" diye uyardı onu fotoğrafçı. "David Lyke da iyi bir adam, değil mi?" "O yatak odasına ne demeli bilemiyorum" dedi Bunsen gözlerini devirerek.

Qwilleran kaşlarını çatı. "Yani makul bir herif demek istiyorum, ama beni rahatsız eden bir şey var: Arkadaşları hakkında nahoş sözler ediyor. Onlar da farkındadır diye düşünüyorsun, ama hayır, kime sorsan en büyük David."

"Yakışıklı ve paralıysan, cinayetten bile yırtarsın."

İkinci içkilerini yudumlarlarken başka bir konu açtı Qwilleran. "Bundan on beş-yirmi yıl kadar önce Tait ailesinde patlak veren skandalla ilgili bir şey duydun mu?"

"On beş yıl önce bahçede misket yuvarlıyordum ben."

Qwilleran bıyığını astı. "Herkesin misketini de ütüyardun eminim." dedi. Sonra barmene işaret etti. "Bruno, Bungun Batakılık'ta, G. Vering Tait'in ailesiyle ilgili bir skandal hatırlıyor musun sen?"

Kendinden emin bir biçimde başını iki yana salladı barmen. "Hayır, öyle bir şey hatırlamıyorum. Öyle bir şey olsaydı, ben mutlaka bilirdim. Fil hafızası vardır bende."

Sonunda gazeteciler bir masaya gidip dana fileto söylediler.

"Dip kısımlarını yeme" dedi Qwilleran. "Koko'ya götürürüm."

"Kendi dibini ver sen ona" diye cevap geldi fotoğrafçıdan. "Lüks içinde yaşayan bir kediyle paylaşamam etimi. Benden daha iyi besleniyor o."

"Sicim işe yaradı. Çıkarken balkona bağladım onu. Ama kedi kayışını iyi bağlamam gerekiyor, aradan sıvışıveriyor yoksa. iyice gerinip hızla fırlayınca kurtuluyor kayıştan! Bu kedilerin hepsi birer Houdini." Koko'nun marifetleri hakkında daha anlatacağı çok şey vardı Qwilleran'ın ama Bunsen'a bunları anlatmanın pek iyi olmayacağını biliyordu.

Filetolardan sonra elmalı tarta yediler; onun da üstüne Qwilleran kahve, Bunsen. konyak söyledi.

Qwilleran, piposunu yakarken konuşmaya başladı yeniden: "Natalie'yi ve bizi neden kabul etmediğini anlayamıyorum bir türlü. Bütün bu Noyton olayı soru işaretleriyle dolu. Çok tuhaf

bazı şeyler var, bak şimdi: Natalie, en hafif tabirle hiç de sağlam olmayacağı söylenebilecek nedenlerle boşanmaya kalkıyor, gerçi yalnızca kocasından dinledik hikâyeyi. Harry Noyton'ın dairesinde bir küpe buldum; herifin iş görüşmelerinden birinden kalma herhalde. Ayrıca Bayan Tait'i de tanıdığını buldum. Kadın ölüyor, adam alelacele yurtdışına çıkıyor. Aynı sıralarda Tait'in yeşimleri çalınıyor ve o da bu olayın ardından şehirden ayrılmaya hazırlanıyor... Ne diyorsun bunlara?"

"Diyorum ki, kupayı Yankees alacak."

"Pis sarhoş!" diye bağırdı Qwilleran. "Gel bana gidip birer kahve içelim. Belki gece vakti otomobil kullanabilecek kadar ayılırsın."

Bunsen'in hiç kalkmaya niyeti yoktu.

Qwilleran, "Kediyi balkondan almam gerekli, yağmur filan yağar şimdi" diye devam etti. "Haydi kalk! Senin otomobile bineriz, ben kullanırım!"

"Ben kullanabilirim" dedi Bunsen, "sarhoş filan değilim."

"O zaman gömleğinin cebindeki tuzluğu çıkar. Haydi!"

Qwilleran otomobili sürerken Bunsen durmadan şarkı söylüyordu. Villa Veranda'ya geldiklerinde fotoğrafçı, asansörün mükemmel bir akustiği olduğunu keşfetti.

" 'Sabahlan kalkmaktan nef-reeet ediyo-ruuum...'"

"Kes sesini! Kediyi korkutacaksın."

"Kolay kolay korkmaz o. Sakin bir kedi" dedi Bunsen, "Acayip soğukkanlı!"

Qwilleran 15-F'nin kapısını açıp bir düğmeye bastığında ışık doldu içeriye.

"Nerede bizim sakin kedi? Sakin kediyi görmek istiyorum."

"İçeri alacağım şimdi" dedi Qwilleran. "Kıçını şu kanepeye koy da düşüp kırmayasın. Şu yeşil kanepeye. Hah tamam. Bundan daha rahat bir yer görmemiştir bugüne kadar."

Fotoğrafçı yeşil kanepeye gömülürken, Qwilleran da balkon kapısını açtı. Bir an gecenin karanlığında kayboldu. Ama bir an dolmadan geri döndü.

"Kaçmış! Koko kaçmış!"

14

Balkon kapısının sapına üç buçuk metrelik bir sicim bağlanmıştı. Sicimin ucundaysa tokası en son deliğe takılı kalmış mavi deriden bir kedi kayışı, beton zeminin üstünde sekiz çiziordu.

Fotoğrafçı, yeşil kanepede kaykılarak "Biri sakın kediyi çalmış" dedi.

"Dalga geçip durma" diye çıkıştı Qwilleran. "Çok canım sıkıldı bu işe. Apartman yöneticisini arayacağım."

"Dur bir dakika" dedi Bunsen koltuktan fırlayarak. "Önce dışarıya iyice bir bakalım."

Birlikte balkona çıktılar. Güçlü bir rüzgâr vurdu suratlarına; Bunsen dik durmakta güçlük çekiyordu.

Qwilleran bitişikteki balkonlara baktı, "Balkon demirleri arasında olsa olsa bir buçuk metre var. Koko rahatlıkla atlayabilir buradan,"

Bunsen ise başka türlü düşünüyordu. Aşağıya, mimar eliyle düzenlenmiş bahçeye baktı - on beş kat vardı arada. .

Qwilleran ürperdi. "Balkondan düşmez kediler" dedi, ama kendi de pek inanmamıştı.

"Belki rüzgâr atmıştır aşağıya."

"Saçmalama."

Bir kavis çizerek ilerleyen binayı boş gözlerle taradılar. Balkon demirlerine çarpıp duran rüzgâr, makamını şaşırmış bir org gibi sesler çıkartıyordu.

Bunsen, "Bu civarda kedilere düşman olan kimse var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Bilmiyorum. Yani, aslında..." Bahçenin öbür tarafına gözünü dikmiş, karanlığa bakıyordu Qwilleran. Güney kanadının cephesi dama tahtası gibi bir siyah bir beyazdı; dairelerden bazıları karanlığa gömülmüştü, bazılarınınsa perdeleri arasından dışarı ışık vuruyordu. Ama perdeleri açık bir dairenin içi olduğu gibi gözükmekteydi.

Qwilleran parmağıyla işaret etti orayı. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun? Şuradaki pencereye bak - perdeleri açık olana."

"David Lyke'in dairesi!"

"Evet, biliyorum. Televizyonu da açık. Bak televizyonun üstünde kim var! Oturmuş poposunu ısıtıyor."

Lake Çin dolabının kapakları iki yana açılmış, anlaşılmasız görüntülerle yanıp sönen televizyon ekranı görünüyordu. Tepedeyse heykel gibi dimdik oturan Koko vardı; açık renk göğsü kapkara lake dolapla kontrast oluşturuyor, kahverengi maskıyla kulaklarının silüeti gümüşü duvara vuruyordu.

"Dave'i arayıp ne iştir soracağım" dedi Qwilleran.

Santralı arayıp Lyke'in dairesini istedi ve evde kimsenin bulunmadığına ikna olana kadar uzun uzun bekledi.

"Telefon açılmıyor" dedi Bunsen'a. "Şimdi n'olcak?"

"Bilmiyorum. Koko yalnızlıktan sıkılıp misafirliğe gitmedi herhalde."

"Belki körili tavuk çekmiştir canı."

"Balkondan balkona atlayarak oraya kadar gitmiş olmalı. Deli kedi! Lyke da onu içeri alıp sonra çıktı herhalde. Randevusu olduğunu söylemişti."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Bunsen.

"Sabaha kadar kalsın bari, ne yapayım?"

"Ben gider alırım onu."

"Ha? Nasıl gidip alacaksın acaba? Balkon kapısı kapalı baksana, duyamaz seni, hem duysa bile nasıl açacak canım kapıyı? "

"Ben alırım diyorum, bahse var mısın?" Fotoğrafçı balkon demirinin arkasına geçti ve demiri sıkı sıkı tutarak yalpalaya yalpalaya yürümeye çalıştı.

"Dur!" diye haykırdı Qwilleran. "Çabuk gir içeri!" Ani bir hareket yapıp adamın dengesini bozacağı diye de ödü kopuyordu. Nefesini tutarak usulca yaklaştı Bunsen'a.

Ama fotoğrafçı, bir buçuk metre ötedeki yan balkona sığamıştı bile. "Telaşa mahal yok!" diye bağırdı demire tutunup boşlukta sallanırken. "Cins Bunsen, bir kedinin yapabileceği her şeyin âlâsını yapar."

"Geri dön! Aklını kaçırdın sen!... Yoo, dur! Orada kal! Sakın bir.daha yapma!"

Balkonun kenarında hızla ilerlerken "Cins Bunsen görev başında!" diye bağırdı fotoğrafçı. Sonra kenarda durup demire tutunarak öbür tarafa atlama konusunu değerlendirmeye başladı kafasında. Ama önce komşunun balkon saksısından sarı bir kasımpatı kopararak dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Qwilleran yere çöküp elleriyle yüzünü kapattı. "Eyyoo!" diye naralar atıyordu Bunsen. "Eyyoo!"

Villa Veranda'nın içbükey duvarları boyunca balkondan balkona ilerledikçe, savaş çılgınları rüzgârın uğultusundan gitgide duyulmaz oldu. Arada bir pencerelerden biri açılıyor, dışarı uzatılan kafalar karanlıkta sergilenen akrobasi gösterisini göremeden bakmıyordu boşluğa.

"Eyyoo!" diye bir çılgık geliyordu uzaklardan.

Qwilleran, Bunsen'ın götürdüğü üç duble martiniyi ve iki... yok, hayır, üç konyağı getirdi aklına. Fotoğrafçının karısını ve altı çocuğunu düşündü; kanı dondu.

Sonunda binanın öte tarafından bir zafer çılgılığı yükseldi: Bunsen, Lyke'in balkonundan el sallıyordu ona. Balkon kapısına uzanıp açtı. Eliyle, başardığını belirten bir işaret gönderip gümüş rengi salona daldı. O içeri girince Koko tünediği yerden atlayıp gözden kayboldu.

Bu manyak herif, diyordu Qwilleran kendi kendine, Koko'yu havayoluyla değil karadan getirecek akli selimi gösterir inşallah.

Durduğu yerden artık Bunsen'ı da kediyi de göremiyordu Qwilleran. İçeri girip sergüzeşt heveslisi iki dostunun dönüşünü beklemeye başladı. Bu arada iki fincana kahve koyup bir tabağa da peynirle kraker doldurdu.

Ama fazla beklediğine karar verdi bir müddet sonra. Kapının önüne çıkıp kulak kabarttı, başını uzatıp halının oluşturduğu dönemece kadar bakındı koridora. Hiç hayat belirtisi yoktu - bir tek asansörden mekanik bazı sesler, bir de uzaklarda bir televizyonun deli çılgınları duyuluyordu. Yeniden balkona çıkarak güney kanadını yokladı. Televizyondan geçip duran

görüntülerden başka faaliyet yoktu Lyke'in dairesinde.

Qwilleran salonu arşınlarken bir fincan kahveyi bitirdi. Sonunda telefona giderek Lyke'in dairesini bir daha aramasını söyledi operatöre. Hat meşguldü.

"Ne yapıyor o sarhoş ahmak böyle?"

"Efendim?" dedi operatör.

Bir kez daha balkona çıkan Qwilleran, çileden çıkmış bir halde binaya göz gezdirdi. Telefon çaldığında yerinden fırlayıp içeri koştu hemen.

"Qwill" diyordu Bunsen. Bütün gece patırtı ettikten sonra pek mülayimleşmişti şimdi sesi. "Burada durum hiç iç açıcı değil."

"Ne oldu Koko'ya?"

"Kedi iyi ama senin dekoratör dostunun durumu arızalı"

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Yanlış anlamadıysam, Lyke ölmüş."

"Olamaz! Olamaz!"

"Teni buz gibi, rengi bembeyaz ve halının üstünde berbat bir leke var. Polisi aradım, gazeteyi de aradım, Aşağı inip otomobilden fotoğraf makinemi alır mısın?"

"Anahtarları sana vermiştim."

"Paltomun cebine koydum onları, paltoyu da senin dairenin girişinde yere atmıştım. Ben burada cesedin başında kalsam iyi olacak."

Qwilleran, "Birden ayrılmışa benziyorsun" dedi. "Bunu görünce acele ayrılmam gerekti."

Qwilleran elinde Bunsen'in makinesiyle Lyke'in dairesine vardığında, devriye gezerken olayı haber alan polisler de oradaydı. Qwilleran gözleriyle taradı salonu. Öğle üzeri fotoğraf çekmeye geldiklerinde karşılaştıkları manzaranın aynısıydı; bir tek Çin dolabındaki televizyondan anlamsız sesler gelip duruyordu, bir de halının üstünde Bunsen'in düşürdüğü sarı kasımpatı vardı.

Qwilleran'a dönüp "Kapıdan içeri girer girmez" dedi Bunsen, "Koko beni yatak odasına götürdü."

Yatak odasında, yerde yatıyordu ceset; gri ipek bir robdöşambra sarınmıştı. Bir parmağında, Qwilleran'ın daha önce görmediği bir yıldız yakut vardı. Yüzü yakışıklı değildi artık. Ona cazibesini kazandıran hınzırlığı ve canlılığı yitirmişti. Sadece mağrur bir maske kalmıştı geriye.

Qwilleran odaya bakındı. Kaplan kürkü yataktan alınıp güzelce katlanmış ve küçük bir kanepenin üstüne konmuştu. Diğer bütün eşya gayet düzgün görünüyordu. Yatakta yatılmış olduğuna dair bir iz yoktu.

Bunsen odada oradan oraya gezinip uygun bir aç ı yakalamaya çalışıyordu. "Tek bir resim çekeceğim" dedi polislere, "hiçbir şeyi bozmam." Sonra Qwilleran'a döndü, "ilginç bir görüntü almak çok zor. Fotoğraf Servisi mezbahalık resimlere izin vermiyor artık. Yoksa bir sürü yerden fırça yiyorlar... Okul-Aile birliklerinden, ihtiya r hanımlardan, Amerikan Lejyonu'ndan, Amerikan Devrimi'nin Kızları'ndan, vejetaryenlerden..."

"Koko'yu ne yaptın?" diye sordu Qwilleran.

"Buralarda bir yerdedir. Delilleri yok etmekle meşguldür herhalde."

Qwilleran, yemek salonundaki masanın altında, sanki hiçbir şey olmamış gibi oturur buldu Koko'yu. Mavi-yeşil Çin halısına, olabilecek en rahat pozisyonda yerleşip suya sabuna dokunmaz edasına bürünmüştü; ne meraklı görünüyordu, ne endişeli, ne suçlu, ne de zgn.

Cinayet Masası detektifleri gelince, daha önce karşılaştığı bir ikiliyi tanıdı hemen Qwilleran. İri kıyım olanını, Hames'i sevmişti; resmî kimliği dışında da bir kişiliği olan, akıllı bir dedektifti. Ama genizden gelen sesi alaycı konuşmaya pek yatkın olan Wojcik'ten hazzetmiyordu.

Wojcik, Qwilleran'a bir bakış atıp "Basın nasıl bu kadar çabuk haber aldı?" diye sordu.

Devriyelerden biri söze girdi: "Biz geldiğimizde fotoğrafçı buradaydı. Kapiyı o açtı. Cesedi bulup bize haber veren de o."

Bunsen'a döndü Wojcik. "Ne vesileyle bulunuyordunuz burada?"

"Camdan girdim."

"Evet, anlıyorum. On beşinci katta bulunuyoruz. Siz de camdan girdiniz."

"Sama oldu tabii. Yani balkondan girdim demek istemiştim."

Hames, büyük bir ihtiya s sergileyen salona bakıyordu hayran hayran. "şu duvar kâğıdına bakın" dedi, "karım bunu görececek olsa..."

Wojcik yatak odasına, oradan da balkona gitti. On beş kat aşağıdaki bahçeye baktı, balkonlar arasındaki mesafeyi tarttı. Sonra göz ucuyla Bunsen'a baktı yine. "Pekâlâ, içeri nasıl girdiniz?"

"Söyledim ya!"

"Tekel fabrikası gibi koktuğunuzun farkındasınızdır her halde."

Qwilleran müdahale etme gereği duydu. "Bunsen doğruyu söylüyor. Balkondan balkona atladı, ta benim daireden buraya kadar."

"Sorum size anlamsız gelebilir" dedi detektif, "ama sakıncası yoksa, neden diye sorabilir miyim acaba?"

"şimdi, şöyle oldu" dedi fotoğrafçı. "Bahçeye baktık da..."

"Kedimi almaya geldi" diye lafını kesti Qwilleran. "Kedim buraya kaçmıştı."

Hames söze girdi. "Benim içimi elimden alacak olan şu meşhur Siyam kedisi. Kendisiyle

tanışmayı isterdim doğrusu."

"Yemek salonunda, masanın altında."

"Karım Siyam kedilerine bayılır. Bir gün artık pes edip aldım bir tane."

Qwilleran, bu cana yakın detektifin peşinden yemek salonuna gidip alçak sesle konuşmaya başladı onunla: "Sana söylemem gereken bir şey var Hames. Bugün öğleden sonra, Güzide Meskenler için fotoğraf çekmeye gelmiştik buraya. David Lyke, çekimden önce bazı değerli sanat eserlerini kaldırdı. Nereye koyduğunu bilmiyorum ama çok değerli parçalardı ve şimdi de hiçbir yerde görünmüyorlar."

Dizleri üzerinde sürünerek masanın altına ilerlemekte olan detektiften herhangi bir tepki gelmedi.

"Hatırladığım kadarıyla" diye sözünü sürdürdü Qwilleran, "beş kanatlı bir Japon paravanı vardı, her tarafı altın. Bir de üstünde ördek ve kaz resimleri olan uzun, düşey bir rulo. Bir de tahtadan geyik heykeli; aşağı yukarı gerçek bir geyik büyüklüğünde ve durumuna bakılırsa çok eski bir şey olmalı. Bir de kocaman çini vazo. Bir de doksan santim kadar yüksekliğinde altın Buda."

Masanın altından seslendi Hames: "Kürkü mink gibi yahu bunun. Bu kediler çok mu pahalı oluyor?"

Komşuları ayaklandıran Wojcik oldu. Koridorun karşısındaki dairede kulakları zor işiten yaşlı bir kadın oturuyordu, erkenden yattığını, hiçbir şey duymadığını, hiç kimseyi görmediğini söyledi. Doğu kanadındaki bitişik daire boştu, öbür taraftakinden bazı bilgiler almak mümkün oldu.

"Bay Lyke'la tanışmıyoruz" dedi bir erkek sesi, "ama bazen asansörde karşılaşıyoruz onunla... ve arkadaşlarıyla."

"Ve çılgın partilerini duyuyoruz" diye cırtlak bir kadın sesi geldi.

"Bu gece bir şey duymadık" dedi adam, "televizyonun sesi hariç. Hatta garibimize gitmişti. Çünkü normal olarak setini sonuna kadar açıyor... müzik çalıyor işte."

"Çalmıyor. Gümbürdetiyor" dedi kadın. "Geçen hafta yöneticiye şikâyet etmiştik."

Adam, "Televizyonun sesini duyunca" diye anlatmaya devam etti, "intikamın sırasındır deyip biz de müzik setimizi açtık. Ondan sonra bir şey duymadım Lyke'ın dairesinden."

"Hiç ses gelmedi mi? Bağırış çağırış falan?" diye sordu dedektif.

"Vallahi, aslında ben uyuyakalmışım" dedi adam. "Doğru dürüst intikam da alamadık yani."

Wojcik başıyla kadını işaret etti. "Ya siz?"

"Televizyon açıkken, kocam da horlarken, bomba patlasa ne yazar?"

Wojcik geri geldiğinde Qwilleran'a döndü: "Maktulü ne tadar tanıyorsunuz?"

"Birkaç hafta önce tanışmıştık... Fluxion aracılığıyla. Kalabalık partileri dışında pek bir şey

bilmiyorum aslında... çok sevilen bir adama benziyordu, hem erkekler hem kadınlar tarafından."

Detektif, "Demek dekoratördü, hmmm?" dedi.

Qwilleran'ın cevabı kesindi: "Evet, hem de en iyisinden."

"En son ne zaman gördünüz kendisini?"

"Bugün öğleden sonra, evinin fotoğraflarını çekmeye gelmiştik. Bunsen'la ben onu Basın Kulübü'nde yemeğe davet ettik ama randevusu olduğunu söyledi."

"Randevu kiminleymiş, bir bilginiz var mı?"

"Yok, yalnızca randevusu olduğunu söyledi."

"Yalnız mı yaşıyordu?"

"Evet, yani yalnız yaşadığını zannediyorum."

"Zannediyorum ile ne demek istiyorsunuz?"

"Posta kutusunda tek bir ad var."

"Burada çalışan hizmetçi falan var mı?"

"Partilerde mutfakta çalışan bir adam, bir de garson oluyordu. Temizlik hizmetini apartman yönetimi sağlıyor."

"Akrabalarından ya da yakın arkadaşlarından kimseyi tanıyor musunuz?"

"Bir tek dekorasyon stüdyosundaki ortağını, Starkweather. Bunları ona sorsanız daha iyi."

Adli tabiple polis fotoğrafçısı geldiğinde Wojcik, "Tamam, siz artık toparlanıp gidin" dedi gazetecilere.

"Tabibin raporunu öğrenmek istiyorum" dedi Qwilleran, "yoksa haber eksik kalır."

Wojcik iyice yaklaşıp baktı ona. "Şu Tait soygununa karışan Fluxion muhabiri değil misin sen?"

"Soyguna karışmadım" diye cevapladı Qwilleran. "Yalnızca Bay ve Bayan Tait'in eviyle ilgili bir yazı hazırladım... uşağın yeşimlerle birlikte sırta kadem basmasından birkaç gün önce, tabii eğer Polis Merkezi'nden yapılan açıklamaya "güvenecek olursak."

Yemek odasından Hames'in sesi duyuldu: "Farkında mısınız? Karanlıkta kırmızı oluyor gözleri."

Bir süre sonra Wojcik gazetecilere açıklama yaptı: "Ölüme sebebiyet veren, göğüsten alınan bir kurşun yarası. Yakın mesafeden ateş edilmiş. Saat on sularında. Silah bulunamadı... Cinayet soygun amacıyla işlenmiş gibi görünmüyor... Hepsi bu kadar. Artık evinize giderseniz çok makbule geçecek. Gazeteniz bunları gerektiği şekilde yazar herhalde."

Qwilleran, Koko'yu almak için sürünerek masanın altına girmek ve uzun süre uğraşmak zorunda kaldı; sanki haliya kök salmıştı hayvan.

Hames kapıya kadar geçirdi gazetecileri. "Pazar ekiniz bir harika" dedi. "Ne güzel evler bulmuşsunuz öyle! Karım, biraz rüşvet al da biz de böyle bir yere taşınalım, diye tutturdu."

"Dergi iyi fikirdi bence" diye cevapladı Qwilleran, "ama bir şanssızlıktır gidiyor. Önce Tait soygunu, arkasından..."

"Çeneyi bırak da gel!" diye gürledi Wojcik. "İşimiz var burada."

"Tamam!" dedi Hames. "Karım Simsarlar Caddesi'ndeki o yurdun sayvanlı karyolalarına da bayıldı. Nerede satılır onlar, biliyor musun?"

İçi daraldı Qwilleran'ın. "O da bir başka talihsiz rastlantıydı işte! Ahlak Masası'nın baskını niye tam da o hafta sonu düzenlediğini merak ediyorum."

"Doğrusu" dedi Hames, "nasıl olduğunu tam bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla Dul Polis Eşleri Fonu, bu yakınlarda Penniman Vakfı'ndan yüklü bir bağış almıştı... Gelelim şu kayıp eşyaya... ne demiştin sen? Beş kanatlı altın varak paravan? Doksan santimetrelik altın Buda? Ördek ve kaz motifli Kakemono? Ahşap oyma antika geyik? Porselen vazo? Paravananın beş kanatlı buğundan emin misin? Japon paravanalarının kanatları çoğunca tek sayıda olur."

İki gazeteci, ağır ağır, dalgın dalgın 15-F'nin yolunu tuttular; Bunsen'in elinde makinesi, Qwilleran'ın omzunda kedisi vardı.

"Penniman Vakfı!" diye söylendi Qwilleran. "Penniman'lar kim, biliyorsun, değil mi?" dedi Bunsen.

"Evet, biliyorum. Bungun Batakılıkta bir evleri, bir de Morning Rampage adında gazeteleri var."

15

Qwilleran, David Lyke cinayetinin ayrıntılarını telefonla Fluxion'a, bildirdi; Bunsen da karısını aradı. "Parti bitti mi tatlım?... Kızlara söyle, birazdan oraya gelip hepsine iyi geceler öpücüğü vereceğim..."

Hiçbir şey. Bir şey yok canım. Oturup lafladık işte bütün gece...

Hayatım, öyle bir şey yapmayacağımı bilirsin, değil mi?"

Fotoğrafçı Villa Veranda'dan ayrılıp Şenkoru'nun yolunu tuttuğunda, Qwilleran da Koko'nun uzayıp giden sükûneti konusunda endişelenmeye başlamıştı. Kedigillere mahsus soğukkanlılıktan başka bir şey değil miydi bu, yoksa şokta mıydı hayvan? Daireye dönünce mırılarak ortalıkta dolaşması, kazara yiyecek artmış mı diye mutfağı kolaçan etmesi, buzdolabının üstündeki mavi minderine kıvrılması gerekiyordu. Oysa çalışma masasının altında, çıplak ahşap zemine büzüşmüş, gözlerini koca koca açmış boşluğa bakıyordu. Qwilleran fitilli kadife ceketini çadır gibi yapıp kedinin üstüne sardığında en ufak bir tepki almamıştı - kulağı bile oynamamıştı hayvanın.

Koko'yu yerinde bulamayınca duyduğu korku, Bunsen'in tüyler ürperten gösterisi ve Lyke'in cesedinin bulunması tüketmişti Qwilleran'ı. Yine de uyuyamadı yatağa girince. Hangi yana

dönse yakasını bırakmıyordu sorular.

Soru: Herkesle iyi geçinen, eliaçık David Lyke'ı kim ortadan kaldırmak istemiş olabilirdi? Herkese karşı nazikti adam: Erkeklerle ve kadınlara, gençlere ve yaşlılara, müşterilere ve rakiple, mutfaktaki hizmetlilere ve salondaki konuklara. Evet, sırtlarını döndüklerinde başka türlü konuşuyordu onlar hakkında ama yine de hepsi bayılıyordu Lyke'a.

Soru: Cinayet nedeni kıskançlık olabilir miydi? Lyke'ın her şeyi vardı: Yakışıklıydı, yetenekliydi, kişilikliydi, başarılıydı, kalabalıktı. Bir randevusu vardı o gece. Belki de kıskanç bir sevgili ya da kıskanç bir koca peşlerine düşmüştü. Ya da bir olasılık daha vardı tabii: Belki de randevusu bir kadınla değildi. Soru: Lyke'ın parmağında değerli bir yüzük vardı ve robdöşambr dışında bir şey giymemişti üstüne. Neden? Gecenin bir yarısı yatak örtüsü niye kaldırılıp güzelce katlanmıştı öyle? Qwilleran kaşlarını çatıp bıyığını püfledi.

Soru: Nasıl olmuş da hiç kavga ya da silah sesi duymamıştı komşular? Belki de Lyke'ın televizyonunun sesi özellikle sonuna kadar açılmıştı, tam ateş etmeden önce. Komşular da duydukları her sesin televizyondan geldiğini düşünmüşlerdi. Harika bir icattı şu televizyon.

Soru: Bütün bunlar olup biterken Koko neredeydi? Ne görmüştü? Ne yapmıştı? Şimdi niye böyle afallamış görünüyordu?

Yüzüncü kere soldan sağa döndü Qwilleran. Şafak sökerken nihayet uykuya daldı ve hep telefonun çaldığını gördü rüyasında. Okurlar arayıp cevaplanması imkânsız sorular soruyorlardı. Zırrr! "Gökmavisipembesi elde etmek için hangi renkleri karıştırmak lazımdır?" Zırrr! "Japon malı bir Danimarka kanepesini nerede bulabilirim?" Yayın yönetmeni de arayıp duruyordu üstelik. Zırrr! "Qwill, ben Harold. Toplantı Salonu'na halı döşeteceğiz. Haddi zatın 'Bourbon viskisi'ne ne dersin?"

Telefon sesi, allak bullak uykusundan sürüye sürüye çekip çıkardı sonunda Qwilleran'ı. Anlamsız bir "Efendim?" dedi ahizeye.

Öbür uçtaki ses yalnızca "Starkweather" deyip beklemeye başladı.

"Evet?" dedi Qwilleran uygun bir laf bulmaya çalışarak. "Nasılsınız?"

"Çok... çok feci, değil mi?" diye sordu Lyke'ın ortağı. "Bütün gece uyuyamadım."

Bir gün önceki olaylar kafasına üşüştü Qwilleran'ın. "Şok oldu hepimiz için" diyerek katıldı adama. "Hiç anlayamıyorum."

"Bir şey var mı... yani... acaba..." Uzun bir sessizlik oldu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bay Starkweather?"

"Şey... düşündüm de... eğer siz yardımcı olursanız... yani gazetede ne yazacaklarını öğrenebilirsiniz..."

"Haber ben yazdırdım gazeteye" dedi Qwilleran. "Dün gece telefonla yazdırdım... yalnızca adli tabibin raporuna ve detektifin beyanına dayalı bir yazı, yorum yok. Bugün sabah baskısında çıkacak. Devamını yazmak gerekirse editör büyük ihtimalle beni arayacaktır... Siz niye endişelendiniz?"

"Bakın, şey olsun istemiyorum... yani kötü biçimde etkilemesini... anlıyorsunuz değil mi?"

"Stüdyoyu etkilemesinden mi bahsediyorsunuz?"

"Biliyorsunuz işte, müşterilerimizden bazıları... çok şey insanlar... "

"Gazeteler olayı fazla sansasyonel bir biçimde verecek diye çekiniyorsunuz, öyle mi? Söylemeye çalıştığınız bu mu? Morning Rampage için bir şey diyemem, Bay Starkweather. Ama Fluxion hakkında endişelenmenize gerek yok. Ayrıca, stüdyoya zararı dokunacak ne söylenebilir, onu da bilemiyorum."

"Biliyorsunuz işte... David'in verdiği partiler... arkadaşları falan. Bir sürü... bilirsiniz işte bu bekâr gençleri."

Şimdi tam anlamıyla uyanmıştı Qwilleran. "Cinayet niçin işlenmiş olabilir, bir şey geliyor mu aklınıza?"

"Hiçbir şey gelmiyor."

"Kıskançlık olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"David'in Uzakdoğu sanat koleksiyonuyla ilgili olabilir mi?"

Starkweather'in iflahı kesilmişti. "Gerçekten bilmiyorum" dedi çaresiz bir sesle.

Qwilleran ise bastırdıkça bastırıyordu. "Koleksiyonunu iyi biliyor musunuz? Kayıp bir şey varsa teşhis edebilir misiniz?"

"Polis de aynı şeyi sordu dün gece."

"Yardımcı olabildiniz mi bari?"

"Hemen oraya gittim... David'in evine."

"Ne buldunuz?"

"En iyi parçalardan bir kısmını dolaba kilitlemişti. Nedenini bilmiyorum."

"Ben size nedenini söyleyeyim" dedi Qwilleran. "Dün fotoğraf çektik evinde, onun için kaldırdı."

"Öyle mi?" dedi Starkweather.

"Siz bilmiyor muydunuz Dave'in evinde fotoğraf çekeceğimizi?"

"Evet, söz etmişti. Aklımdan uçup gitmiş."

"Sanat eserlerinin bir kısmını kaldıracağını söyledi mi peki size?"

"Sanmıyorum."

"Dave, bazı parçaların kendi elinde olduğunun bilinmesini istemediğini söylemişti bana. Çok

mu değerli şeylerdi?"

Starkweather durakladı. "Eh, bazıları... şeydi tabii..."

"El yakan cinsten değillerdi ya?"

"Nasıl yani?"

"Çalıntı mıydılar demek istiyorum."

"Aa, yo, yoo, hayır. Çok para ödemişti onlara."

"Çok para ödediğinden eminim" dedi Qwilleran, "ben malın geldiğı yerden bahsediyorum. 'Bende bulunmamaları gerekirdi aslında,' demişti. Ne demek istemiştir sizce?"

"Ee, sanıyorum... yani tahmin ediyorum... müzelik parçalardır herhalde."

"Yüklü bir serveti olan birçok koleksiyoncuda müzeye koyulacak çapta parçalar vardır, öyle değil mi?"

"Ama David'dekilerin bir kısmı... şey... galiba ülke dışına çıkartılmaması gereken şeylerdi yani... ülke derken Japonya'yı kastediyorum."

"Anladım" dedi Qwilleran. Bir süre düşündü. "Yani görünürde devlet koruması altında olan şeyler, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

"Ulusal hazine, ha?"

"Evet, sanırım öyle diyorlar."

"Hmmm... Polise bundan söz ettiniz mi, Bay Starkweather?"

"Hayır?"

"Niye?"

"Böyle sorular sormadılar ki."

Birkaç saniye susup bunun zevkini çıkardı Qwilleran. Huysuz Wojcik'i, ketum Starkweather'i sorgularken gözünün önüne getirdi. Sonra bir soru daha geldi aklına. " 'Koruma' altındaki bu mallara özel bir ilgi gösteren kimse var mıydı?"

"Hayır, ama şeyi merak ediyorum..."

"Neyi? Neyi merak ediyorsunuz, Bay Starkweather?"

Lyke'ın ortağıını öksürük tuttu. "Stüdyoyu ararlar mı... yani yasadışı bir şey bulunursa... demek istiyorum ki..."

"Sanmıyorum, Bay Starkweather. Biraz yatıp uyuşanız. Bir hap alıp biraz uyumaya çalışın, ha?"

"Âa, olmaz. Stüdyoya gitmem lazım. Bugün ne olacak bilmiyorum. Korkunç bir şey bu."

Starkweather telefonu kapattığında, sanki bütün dişleri çekilmiş gibi hissetti kendini Qwilleran. Kahve yapmaya mutfağa gittiğinde Koko'yu buzdolabının üstündeki minderde buldu. Başını geriye atıp yan yatmıştı hayvan, gözleri kapalıydı. Qwilleran konuştu onunla, tek bir tüy oynamadı. Kediye okşadığında, uykusunda derin derin iç çekti Koko. Arka ayağı seğirdi.

"Rüya mı görüyorsun?" dedi Qwilleran. "Neler görüyorsun bakayım? Körili tavuk mu? Yoksa elinde silahla çok gürültü yapan adamlar mı? Dün gece nelere tanık olduğunu bilmeyi öyle isterdim ki."

Koko'nun bıyıkları titredi ve bir patisini gözlerinin üstüne koydu.

İkinci telefona tıraş olurken yakalanan Qwilleran, biraz öfkelenerek kaldırdı ahizeyi. Tıraş olmak ruhani bir ayindi onun için -biraz atalara tapınma, biraz erkekliğin kutsanması, biraz saygıdeğerliğin teyidi- ve sanatkârane bir özenle yerine getirilmesi gerekiyordu.

"Ben Cokey" dedi nefes nefese bir ses. "Radyoda şimdi duydum David Lyke'ı. İnanamıyorum."

"Evet, öldürüldü."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim?"

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Cokey. "Evet, kızgınsın bana, çünkü Allison yurdunu yayımlamanı ben önerdim."

Sesinin biraz yumuşamasına izin vererek "Kızgın değilim" dedi Qwilleran. Cokey'ye bazı sorular sorması gerekebilirdi. "Tıraş oluyorum. Bütün yüzüm köpük içinde."

"Affedersin, çok erken aradım."

"Ben seni ararım sonra, yemeğe çıkarız olur mu?"

"Koko nasıl?"

"İyi."

Hoşçakal dedikten sonra, bir şey geldi Qwilleran'ın aklına. Yüzündeki köpüğü sildi, Koko'yu uyandırdı ve sözlüğün üzerine koydu. Sırtını iyice kamburlaştırıp sarsıla sarsıla gerindi Koko. Bıyıklarını yukarı dikti, gözlerini aşağı devirdi ve otuz dişinin hepsini, oluklu mukavvayı andıran damağını, on santim uzunluğunda dilini, gırtlığının ise yaklaşık yarısını göstererek koca koca esnedi.

Qwilleran, kendi de uzun uzun esnedikten sonra, "Haydi, oyun oynayalım" dedi.

Koko kuyruğunun etrafında üç tur dönüp iki kez de yere yuvarlandıktan sonra, ruhsuz ruhsuz çıktı sözlüğün üstüne.

"Oyna! Oyna! Oyunu oyna!" Tırnaklarıyla sayfaları kazımaya başladı Qwilleran.

Nazlı bir edayla sırt üstü devrilen Koko, mutluluk içinde yayılıp kalmıştı.

"Tembel herif! N'oldu sana?" Gözlerini kısıp hülyalı hülyalı baktı kedi.

Koko'nun yola gelmesi için bir kutu sardalyeyi açıp burnuna tutmak gerekecekti. Yine de iş çıkmadı oyundan: Çarkıfelek ve çene kemiği, trol ağı ve turizm, İskandinav ve iskorçina. Daha anlamlı kelimeler ummuştu oysa Qwilleran. Yine de kabul etmeliydi ki, anlamlı bir çift kelime çıkmıştı karşısına. Sardalye kutusunda NORVEÇ MALI yazıyordu.

Qwilleran acele işe gidip Güzide Meskenlerin yeni sayısı üzerinde çalışmaya başladı, ama akli işte değildi. Starkweather'ın stüdyoda bulunduğundan emin olacağı bir saate kadar bekleyip evini, Bayan Starkweather'i aradı.

Hıçkırıklara boğuluyordu kadın. "Ne feci değil mi?" diye ağlıyordu. "David'im! David'ciğim! Nasıl kıyarlar ona?"

"Olacak şey değil" dedi Qwilleran.

"Gencecikti. Daha otuz iki yaşındaydı. Öyle hayat doluydu, öyle yetenekliydi ki. Stark ne yapacak onsuz, bilemiyorum."

"David'in düşmanı var mıydı, Bayan Starkweather?"

"Bilmiyorum. Düşünemiyorum. Öyle yıkıldım ki."

"Belki biri David'in başarısını kıskanıyordu. Onun ölümünden yarar sağlayacak kimse var mı?"

Hıçkırıklar yavaş yavaş kesilip gürültülü iç çekişlere bıraktı yerini. "Kimseye bir yarar gelmez. David çok iyi yaşardı, her şeyini de paylaşırdı. Bir kuruşu tutmazdı cebinde. Stark sürekli uyarırdı onu."

"Şimdi David'in işteki hissesi kimin olacak?" Elinden geldiğince kayıtsız bir sesle sormuştu bunu Qwilleran.

"Stark'ın olacak tabii. Anlaşmaları böyleydi. Bütün sermayeyi Stark koymuştu. David ise yalnızca yeteneğini koydu." İçini çekerek ekledi kadın, "Öyle büyük bir yetenek vardı ki onda."

"Ailesi var mıydı David'in."

"Yoktu. Kimi kimsesi yoktu. Bence o yüzden bu kadar çok parti veriyordu zaten. Çevresinde insan istiyordu hep, şefkat satın almaya çalışıyordu." Bu sefer daha da kuvvetle iç çekti. "Ama hiç gerek yoktu buna. İnsanlar zaten tapıyorlardı David'e."

Qwilleran dudağını ısırıldı. Şöyle demek geliyordu içinden: Evet, ama aşağılık herifin tekiydi işte. Çevresinde dört dönen insanların arkasından pis pis konuşuyordu. David'in sizin için kart bir ayyaş dediğini biliyor musunuz acaba, Bayan Starkweather?

Ama bunların yerine şöyle dedi: "Uzakdoğu sanat koleksiyonu ne olacak acaba?"

"Bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum." Sonra ses tonu sertleşti birden. "Gerçi koleksiyona el atacak üç ya da dört leş kargası da gelmiyor değil aklıma."

"David'in vasiyetinde koleksiyondan bahsediliyor mudur?"

"Bilmiyorum." Bir an düşündü. "Bütün hepsini o genç Japon ahçıya bırakmışsa şaşmam doğrusu. Birden aklıma geldi işte."

"Nereden geldi peki bu aklınıza?"

"Çok yakındılar. Yushi'yi bu yemek işine sokan David'di. Ve Yushi çok bağlıydı David'e. Hepimiz çok bağlıydık ona." Yeniden başlamıştı hıçkırıklar, "iyi ki şu anda karşımda değilsiniz, Bay Qwilleran. Öyle korkunç görünüyorum ki. Saatlerdir ağlıyorum! David'in yanında kendimi genç hissederdim, şimdi birdenbire çok yaşlı hissetmeye başladım."

Daha sonra TASSAK adlı stüdyonun numarasını çevirdi Qwilleran. Telefonu açan tatlı sesi tanımıştı hemen.

"Bob, ben Qwilleran, Fluxion'dan" dedi.

"Aa, evet!" dedi Orax. "Teller durmadan vızıldıyor bu sabah! Telefon şirketi sizden ekstra hisse istemiştir herhalde."

"Dave cinayeti hakkında neler duydun?"

"Ne yazık ki nakletmeye değer bir şey duymadım."

"Aslında" dedi Qwilleran, "Yushi hakkında bir şeyler sormak için aradım seni. Yemek servisi yapıyor mu hâlâ acaba? Bir arkadaşım evleniyor da, parti vereceğim ona."

Orax, "David aramızdan ayrıldığına göre artık Yushi'nin bol bol vakti vardır" dedi. "Telefon rehberinde Uluslararası Mutfaklar diye bak... Cenazeyi ıslatmaya gelecek misin?"

"Ne biçim konuşuyorsun yahu?"

"Aa, haberin yok mu senin?" dedi Orax. "David vasiyetini yazarken, tüm arkadaşlarının son bir çılgın parti düzenlemesini istemiş... Toledo'da! Ağlamak yok! Yalnızca kahkaha var, dans var ve paralar bitene kadar ziftlenmek var. Ee, Toledo'da da hemen biter para."

"Çok has adammış" dedi Qwilleran. "Gazete için onun bir profilini hazırlamak istiyorum. En iyi dostları kimlerdi? Kimden bilgi alabilirim?"

Orax birkaç saniye vızıldayıp durdu hattın öbür ucunda. "Starkweather'lar elbette, bir de Noyton'lar ve sevgili Yushi ve de benim gibi birkaç yüz­süz otlakçı."

"Peki düşmanları?"

"Belki Jacques Boulanger ama bugünlerde dostu düşmandan ayırmak öyle kolay değil."

"Peki ya hayatındaki kadınlar?"

"Aa, tabii, kadınlar" dedi Orax. "Lois Avery diye biri vardı ama evlenip başka şehre yerleşti o. Ha bir de şu uzun düz saçlı mahlûkat var, Bayan Middy'nin yanında çalışıyor, adını unuttum."

"Galiba" dedi Qwilleran, "anladım kimden bahsettiğini."

16

Qwilleran bir taksiye atlayıp Sorbonne Stüdyosu'nun yolunu tuttu. Randevu almak için telefon ettiğinde bariz Fransız aksanıyla konuşan bir kadın çıkmıştı karşısına ve Mösyö Boulanger ile atölyede gândevu istiyorsa emen gelmesini söylemişti.

Takside Cokey geldi yine aklına. Artık biliyordu! Koko ondaki ikiyüzlülüğü sezmişti elbette. Cokey'nin başını ısıtırken de, cüzdanından çıkan fotoğrafı yalarken de bu bilgiyi iletmeye çalışıyordu Qwilleran'a.

Ancak bir an görmüştü resmi ama kedinin kimin suretini yaladığından üç aşağı beş yukarı emindi artık: O sanatkârane poz, o sarı saçlar. Artık biliyordu! Cokey, içtenliğiyle insanın elini kolunu bağlayan Cokey, ne kadar da riyakâr çıkmıştı. Qwilleran onu David'le tanıştırmak için hiç bozmamıştı istifini, dekoratör de ihtiraslı bakışlarına son anda gem vurarak katılmıştı bu oyuna. Durumu kurtarmakta maharetli centilmeni mi oynuyordu herif, yoksa önceden varılmış bir anlaşma mı vardı aralarında?

Cokey, Qwilleran'ı bir kez kandırdığına göre, başka zamanlarda da kandırmış olabilirdi. Allison yurdundaki utanç verici oyunu tezgâhlayan o muydu yoksa? Morning Rampage'la ilişkisi olabilir miydi?

Taksicinin sesiyle bu tatsız rüyadan uyandı Qwilleran: "Söylediğiniz yer burası mı?" Kurumundan yanına varılmayan bir binanın önünde durmuştu taksi - Fransız krallarının metresleri için yaptırdıkları köşklerin minyatür bir kopyasıydı bu.

Sorbonne Stüdyosu'nun içi krem rengi mermerler, beyaz halılar, beyaz mobilyalar ve kristal avizelerle doluydu; korkuyla karışık bir hürmet duygusu uyandırıyor insanda. Üstünde oyma desenler bulunan kalın halı, bezeye benziyordu. Qwilleran korka korka bastı üstüne.

Uzayıp giden yumuşacık sessizlik, eşine az rastlanır güzelim siyah tenli bir kadının, katlanır paravanın ardından çıkivermesiyle bozuldu. "Bonjour, m'sieu. Nasıl yağdımcı olabiliğim?"

"Bay Boulanger'yle randevum vardı" dedi Qwilleran. "Daily Fluxion'dan geliyorum."

"Ah, oui. Mösyö Boulanger téléfonda şu an, kendisine abeğ vegeyim."

Yılankavi bir yürüyüşle, katlanır paravanın ardında kayboldu. Neyse ki paravanın ön kısmı ayna kaplıydı da, kadının arkasından salak salak bakmakta olduğunu görüp toparlandı Qwilleran.

Çok geçmeden, keçi sakallı, yakışıklı mı yakışıklı bir zenci, kendinden emin adımlarla geldi içeriden. "Selam" dedi gülümseyerek; çok rahat tavırları vardı. "Ben Jack Baker."

""Benim randevum Jacques Boulanger'yleydi" diye cevapladı Qwilleran.

"Tamam, benim" dedi dekoratör. "Müşterilere Jacques Boulanger, dostlara ve basına Jack Baker. Ofisime geliniz, s'il vous plaît."

Onun peşinden uçuk mavi bir odaya girdi Qwilleran -halı pelüş, duvarlar kadife, sandalyeler çıtkırıldımdı. Tedirgin tedirgin tavana baktı: Boydan boya plili mavi ipekle kaplanmış, kumaş tam göbekte bir gül meydana getirecek biçimde büzülmüştü.

"Dostum, ne düşündüğünü biliyorum" diye güldü Baker. "Sahtekârlıktan başka bir şey değil bu. Mais malheureusement, müşteri böyle istiyor. Kendimi dolandırıcı gibi hissediyorum, ama n'aparsın, hayat gaillesi işte." Gözleri öyle cana yakın parlıyordu ki, gittikçe rahatlayıp gevşedi Qwilleran. "Girişi nasıl buldun? Daha yeni tamamladık da."

"Madem beyaz seviyorsunuz, gayet güzel" dedi Qwilleran.

"Beyaz değil!" Abartılı bir biçimde ürpermişti Baker "Vichyssoise. Hafif bir 'pırasa yeşili' katıldı içine."

Gazeteci, "Müşterileriniz için de böyle şeyler mi yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yaptığınız iç mekânlardan birinin fotoğraflarını çekmek istiyoruz, Güzide Meskenler için. Anladığa kadarıyla Bungun Batakılık'ta birçok işiniz var."

Dekorâtör tereddüt ediyordu. "Bak yardımcı olmayı gerçekten isterim, ama müşterilerim halkın gözü önünde olmak istemiyorlar. Hem dürüst olmak gerekirse, Bungun Batakılık'ta yaptığım dekorasyon işi, qu'est-ce quo'on dit, haber değeri taşıyor. Ciddi söylüyorum! Müşterilerimin hepsi taşkafadır. Bezdirici klişelerden başka bir şeyden anlamazlar. Özellikle de Fransız klişelerini severler, en berbatlarını yani! Keşke daha fazla düşgücüne yer veren, daha cüretkâr tasarımlar gösterebilsem sana. Fazla zevk yoktur belki onlarda ama ruh vardır."

"Ne yazık" dedi Qwilleran. "Duxbury ya da Penniman gibi cemiyette yer edinmiş isimlerden birine ulaşabiliriz sanıyordum."

"Keşke elimden bir şey gelse" dedi dekorâtör. "Samimi söylüyorum. Gazete camiasını bilirim. Paris'te beni ilk müşterimle, yani Bayan Duxbury'yle tanıştıran da Amerikalı bir gazeteci olmuştu." Keyifli keyifli güldü. "Acayip uçuk bir hikâye. Dinlemek ister misin? C'est formidable!"

"İsterim tabii. Pipo içmemin sakıncası var mı?" Baker ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. "Ben bu kentte doğdum, ama şehrin yanlış tarafında, anlıyorsun değil mi? Hasbelkader bir burs kazanıp yüksekokula gittim ve güzel sanatlar diploması alarak -ma foi!- bir dekorasyon stüdyosunda çalışmaya başladım; perde donanımı yapıyorduk. Para biriktirerek Paris'e gittim, Sorbonne'a. C'est bien ça." Işıl ısıldı dekorâtörün yüzü. "İki büyük balık buldum orada, bir çift sazan, Bay ve Bayan Duxbury."

"Hemşehri olduğunuzu biliyorlar mıydı?"

"Mais non! Hava basmak için Fransız aksanıyla konuşuyordum İngilizceyi, bir de bu afili sakalı bırakmıştım. Duxijuriler bütün egzotik numaraları yediler -Allah tuttuklarını altın etsin!- ve beni buraya getirip Bungun Batakılık'taki otuz odalı evlerinin dekorasyon işini verdiler, istiridye, 'Şam Fıstığı' ve 'Kayısı' tonlarında yaptım evi. Ondan sonra da ne kadar mühim aile varsa Duxbury'lerin Paris'ten getirdiği çikolata renkli dekorâtörün peşine düştü. Fransız aksanını bırakamazdım artık."

"Ne zamandır saklıyorsun bu sırrı?"

"Artık sır değil ama gerçeği yüksek sesle söylersek birçok aile yerin dibine geçer. Biz de bunun tadını çıkarmayı sürdürüyoruz; zararsız bir ufak divertissement işte. Ben Fransız ayaklarına yatıyorum, onlar da benim Fransız olmadığımı bilmiyormuş ayaklarına yatıyor. C'est parfait!" Baker hikâyesini anlatırken inci dişleri zevkle parlıyordu.

Yüzünün ve bedeninin güzelliğiyle insanın başını döndüren genç bir kadın, elinde altın bir tepsiyle girdi içeri. Tepsinin üstünde zarif çay fincanları, limon dilimleri ve altın bir demlik vardı.

"Bu benim yeğenim, Verna" dedi dekoratör.

"Selam!" dedi kadın Qwilleran'a. "Fincanınızı doldurayım mı? Limon ya da şeker?" Fransız aksanından eser yoktu. Çok Amerikan ve çok gençti kadın, ama bir asilzade zarafetiyle tutuyordu pırıl pırıl demliği.

Qwilleran, Baker'a döndü: "Senden önce kim yapıyordu. Bungun Batakılık'ın dekorasyon işlerini?"

Dekoratörün suratında çarpık bir gülümseme belirdi. "Eh bien, Lyke ve Starkweather." Qwilleran'ın tepkisini görmek için bekledi, ama gazeteci, tepkilerini haşmetli bıyığının arkasına saklamada ustaydı.

"Yani bütün müşterilerini aldın mı ellerinden?"

"C'est la vie. Dekoratör müşterisinin iştahı maymun gibidir. Akı da koyun gibi, özellikle Bungun Batakılık'takilerin."

Fazla açık sözlüydü Baker, Qwilleran da öyle olmaya karar verdi. "Nasıl oldu da G. Varning Tait'i kaçırdın elinden?"

Dekoratör yeğenine baktı, yeğeni de ona. Sonra yalaka bir tebessüm belirdi Jack Baker'ın suratında. "Tart ailesinde vefa duygusu vardır" dedi sözcükleri dikkatle seçerek. "Pourtant, David Lyke da iyi yaptı işini. Girişte o çizgili duvar kâğıdını asla kullanmazdım ben, lambalar da orantısız üstelik, ama David çok gözükaraydı." Sonra üzgün bir ifade geldi yüzüne, ama sahici ama sahte. "En iyi rakibimi kaybettim şimdi. Rekabet olmayınca ne tadı kalacak bu oyunun?"

"David Lyke'ın bir profilini hazırlamayı düşünüyorum" dedi Qwilleran. "Rakibi olarak sen neler diyeceksin?"

Ürkek bir bakışla sordu Baker: "İsmimi yazacak mısın?"

"Ne zamandır tanıyordun Lyke'ı?"

"Çok eskiden beri. İkimiz de şehrin yanlış yakasındayken, Daha onun adı Lyke değilken."

"Adını mı değiştirdi?"

"Zor söylenen, zor yazılan bir ismi vardı. Lyke'ın daha çok hoş a gideceğini düşündü Dave."

"İyi anlaşır mıydınız?"

"Tiens! Lisede iki kafadardık biz... iki metrelik basketçiler ve gençlik çeteleri arasında iki estet. Benim anam-babam vardı, Dave ise kimsesizdi, o yüzden gizli gizli bir üstünlük hissedirdim. Sonra yüksekokulu bitirdim ve bir de baktım onun yanında çalışıyorum... pencerelerin ölçüsünü alıp matkapla duvar deliyorum, David Lyke 5.000 dolarlık perdeler satsın, Bungun Batakılık'ta sosyete partilerine davet edilsin diye. Ohoo, biz okulda beynimizi yiyip harçlığımızı çıkarmak için bulaşık yıkarken, David Efendi oksijenle saçlarını açıp yeni bir

kişiliğe bürünmüş meğer... kim bilir daha nelere bürünmüştür ya! Nasıl içime oturdu, bir bilsen! Nasıl içime oturdu!"

Qwilleran, anlayışlı bir ifadeyle gülümseyerek piposunu tüttürüyordu.

"Dites donc, intikamımı aldım ama." Bütün yüzüyle gülümsedi Baker. "Paris'ten gelip dosdoğru Bungun Batakılık'a yürüdüm. Onu daha da çatlatmak için aynı apartmandan ev tuttum ama daha üst katlardan, daha pahalı bir daire."

"Villa Veranda'da mı oturuyorsun? Ben de oradayım."

"On altıncı kat, güney kanat."

"On beşinci kat, kuzey kanat."

"Alors, ikimiz de statü peşindeyiz desene."

Bir sorusu daha vardı Qwilleran'ın. "David'in rakibi ve eski arkadaşı ve de komşusu olarak, niye öldürülmüş olabileceğine dair herhangi bir tahminin var mı?"

Omuz silkti dekoratör. "Qui sait! Acımasız bir adamdı, iş hayatında olduğu kadar özel hayatında da."

"Hem de en acımasızlarından" dedi Verna,

"Vraiment chéne, güzel bir maske vardı yüzünde ama arkanı dönmeye gelmezdi, tabir yerindeyse."

Qwilleran, "Mıknaş gibi çekiyordu insanları" dedi. "Öyle birini daha tanımadım."

"Eh bien!" Baker çenesini büzdü, o da acımasız görünmeye çalışıyordu.

Kalkarken, "Eh, mozoledede görüşürüz herhalde bir gün" dedi gazeteci.

Dekoratör, "Bir akşam on altıncı kata çık da deponu yenileyelim" diye cevapladı onu. "Karım mutfakta harikalar yaratır."

Qwilleran yazıları gözden geçirmek üzere gazeteye gittiğinde, masasında yayın yönetmeninin notunu gördü - acildi!

Pek keyifli görünmüyordu Percy. "Qwill" dedi keskin bir sesle, "bu Güzide Meskenler işine zaten çok hevesli olmadığını biliyorum, haddi zatında ben de hata ettim seni zorlamakla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Haddi zatında arka arkaya gelen bu talihsizliklerden ötürü seni suçluyor değilim, ama öyle anlaşıyor ki kazalara yatkın bir dergi bu."

"Başlangıçta hoşlanmamıştım bu fikirden" dedi Qwilleran, "ama şimdi benimsedim. İlginç bir iş oldu benim için."

"Geçen gece olanlar" dedi Percy kafasını iki yana sallayarak. "Bu cinayet! Niye böyle şeyler hep senin başına geliyor! Bazen halk arasında uğursuzluk diye açıklanan kimi psikolojik

sebepler vardır. Belki sana başka bir iş bulsak daha iyi olacak Anderson Ekim başında emekli oluyor..."

"Anderson!" Dehşet duygusunu saklamaya hiç gerek görmemişti Qwilleran. "Dini yazılar sorumlusu!"

"Belki sen dini yazıları hazırlasan, Güzide Meskenler de Kadın Sayfası'na verilse daha iyi olur. Haddi zatında baştan oraya verilmeliydi."

Qwilleran'ın bıyığı şahlandı. "Bu olayları araştırmama izin versen, Harold -sana anlattığım biçimde- bazı ipuçlarının peşine düşebilirim. Bazı güçler kuyumuzu.kazmaya çalışıyor! Mesela tesadüfen bir şey öğrendim, Ahlak Masası'nın Allison yurduna baskın düzenlediği sıralarda, Morning Rompage'ın sahipleri Dul Polis Eşleri Fonu'na yüklü bir bağışta bulunmuş."

Percy yorgun görünüyordu. "Bizden de bağış aldılar. Her Eylül'de iki gazete de bağışta bulunur onlara."

"Peki, tamam. Bu rüşvet değildi öyleyse ama eminim zamanlaması da rastlantı değildi. Hem ben Bungun Bataklıktaki olayın da tezgâh olduğundan şüpheleniyorum."

"Neye dayandırırıyorsun bu şüphelerini?"

Bıyığını düzeltti Qwilleran. "Şu anda kaynağımı açıklayamam ama biraz daha araştırma yapınca..."

Genel yayın yönetmeni elini masaya vurarak kestirip attı "Biz bu işi dediğim gibi yapalım, Qwill. Önümüzdeki Pazar'ın dergisini tamamla, sonra Fran Unger'a devret işi."

"Dur bir dakika! Karar vermeden önce bir hafta daha tanı bana. Sana söz veriyorum, şaşırtıcı gelişmeler olacak."

"On beş gündür şaşırtıcı gelişmelerden başka bir şey olmadı ki zaten."

Qwilleran bir şey söylemedi ama Percy'nin masasından da uzaklaşmadı. Yalnızca gözlerini gözlerine dikip olumlu bir karşılık alana kadar bekledi - Koko'dan öğrenmişti bu numarayı.

"Pekâlâ. Bir hafta daha" dedi yönetmen. "Bu sefer de gazeteye bomba falan atılmasa bari."

Qwilleran Kültür-Sanat Servisi'ne dönerken, umutlarla kuşklar arasında kıran kırana bir savaş vardı içinde. Fluxion santralını arayıp Polis Merkezi'ni bağlattı ve Lodge Kendall'la konuştu. "Cinayetle ilgili bir haber var mı?"

"Hiçbir şey yok" dedi polis muhabiri. "Lyke'ın adres defterini tek tek araştırıyorlar. Upuzun bir liste."

"Dikkate değer bir parmak izi falan?"

"Yalnızca parmak izleri değil, pati izleri de dikkate değer!"

"Bir gelişme olursa haberim olsun" dedi Qwilleran. "Ama aramızda kalsın, işim buna bağlı artık."

Saat altıda işten çıkarken, asansörde Cins Bunsen'a rastladı Qwilleran.

"Bana bak" dedi Bunsen, "Tait'lerin evinin fotoğraflarını alacak mısın, almayacak mısın? Bir haftadır çekmecemde bekliyorlar." Fotoğraf Laboratuvarına gitti ve elinde büyük bir zarfla geri döndü. "Senin için büyüttüm, polise yaptığım kopyalar gibi. Ne yapacaksın bunları?"

"Tait'e vermeyi düşünmüştüm."

"Anlamıştım zaten. Çok özene bezene yaptım ha!"

Basın Kulübü'ne giden Qwilleran, açık büfeden tabağını doldurdu ve rahatsız edilmemek için barın en dipteki köşesine çekildi. Günün olaylarını gözden geçirebilirdi artık: Lyke'ın Cokey'yle ilişkisi, dekorasyon işine girmesi, delikanlılık arkadaşının düşmanı haline gelmesi, Japonya'dan çıkarılmamış olması gereken ulusal hazineler, Yushi'nin belirsiz statüsü. Gün içinde bir ara Uluslararası Mutfakları aramış ama mesaj servisin. den Yushi'nin şehir dışında olduğunu öğrenmişti.

Zarfı kahvesini içerken açtı gazeteci. Fotoğraflar çok iyi görünüyordu. Bunsen, kâğıdın kenarında boşluk bırakmadan neredeyse otuza otuz beş basmıştı resimleri. Merakından çatlayan barmen çevresinde dolaşıp duruyor, barın en temiz yerlerini siliyordu.

"Tait'lerin evi" dedi sonunda Qwilleran. "Evin sahibine vereceğim."

"Çok memnun olur herhalde. İnsanlar evlerinin, çocuklarının, hayvanlarının, işte bu tip şeylerin resimlerine bayılırlar." Bu derin gözlemini başını bilgelikle sallayarak süslemişti Bruno.

Qwilleran, "Parlak fotoğrafları yalayan bir kedi duydun mu hiç?" diye sordu. "Benim kedim yalıyor. Üstelik lastik de yiyor."

"Hiç iyi değil" dedi barmen. "Engel olsana." "Bir zararı olur mu?"

"Normal değil. Bence senin kedin, ne diyorlar ona, depresyon geçiriyor."

"Çok sağlıklı ve mutlu görünüyor ama."

Bruno bilge bilge salladı yine başını. "O kedinin tedaviye ihtiyacı var. Bir psikiyatra göstereceğim."

"Psikiyatır mı?" dedi Qwilleran. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"İyi bir psikiyatır bulabilirim sana."

"Aman, sağol" dedi gazeteci. "Koko'yu deli doktoruna götürmeye karar verirsem, ben ararım seni."

Kedi için daha şifalı bir şey biliyordu o. Büfeden bir parça hindiye kâğıt peçeteye sardı ve taksiye atlayıp Villa Veranda'nın yolunu tuttu.

Asansörden çıkar çıkmaz anahtarlarını şıkırdatmaya başladı. Böyle işaret verirdi Koko'ya. Kedi de her seferinde kapıya koşup tiz bir Siyam makamından selamlardı onu! Bu ritüelin bir parçası olarak Qwilleran kilidi bir türlü bulamaz, iş uzadıkça hoşgeldin çiğlikleri daha da çığrından çıkardı.

Ama bu akşam hoşgeldin merasimi olmamıştı. Qwilleran kapıyı açıp Koko'nun favorisi olan

üç mekâna göz attı hemen: Ortadaki kanepenin kuzeydoğu köşesi, sıcak günlerde yayla vazifesi gören cam sehpa ve Koko'nun çok soğuk günlerde çekildiği üçüncü kitaplık rafı - Sappho'nun mermer büstü ile Fanny Hill arasındaki boşluk. Üçünde de eser yoktu kediden.

Qwilleran mutfağa gidip buzdolabının üstündeki mavi mindere baktı; açık renk bir kürk topağı bulmayı umuyordu burada, başsız, kuyruksuz, bacaksız, uykuya dalmış bir topak. Ama yoktu Koko. Seslendi, cevap alamadı. Rutin bir arama yapıp yatağın altına, perdelerin arkasına, dolap ve çekmecelere, hatta müzik setinin durduğu dolaba baktı. Mutfak dolaplarını tek tek açtı. Bir an paniğe kapılıp buzdolabının kapağını da açtı. Koko yoktu. Bir umut fırına baktı Qwilleran.

Bütün bunlar olurken Koko, yeşil kanepeye oturmuş dikkatle seyrediyordu - göz önündeydi aslında, ama sessiz ve hareketsiz duran bütün kediler gibi görünmez olmuştu. Kürk yığınının nihayet fark ettiğinde önce şaşkınlık, sonra bir rahatlama sesi çıktı Qwilleran'dan. Ama evhamlanmaya başlamıştı. Koko, kürek kemiklerini çıkarmış, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle öyle oturuyordu orada.

"İyi misin?" diye sordu adam.

Ağzını hiç açmadan, fare gibi bir ses çıkardı kedi.

"Hasta mısın yoksa?"

Huzursuz bir biçimde duruşunu değiştiren Koko, göz ucuyla kanepenin köşesine baktı. Burnunun üstüne iplik gibi bir şeyler yapışmıştı. Yeşil bir şeyler.

"Bu ne? Nereden buldun bunu?" diye ısrarla sordu Qwilleran. Sonra kanepenin kenarına ilişti gözü. Kol dayanan kısmında kumaş yırtılmış, bir parça sünger dışarı fırlamıştı.

"Koko!" diye haykırdı Qwilleran. "Kanepeyi nasıl yersin? Çok pahalı bir Danimarka kanepesi bu!"

Koko öksürdü ve bir tutam daha yeşillik çıktı dışarı; neredeyse öğütülmüştü,

Qwilleran derin bir nefes aldı. "Harry Noyton'a ne diyeceğim şimdi? Kuduracak herif." Sonra iyice yükseltti sesini; "Ulan, benim kravatlarımı çiğneyen de sen miydin yoksa?"

Kedi başını kaldırıp baktı adama ve dayı dayı mırlamaya başladı.

"Mırlıyor bir de! Kafayı mı yedin sen? Ne diye kumaş yiyorsun? Aklını oynatmışsın! Hey yarabbim! Bir bu eksikti!"

Koko şiddetle öksürdü ve iyice ıslanmış yeşil yünlü bir parça çıktı dışarı.

Hemen telefona koştu Qwilleran.

"Barmeni bağlayın bana" dedi. Bir dakika sonra Basın Kulübü'nün barındaki korkunç gürültü doldu kulağına. "Bruno!" diye haykırdı. "Ben Qwilleran. Şu doktorun numarasını versene. Pisikiyatrin!"

işyerini arayıp doktora gideceğini, o yüzden biraz gecikeceğini söyledi Arch Riker'a.

"Hayrola?" diye sordu Riker.

"Önemli bir şey yok" dedi Qwilleran. "Bir sindirim sorunu."

"Yapma yahu! Sende mide yerine işkembe var sanırdım."

"Öyle zaten. Ama büyük bir sürprizle karşılaştım."

"Kendine dikkat et artık biraz" diye nasihate başladı Riker. "Sonra iş açarsın başına."

Bruno'dan numarasını aldığı Dr. Highspight'in muayenehanesini aradığında, avam aksanıyla konuşan bir kadın çıkmıştı karşısına. Durmadan mırlayıp miyavlayan sayısız kedi arasında sesini duyurmak için ter döküyordu. Qwilleran güçbela sabah on bire randevu aldı. Hastayı yanında götürmesine gerek olmadığını duyunca çok şaşırdı. Adres ise tüylerini diken diken etti: Simsarlar Caddesi.

Kedinin iştahını Danimarka mobilyalarından daha uygun bir yerlere kanalizetme umuduyla enfes bir kahvaltı hazırladı ona: Pelte kıvamında et suyu ve Basın Kulübü hindisinin göğüs kısmı. Endişeyle Koko'ya veda edip Simsarlar Caddesi'nden geçen bir otobüse bindi.

Dr. Highspight'in muayenehanesi, Allison yurdundan iki bina ötedeydi ve onunla aynı tipte, devrini doldurmuş bir konakta yer alıyordu. Ama canlı renklere boyanıp bahçesi de özenle düzenlenmiş olan Allison yurduğun aksine, pek keyifsiz bir havası vardı. Bahçeyi yabancı otlar bürümüşü. Girişteki tahtalardan birkaçı çökmüşü.

Qwilleran kapıyı çalarken, kuşkular kemirip duruyordu içini. Psikiyatr diye bir şey ilk defa duymuştu ve şarlatanın tekine kerizlenme düşüncesi de hiç hoşuna gitmiyordu. Hele bir başka eşek şakasına kurban gidebileceğini düşünmek bile istemiyordu artık.

Kapıyı açan kadının dört bir yanı kedilerle çevriliydi. Beş tanesini saydı Qwilleran: Bir çizgili kaplancık, kolay sınıflandırılmayacak bir portakal rengi, bir çikolata rengi, iki de ipek parlaklığında kara panter. Gözlerini kedilerden ayırınca kadının eskimiş tokyoları, buruşuk çorapları, üstüne geçirdiği ev elbisesinin sarkık eteği ve son olarak da tatlı tatlı gülümseyen tumbul, orta yaşlı yüzü çarptı gözüne.

"Buyrun, canım" dedi, "yoksa pisicikler dışarı kaçacak."

"Adım Qwilleran" diye konuşmaya başladı. "Dr. Highspight'la randevum vardı."

Burnuna balık ve antiseptik kokuları çarptı, gözleri ferah girişi tarayıp kedileri saymaya başladı. Girişteki masanın üstüne oturmuş, merdivenin basamaklarına sıra sıra dizilmiş ya da merakla bir kapıdan girip diğerinden çıkan bir sürü kedi vardı çevrede. Girişin bir köşesine yerleştirilmiş kumun üstünde, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle işini görmekte olan mini mini bir Siyam yavrusu oturuyordu.

"Eeee, ben doktor değilim, canım" dedi kadın. "Yalnızca sağduyuyla deneyim birikiminden yararlanan bir kediseverim. Çay ister misin? Ön odaya geç, rahatına bak. Ben suyu koyup geleyim,"

Oturma odası, mimari olarak seçkin bir yere sahip, yüksek tavanlı bir mekândı ama mobilyası bundan daha güzel günler görmüşü belli ki. Qwilleran, poposuna yay batırma

olasılığını asgariye indirmek amacıyla en kabarık görünen sandalyeyi çekti. Kediler de peşinden gelmiş, güvenli bir mesafeyi koruyarak ayakkabı bağlarını inceliyorlardı şimdi. Kedilerin şu güvenli mesafe düşüncesine hayrandı Qwilleran - yaklaşık iki metreydi bu, yani ortalama bir erişkinin hamle yapma mesafesine denk.

"Evet, canım, nedir sorunumuz?" diye sordu Bayan Highspight. Bir sallanan koltuğa oturup yırtıcı görünümlü, kayısı rengi bir kediye kucağına aldı. "Genç bir delikanlı bekliyordum doğusu. Sesin pek telaşlı çıkıyordu da telefonda."

"Siyam kedim için endişeleniyordum" dedi Qwilleran. "Yabana atılacak hayvan değildir; görülmemiş marifetleri var... Üstelik çok dost canlısı. Ama son günlerde tuhaf davranmaya başladı. Zarfların zamlı kısımlarına, seloteybe, pullara deli oluyor. Zamlı bir şey buldu mu hemen yalamaya başlıyor!"

Koltuğunu hızla sallayıp kayısı kediye okşayarak "Ee, ben de severim zarfları yalamayı" dedi Bayan Highspight "Ne kadar çok tat tanırılsa o kadar iyi!"

"Ama daha en kötüsünü anlatmadım. Şimdi de kumaş yemeye başladı! Kemirmekle de kalmıyor... yutuyor! Giysilerimi güvelerin hallettiğini sanıyordum, ama kediymiş meğer. Üç tane güzelim yünlü kravatı parladı, dün gece de bir kanepenin döşemesini yedi."

"Bak bu önemli işte!" dedi kadın. "Daima yünlü kumaş mı yiyor?"

"Sanırım. Kanepe de yünlü bir kumaşla kaplıydı."

"Bir zararı dokunmaz. Sindirebiliyorsa, atar vücudundan."

"Bunu duymak içimi rahatlattı".dedi Qwilleran. "ama yine de sorun yaratıyor işte. Yediği şey çok pahalı bir kanepeydi, üstelik benim değil."

"Sen evdeyken de yapıyor mu?"

"Hayır, hep arkamdan iş çeviriyor."

"Yalnızlık çekiyor zavallı kedicik. Siyam kedileri arkadaş ister yanlarına, yoksa kafayı oynatırlar. Bütün gün tek başına mı?"

Başıyla doğruladı Qwilleran.

"Ne zamandır senin yanında?"

"Altı ay kadar oldu. Ev sahibimin kedisiydi aslında, adam geçen Mart'ta öldürüldü. Blenheim Place'teki cinayeti hatırlarsınız belki."

"Aaa, hatırlıyorum elbette! Cinayet haberlerini daima okurum. Vahşice bir cinayetti hem de, bıçaklanmıştı değil mi adam? Bu zavallı kedicik... çok düşkün müydü öldürülen adama?"

"Ruhen birbirlerine çok uyuyorlardı. Hiç ayrılmazlardı."

"Anlaşıldı, canım. Zavallı kedicik büyük bir şok yaşamış. Şimdi de yapayalnız."

Birden savunmaya geçmişti Qwilleran. "Ama bana da çok düşkün kedi. Gayet güzel anlaşıyoruz. Sevgi dolu, hem ben hep oynuyorum onunla."

Tam o anda maviye çalar duman renginde iri kıyım bir kedi içeri girip bağıra çağıra bir şeyler söyledi.

"Su kaynadı" dedi Bayan Highspight. "Tommy su kaynayınca haber verir hep. Çayı demleyip geliyorum hemen."

Kadın elinde fincanlar ve kahverengi, şişman bir demlikle dönene kadar kediler gözlerini ayırmadılar Qwilleran'dan.

"Peki çok konuşuyor mu senin kedi?" diye sordu kadın, "Hep bir şeylere sızlanıp durur."

"Annesi yavruyken itmiş onu. Bu tip kedilerde hep biraz melankoli vardır ve daha fazla şefkat isterler. Ameliyatlı mı?"

Qwilleran başıyla doğruladı. "Babaannemin mütekait çelebi dediği cinsten."

"Yapacağın tek bir şey var. Ona bir arkadaş bulacaksın."

"İki kediye mi bakacağım yani?" diye bir itiraz yükseldi Qwilleran'dan.

"Bir kediye bakmaktan daha kolaydır. Birbirlerini oyalarlar ve senin erişemediğin kuytuları temizlerler. Kedinin bir arkadaşı olursa, pamuklu çubuk ve asit borikle kulaklarını temizlemene gerek kalmaz."

"Kulaklarını temizlemem gerektiğini bilmiyordum ki."

"Yiyecek masrafını düşünüp üzülme. Mutlu iki kedi, yalnızlık çeken bir kediden daha az yer."

Qwilleran ensesindeki minik bir alanda ılık ılık rüzgârlar hissetti. Başını çevirdiğinde, girişte karşılaştığı o minik Siyam kedisinin sandalyenin arkasına tünemiş, kulağını koklamakta olduğunu gördü.

"Çay hazır" dedi Bayan Highspight. "Ben çok demli içerim. Şu sürahide süt de var, bir zahmet kendin alır mısın?"

Uzatılan ince porselen fincanı aldı Qwilleran, içinde maun rengi bir sıvı vardı ve üstünde bir kedi tüyü yüzüyordu. "Siz kedi satıyor musunuz?" diye sordu.

"Ben cins kedi yetiştiririm, kimsesiz olanlara da ev bulurum" dedi Bayan Highspight. "Senin kediye narin bir Siyam hanımefendisi lazım... ameliyatlı olacak tabii. Merak etme bir şey fark etmez. Kadın kadınlığını, erkek erkekliğini bilir yine. ikisi ne tatlı oynarlar! Adı ne senin kedinin?"

"Koko."

"Aaa! Tam Gilbert'la Sullivan gibi!" Sonra bir şarkı tutturdu; hiç fena değildi kadının sesi. "Gelinin adı Yum Yum, taa damm. Unut artık öfkeyi, Yum Yum'la bul neşeyi. Haydi uzat elini, taa damm."

Koca mavi kafalı Tommy, kulaklarını dikip gurlamaya başladı. O sırada yavru Siyam da baş aşağı Qwilleran'ın cebine dalmış, poposu havada kalmıştı.

"Rahatsız ediyorsa hemen at onu, canım. Çok arsız yetişiyor bu. Gerçi dişi kediler erkek misafir gelince böyle yapar hep."

Neredeyse beyaz denecek kadar açık kürkü okşadı Qwilleran; kedi mutlulukla mırlayıp dört tanecik dişiyle parmağını kapmaya çalıştı. "Madem bir arkadaş lazım Koko'ya" dedi, "belki bu..."

"Yoo, onu bırakamam. O çok özeldir. Ama sıcak bir yuvaya ihtiyacı olan kimsesiz bir kedi biliyorum. Geçen hafta ölen Bayan Tait'i tanıyor musun? Soygun olmuştu evde, gazetelerde çıktı."

"Duydum gibi" dedi Qwilleran.

"Çok üzücü bir olay. Bayan Tait'in dişi bir Siyam kedisi vardı ve kocasının o zavallı pisiciğe bakabileceğini hiç zannetmiyorum."

"Niye bakamasın?"

"Eee, kedileri sevmez de ondan."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Kediyi benden almışlardı ve hanımefendi -nur içinde yatsın!- beni arayıp yardımımı rica etmişti. Zavallı pisicik çok huysuzluk yapıyormuş, yemek yemiyor, uyumuyormuş. Şimdi zavallı kadıncağz da öldü gitti, kedinin ne olacağı belli değil... Bir daha doldurayım, canım."

İçinde döne döne çay yaprakları yüzen kızıl-kara sıvıdan döktü fincana.

"Onun o kocası yok mu" diye devam etti kadın. "Hava basmaya gelince iyi ama... kusuruma bakma! Paramı alana kadar canım,çıktı. Bu kadar boğaz bana bakıyor evde, düşünsene!"

Qwilleran'ın bıyığı sinyal üstüne sinyal gönderiyordu. Bu koşullar altında, kediyi almayı düşünebileceğini söyledi Qwilleran. Sonra kedilerin çözdüğü ayakkabısını bağlayıp gitmek üzere kalktı. "Borcum ne kadar size?"

"Üç dolar çok mu olur senin için, canım?"

"Yok, hallederim" dedi Qwilleran.

"Çaya katkı olarak da birkaç kuruş bırakırsan, kediciklerin boğazından bir şeyler geçer bugün. Girişteki masanın üstünde duran reğel kavanozuna atıver."

Bayan Highspight ve havaya dikili kuyruklardan oluşan ekibi kapıya kadar geçirdiler Qwilleran'ı. Yavru Siyam ayak bileklerine sürtünürken kalbine de değmeyi başarıyordu. Reğel kavanozuna yarım dolar bıraktı gazeteci.

"Başın sıkıştıkça ara beni, canım" dedi Bayan Highspight.

"Sormayı unuttuğum bir şey var" diye döndü Qwilleran. "Geçen akşam bir kız arkadaşım gelmişti, Koko onu ısırmaya kalktı. Öyle önemli bir şey değil gerçi... dişleri değdi biraz işte. Ama onca yeri varken, tam kafasından ısırıldı!"

"Ne yapıyordu o sırada bu hanım?"

"Cokey'nin bir şey yaptığı yoktu! Kendi kendine dururken, Koko aniden fırlayıp başına saldırdı."

"Hanımın adı Cokey, öyle mi?"

"Herkes öyle diyor."

"Sen başka bir şey de o zaman, canım. Koko, senin hanımı kendi adıyla çağırdığını sanmış. Kedicikler isimlerini çok benimser ve çok... çok kıskanırlar."

Qwilleran, Simsarlar Caddesi'ndeki kedihaneden ayrılınca, Bayan Highspight'ın teşhisinin çok mantıklı olduğunu söyledi kendi kendine. Cokey'ye düzenlenen saldırının ardındaki neden, kıskançlıktan başka bir şey değildi. İlk telefon kulübesinde durup Middy stüdyosunu aradı.

Cokey'nin alışılmadık ölçüde nazik ve munis olduğunu fark etti telefonda. Yemeğe çıkmayı önerdiğinde, onu kendi evinde yemeğe davet etti kız. Güveç ve salatadan başka bir şey olmadığını söyledi ama bir de sürprizi vardı Qwilleran'a.

Qwilleran gazeteye dönüp yazısıyla uğraşmaya başladı. Her şey iyi gidiyordu. Sözcükler su gibi akıyor, iki parmağıyla bütün tuşlara vuruyordu. Hatta birkaç okur mektubuna bile karşılık verdi. Dekorasyon konusunda akıl soruyordu okurlar

"Küçük bir berjer koltukta kapitone döşeme kullanabilir miyim?"

"Yüksek bir pencere pervazının altına, alçak bir komodinin yerleştirsem kötü olur mu?"

Çok makul bir günündeydi Qwilleran. İkisine de şöyle cevaplar yazdı: "Tabii olur, niye olmasın ki?"

Beş buçukta tam çıkacakken, kütüphane müdürü arayıp Tait arşivinin geri geldiğini bildirdi; geçerken uğrayıp aldı Qwilleran.

Cokey'ye gitmeden eve uğrayıp tıraş olmak istiyordu, hem zaten kediye yiyecek vermek zorundaydı. On beşinci katta daha asansörden dışarı adımını atmıştı ki, sevinç şarkıları duyuldu içeriden; daireye girdiğindeyse Koko, deliler gibi odadan odaya koşturmaya başladı. Sandalyelerin altından girip üstünden çıktı. Müzik setinin bulunduğu büfeye savrulup boydan boya patinaj yaparak geçti önünden. Havada sütlü kahverengi bir gölge bırakarak yemek masasından çalışma masasına fırladı; masaların üstündeki her şeyi devirdi, çöp sepetini yere savurdu. Bütün bunları yaparken de falsetto bir çığlıktan bariton gurullara gidip gidip geliyordu.

"İşte kedi diye buna derim ben!" dedi Qwilleran. "Bu günleri gösterene şükürler olsun!" Sonra, acaba yanına bir arkadaş geleceğini sezdi mi, diye merak etmeye başladı.

Qwilleran, Koko'ya biraz tavuk ciğeri doğrayıp yağda kavurdu, yanına da rokfor peynirinin, kenarından bir dilim koydu. Arkasından hemen yıkandı, elbisesini değiştirdi ve sağlam olan ekose kravatını taktı. Saat altı buçuk olmuştu bile, artık çıkması gerekiyordu. Bir ara kütüphaneden gelen Tait dosyasını düşünüp tereddüt etti - amaan, bir sürü bayatlamış sosyete haberi, hükmü kalmamış ticari dedikodular, ölenler, doğanlar... kim uğraşacaktı şimdi! Bıyığı dikilip kalmıştı gerçi ama, midesi Tait dosyasının biraz bekleyebileceğine karar

verdi.

18

Cokey, konaktan bozma eski bir apartmanın teras katında oturuyordu. Üç kat merdiveni çıkıp nefes nefese daireye vardı Qwilleran. Kapı açıldığında kalan son nefesi kesildi.

Karşısındaki kız bir yabancıydı. Elmacık kemikleri, şakakları, çenesi, hatta kulakları vardı. Eskiden çevik kuvvet kaskı gibi başını ve yüzünün büyük bölümünü örten saçları, şimdi zarif bir taç olmuştu başında. Cokey'nin uzun boynu ve ince çenesi büyüledi Qwilleran'ı.

"Olağanüstü!" dedi. Kız dairenin içinde dolaşp çoğu gereksiz bazı ev işleriyle uğraşırken, peşinden ayrılmadı.

Az mobilya vardı evde, fazla öne çıkartılmamakla birlikte bohem bir hava taşıyorlardı; siyah çuval beziyle kaplanmış iskemleler, patates çuvallarının harbi renginden seçilmiş perdeler, toprak saksıların üstüne koyulup kitap rafına dönüştürülmüş boyalı tahtalar. Mum ışığı ve müzikle bir şenlik havası yaratmıştı Cokey. Eski bir sirke şişesini vazo yapıp beyaz karanfillerle donatmayı da ihmal etmemişti.

Kızın ekonomik durumu gayet münasip göründü Qwilleran'a. Bir Villa Veranda sakinine hüznü ve cesurca görünen bir şeyler vardı odada. Çok hassas bir yerinden vurmuştu Qwilleran'ı, hatta bir an için ömür boyu onun geçimini sağlama sorumluluğunu üstlenmeyi bile düşünecek gibi oldu ama çarçabuk vazgeçti. Mendilini çıkarıp alnını sildikten sonra, portatif plaktan yükselen müzik hakkında bir şeyler söyledi.

"Schubert" dedi kız tatlı tatlı. "Hindemith'i bıraktım artık, yeni saçıma uymuyor."

Yemekte yeşil bir sosla terbiye edilmiş balık ve kabuklu piring vardı. Salata çok körpe olduğundan uzun uzun çiğnemek gerekiyor, bu da sohbetin ağır ağır ilerlemesini sağlıyordu. Sonra yoğurt ve incirle yapılmış dondurma geldi sofraya üstüne ayçekirdekleri serpilmişti.

Yemeğin ardından bitki çayı koydu Cokey (söylediğine göre yonca ve idrar söktürücü bir cins yosundan oluşan kendi harmanıydı bu) ve misafirini zorla en rahat iskemleye oturtarak ayaklarını uzatması için puf (bir bira kasasını halı parçalarıyla kaplayarak yapmıştı) getirdi. Qwilleran piposunu yakarken Cokey de çizgili kumaşla kaplanmış divana oturup pembe bir şeyler örmeye koyuldu.

"O ne?" diye sordu Qwilleran; o sırada derin bir nefes almıştı ve az kalsın söndürmek üzere ağızına yaklaştırdığı kibriti yutuyordu.

"Kazak" dedi kız. "Kazaklarımı kendim örerim hep. Rengini beğendin mi? Pembe, yeni imajımın bir parçası. Ne de olsa eski imajım uğurlu gelmedi bana."

Qwilleran piposunu tütürürken, kuaförlerin elindeki muazzam gücü düşündü, insan davranışını denetleyip yönlendirmek üzere milyarlarca dolar harcayıp nörofizyolojik araştırmalar yapıyordu. Kuaför salonları daha ucuzdu oysa.

Bir süre Cokey'nin şişler üzerinde gidip gelen ellerinin köşeli zarafetini seyre daldı. Sonra birdenbire lafa girdi: "Bana doğru söyle Cokey. Allison yurdunu yayımlamamızı önerdiğinde, oranın nasıl bir yer olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten bilmiyordum" dedi Cokey.

"Morning Rompage'daki o adama bundan bahsetmiş olabilir misin?"

"Hangi adama?"

"Abone Servisi'nden Mike Bulmer. Onu tanıyordun, Basın Kulübü'nde konuşmuştun kendisiyle."

"Ha, o mu? Onu tanıdığımı söyleyemem. Geçen sabah Bayan Middy'den lamba alıp karşılıksız çek vermişti; o yüzden hatırlıyorum."

İçine su serpilmişti Qwilleran'ın. "Benden bir şey sakladığını düşünmüştüm de."

Cokey örgüyü bıraktı. Derin bir nefes çekti. "Senden sakladığım bir tek şey var. Onu da artık itiraf etsem iyi olacak, çünkü er geç öğreneceksin nasıl olsa. Her işe burnunu sokuyorsun."

"Meslek hastalığı" dedi Qwilleran. Piposunu yeniden yakmaya başladı; kültablasına pipoyu tak tak vurmasını, puf puf çekmesini, pipo kaşığıyla karıştırmasını, doldurmasını, tütününü bastırıp sıkıştırmasını ve kibritle tutuşturmasını dikkatle izledi Cokey.

"Asıl itirafım" dedi iş bitince, "David Lyke hakkındaydı. Beni partiye götürüp onunla tanıştırdığında sanki ilk defa karşılaşıyormuş gibi davrandık."

"Ama önceden tanışıyordunuz" diye sözünü kesti Qwilleran. "Zaten çantanda resmini taşıyorsun."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Cumartesi gecesi her şeyi döktün ya kanepeye, Koko da Lyke'ın resmini seçip yalamaya başladı."

"Sen ve o medyum kedi iyi bir ekipsiniz!"

"Demek doğruymuş."

Çaresizlikle omuz silkti Cokey. "O adama abayı yakan kadın ordusunun bir neferiydim ben de. O seksi bakışları! O davudi sesi!... Ama sonu yoktu tabii. David herkesi büyüler ama kimseyi sevmezdi."

"Ama hâlâ resmini taşıyorsun çantanda."

Cokey dudaklarını büzüştürdü, kirpikleri titredi. "Yırtıp attım... birkaç gün önce." Sonra birdenbire aynı anda ruj tazelemek, plağı değiştirmek, sofradaki mumları üflemek, yağı buzdolabına koymak gibi zorunluluklar hasıl oldu. Çığırından çıkmak üzere olan faaliyetleri bitirip geldiğinde, yeniden örgüsünün başına oturdu Cokey. "Biraz da senden bahsedelim" dedi Qwilleran!a. "Niye hep kırmızı ekose kravat takıyorsun?"

Şefkatle okşadı kravatını Qwilleran. "Hoşuma gidiyor. Bu bir Mackintosh. Bir de Bruce'umla MacGregor'ım vardı, ama Koko yedi."

"Yedi mi?"

"Güvelerden biliyordum, meğer müsebbibi Koko'ymuş, Neyse ki bunu halletmedi. En sevdiğim kravatımdır. Annem Mackintosh soyundan geliyor."

"Hiç kravat yiyen bir kedi duymamıştım."

"Yünlü kumaş yemek nörotik bir semptom" dedi Qwilleran bilgiç bilgiç. "Mesele şu: Mackintosh'uma neden dokunmadı? Birçok kez fırsat geçmişti oysa eline. Diğerlerinin hepsini mahvetti. Benim en sevdiğim kravata niye dokunmadı?"

"Çok düşünceli bir kedi olmalı. Başka bir şey yiyor mu?"

Sıkıntıyla başını salladı Qwilleran. "Benim dairedaki Modern Danimarka üslubu kanepeyi hatırlıyor musun? Onun bir parçasını da kopartıp yemiş."

"O da yünlü" dedi Cokey. "Hayvansal bir malzeme. Belki nörotik kedilerin hoşuna gidiyordur tadı."

"Bütün ev hayvansal malzeme dolu: Vikunya sandalyeler, süet kanepeler, keçi kılından kilim! Ama gidip Harry Noyton'ın en sevdiği kanepeyi bulmuş Koko. Döşemesini yeniletmek için ne kadar ödeyeceğim kim bilir?"

"Bayan Middy maliyetine yapar sana" dedi Cokey, "ama kumaşını Danimarka'dan ısmarlamak gerekiyor. Koko'nun yine yemeyeceği ne malum?"

Qwilleran, Bayan Highspight'tan ve Tait'in kedisini evlat edinme düşüncesinden bahsetti ona. "Tait'in kedi sevmediğin söyledi. Faturalarını geç ödediğini de söyledi."

"Müşteri ne kadar zenginse, tahsilat o kadar zordur" dedi Cokey.

"Peki ama herkesin sandığı kadar zengin mi bu Tart David de dekorasyon faturasının ödenmediğini ima etmişti. Ve Tait'lerin evini yayımlayıp yayımlayamayacağımızı düşünürken onu ikna edebileceğini söylemişti David; sanki elinde bir koz varmış gibi geldi bana. Hakikaten de hemen kabul ediverdi Tait. Niye? Sahiden meteliksiz olduğu ve alacaklısını kıramadığı için mi? Yoksa başka karanlık bir nedeni mi var?" Qwilleran bıyığına dokundu. "Bazen Bungun Batakılık'taki olayın tamamen tezgâh olduğunu düşünüyorum. Polisin uşakla ilgili teorisininse çürük olduğundan eminim."

"Nereye gitti öyleyse herif?"

"Ya Meksika'da" dedi Qwilleran, "ya da öldürüldü. Ve eğer Meksika'daysa, ya normal bir biçimde işten ayrılıp gitti oraya ya da tezgâhı yapanlar tarafından gönderildi. Ve eğer gönderildiyse, ya yeşimler yanında ya da sattı hepsini. Ve eğer yeşimler yanındaysa, Tait'in çok yakın bir gelecekte Meksika'ya gideceğine bire on veririm. İstirahate çekilecekmiş. Batıya doğru gidiyorsa, Meksika'ya da bir uzanır elbet."

"Doğuya giderek de batıya varılabilir" dedi Cokey. Qwilleran uzanıp elini tuttu kızın. "Aferin, çok akıllısın." "Yeşimleri uşağa emanet ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Önemli bir noktaya temas ettin. Belki Paolo çalmadı onları. Belki Meksika'ya yem olarak gönderildi. Ama o zaman yeşimler nereye saklandı?"

Cevap, odayı dolduran uzun bir sessizlik oldu. Qwilleran, dişleri arasına sıkıştırdığı piposunu çtırdattı. Cokey şişlerini çtırdattı. Pikap, döner tablaya düşen bir başka plağı çtırdattı. Şimdi

sıra Brahms'daydı.

Sonunda konuşmaya başladı Qwilleran. "Koko'yla oynadığımız sözlük oyununu biliyor musun?" Anlattı oyunu. "Son zamanlarda çok anlamlı sözcükler bulmaya başladı Koko... Söylemesem daha iyi. inanılır gibi değil çünkü."

"Kediler hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun" dedi Cokey. "Her şeye inanırım."

"İlk kez Pazar sabahı farkına vardım. Kahvaltısını hazırlamayı unutmuştum ve sözlük oyunu oynarken açlık sözcüğünü buldu."

Ellerini çırpı Cokey. "Ne kadar zeki!"

"Hemen arkasından yemek sözcüğünü buldu, ama ben tarla faresi'ne kadar uyanmadım yine de. Demek ki çok çaresiz kalmış hayvan. Yoksa fare tutmadığını biliyorum."

"Vay be, medyumların kullandığı Ouija tahtası gibi!"

"Tüylerim ürperiyor vallahi" dedi Qwilleran. "Bungun Batakılık'taki esrarengiz olaydan beri hep G. Verning Tait'i çağrıştıran sözcükleri işaret ediyor. Dazlak gibi, sağrı kemiği gibi. Bir oyunda iki kez buldu sağrı kemiği'ni, üç bin sayfalık bir sözlük için biraz fazla tesadüf olmuyor mu sence?"

"Bay Tait dazlak mı?"

"Tek tel yok kafasında. Hem de sırtı ağrıyıp duruyor... Kulokamba nedir biliyor musun sen?"

Başını iki yana salladı Cokey.

"Dazlak kafalı, kara elli bir maymun. Koko bu sözcüğü de iki kere buldu."

"Kara eller! Şiirsel bir sembolizm" dedi Cokey. "Başka geliyor mu aklına?"

"Her sözcük duruma uygun değil tabii. Bazen viskeroperikardiyal ya da ısıölçer gibi şeyler de çıkıyor. Ama bir gün, aynı sayfada iki önemli sözcük yakaladı: Kızamık ve kızılık. Sahi Tait'in elma gibi yanakları var."

"Bana bak Qwill, bu kedi gerçekten iyi saatte olsunlara karışmış!" dedi Cokey. "Üstelik doğru yolda olduğuna inanıyorum ben. Bu konuda bir şey yapamaz mısın?"

"Ne yapacağım?" Umudu kırılmış gibiydi Qwilleran'ın. "Polise gidip kedimin köklü bir ailenin evladından şüphelendiğini söyleyemem ki... Ama bir olasılık daha var."

"Neymiş o?"

"Belki" dedi Qwilleran, "polis de Tait'ten şüpheleniyordur ve hırsız uşak teorisini yem olarak yayıyordu."

Qwilleran, umduğundan daha erken döndü eve. Cokey kovalamıştı onu. Sabah ikisinin de işe gideceğini, hem zaten saçını sarıp bluzunu ütölemesi gerektiğini söylemişti.

Villa Veranda'ya vardığında, Koko mutlak köşe kapmaca oyunuyla karşıladı onu. Oyun çalışma masasının üzerinde son buldu ve telefonun üstündeki kırmızı lambanın yanmakta olduğunu gördü Qwilleran. Telefon çaldı durdu, demek istiyordu anlaşılan Koko, ama cevap veren olmadı.

Qwilleran santralı aradı.

"Saat dokuzda Bay Bunsen aradılar" dedi operatör. "Birden önce dönmeniz durumunda kendilerini evlerinden aramanızı istediler."

Qwilleran saatine baktı. Daha gece yarısı bile değildi; Bunsen'in numarasını tuşlamaya başladı. Ama sonra vazgeçti. Cokey'nin haklı olduğuna karar verdi: İmaj, önemliydi. Kendisi de imajını geliştirmeliydi biraz: Sabahın erken saatlerine kadar sürten, çılgın hayatına gıptayla bakılacak bekâr imajı.

Ceket ceplerini boşaltan Qwilleran, ceketini bir sandalyenin arkasına astı ve Tait'lerle ilgili kupürlerden oluşan dosyayı incelemek üzere çalışma masasına oturdu. Koko da masanın üstünde, aslanlarla kaplanlara yaraşır klasik pozunu almış, kuyruğunu kâğıtlar uçuşması diye üstüne konan bir İsveç kristalinin etrafına dolamış, seyreliyordu onu.

Kupürler, kesildikleri gazetenin tarihine bağlı olarak sarıyla kahverenginin değişik tonlarındaydı. Hepsinin üstüne yayın tarihini belirten lastik damga vurulmuştu. Damgayla bakmaya gerek kalmıyordu ama; hurufat modasına ve kâğıdın hamurlaşma derecesine göre yayın tarihini çıkarmak mümkündü.

Önce Qwilleran, şöyle şok bir manşet bulma umuduyla hızlı hızlı geçti kupürleri. Ama gelişigüzel bakmakla bir şey bulamayınca, sistemli biçimde okumaya koyuldu: Kronolojik sırası bozuk üç nesillik Tait tarihçesi.

Beş yıl önce Tait, Hakkâklar Cemiyeti'nin toplantısında bir konuşma yapmıştı. On bir yıl önce babası ölmüştü. Tait İmalat Şirketi üzerine uzun bir tanıtım yazısı vardı. Anlaşılan ailenin seneler öncesine uzanan şirketler zincirinin halkalarından biriydi bu; 1883'te arabacı kamçısı yapmak üzere kurulan şirket, artık otomobiller için radyo anteni ürettiyordu. Sesyete sayfalarından alınma eski kupürler de Tait'leri operada ve hayırseverler balosunda göstermekteydi. Üç yıl önce G. Vering Tait, arabacı kamçısını andıran antenler üretme fikrini açıklamıştı. Bir yıl sonra yayımlanan bir haber ise Tait fabrikasının kapandığını ve iflas işlemlerine başlandığını bildiriyordu.

Sonra yirmi dört yıl öncesine ait bir düğün ilanı çıktı karşısına. Bungun Bataklik eşrafından Bay ve Bayan Vering H. Tait'in oğulları Bay George Vering Tait, dünya evine giriyor. Bütün Tait ailesi tören için. Avrupa'ya gitti. Nikâh, gelinin babası Victor Thorvaldson'un...

Devamını okurken gözleri yuvalarından fırladı Qwilleran'ın: Danimarka'nın Aarhus şehrinde bulunan ikametgâhında kıyılacak.

Sandalyesinde geriye yaslanıp bıyığını üfledi Qwilleran.

"Koko" dedi, "Harry Noyton Aarhus'ta ne haltlar karıştırıyor olabilir sence?"

Kedi karşılık vermek için ağzını açtı ama bunu işitilir kılmaya nefesi yetmedi.

Saat biri gösteriyordu. Kalan kupürleri hızla tarayıp sonunda aradığını bulan Qwilleran,

heyecanla Cins Bunsen'in numarasını tuşladı.

"İnşallah uyandırmamışımdır" dedi fotoğrafçıya.

"Gecen nasıl geçti bakalım? Kart zampara seni!"

"İyi geçti. İyi geçti."

"Sabah sabah Simsarlar Caddesi'nde ne işin vardı peki?"

"Simsarlar Caddesi'ne gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Hah-haa! Tam on ikiye beş kala, Simsarlar ve Hükümet caddelerinin köşesinde otobüs beklerken gördüm seni."

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor ha!" dedi Qwilleran. "Niye durup almadın öyleyse?"

"Ters yöne gidiyordum. Çok erken başlamıştın hocam, daha öğle tatili bile olmamıştı."

"Doktorla randevum vardı."

"Simsarlar Caddesi'nde mi? Hah-haa! Hah hah HAA!"

"Bunun için mi aradın beni? Meraklı kocakarılar gibisin."

"Hayır. Sana bir haberim var."

"Benim de sana bir haberim var" dedi Qwilleran. "Tait'in çamaşır sepetini buldum."

"Ne varmış içinde?"

"Bir dava. G. Vering Tait'e babalık davası açılmış."

"Hah-haa! Hah hah HAA! Vay, kartaloza bak sen! Kız kimmiş?"

"Tait'lerin hizmetçilerinden biri. Kıza yüklü bir para bağlanmış. Bu eski kupürlere bakılırsa sansasyonel bir davaymış."

"Ee, bu işler adamı şişler."

"Tait'ler kadar paralı ve güçlü bir aile böyle bir işi mahkemeye yansımadan çözmeye bakar halbuki" dedi Qwilleran. "Yıllar önce Chicago'da bir babalık davasını izlemiştim, tanıklar falan, rezaletti canım... Şimdi sen söyle bakalım! Bana vereceğin haber nedir?"

"Pek önemli bir şey değil" dedi Bunsen, "ama o fotoğrafları Tait'e göndereceksen, elini çabuk tut. Bir iki güne kadar yurtdışına çıkıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Basın Kulübü'nde Lodge Kendall'ı gördüm. Tait'in Cumartesi sabahı yola çıkacağını söyledi."

Bıyıklarını dikerek "Meksika'ya mı gidiyormuş?" diye sordu Qwilleran.

"Yok be oğlum. O kadar da değil! Sen de hazır soyulmuş fıstık istiyorsun" diye dalga geçti fotoğrafçı.

"İyi, iyi. Nereye gidiyormuş."

"Danimarka'ya!"

Abuk sabuk rüyalarla dolu bir gecenin sona ermesinden mutlu, kolayca uyandı o sabah Qwilleran. Rüyalarından birinde, yüksek sosyeteden, kısırlaştırılmış iki kedinin düğününde sağdıçlık etmek üzere Danimarka'ya uçuyordu.

İşe gitmek üzere evden çıkmadan önce Tait'i aradı ve ertesi gün yeşim koleksiyonunun fotoğraflarını götürmeyi teklif etti. Dişi kediye sormayı da ihmal etmedi, ama adamın onu kendi başının çaresine baksın diye sokağa bıraktığını duyunca neye uğradığını şaşırdı.

"Bulabilir misiniz onu?" diye sordu kendine hâkim olmaya çalışarak. Hayvanlara kötü davranan insanlara karşı kendine hâkim olması hiç kolay değildi.

"Hâlâ buralarda" dedi Tait. "Bütün gece ağlayıp durdu. Eve geri alacağım... Kaç tane fotoğraf getireceksiniz bana?"

Qwilleran bütün gün bütün gücüyle ve bütün hızıyla çalıştı gazetede. Kültür-Sanat Servisi'nin sekreteri, telefonla arayanları ve davetsiz misafirleri, hiçbir ricayı, hiçbir tartışmayı, hiçbir istisnayı kaldırmayan basit bir açıklamayla savıyordu: "Kusura bakmayın, çok meşgul."

Yalnızca bir kez masasından başını kaldırdı Qwilleran ve o da Tait'in eski kâhyasına telefon etmek içindi.

"Bayan Hawkins" dedi; sözcüklerin üstüne basa basa, resmî bir tonda konuşuyordu. "Ben Bungun Batakılık'tan Bay Tait'in arkadaşıyım. Yakında evleniyorum ve eşimle benim evle ilgilenecek birine ihtiyacımız var. Bay Tait hakkınızda çok olumlu bir referans verdi..."

Yüz göz olmaya müsait, müzikal bir ses geldi hattın öbür ucundan. "Ay, sahi mi? Hakkaten mi diyosunuuz?"

"Bu akşam Villa Veranda'ya gelebilir misiniz görüşme için?" "Kimlen? Bi siz mi olcaksınız? Hanım da gelecek mi?"

"Maalesef nişanlım şu anda Tokyo'da bulunuyor bu tür işleri sonuçlandırmak da bana kaldı işte."

"Tamamdır, geliyorum. Kaçtaa?"

Saat sekize randevu verdi Qwilleran. İyi ki evde birine ihtiyacı olmadığını düşündü. Bayan Hawkins de Tait ekonomisindeki kötü yönetimin örneklerinden biri miydi acaba?

Bayan Hawkins görüşmeye geldiğinde yağmur başlamıştı dışarıda. Allı yeşilli bir elbisenin üstünde sular damlayan pardesüsü ve sular damlayan şemsiyesiyle girdi içeri kadın.

Qwilleran, elbisenin yakasının, en ufak teşvikte omuzlardan düşüveren cinsten olduğunu gözlemledi; yan tarafında da yırtmaç vardı. Kadın etrafa küstah bakışlar atıyor, yürürken omuzlarını oynata oynata flört ediyordu. Gerçi küstah ve flörtçü dişilere bayılırdı Qwilleran, tabii genç ve güzel olurlarsa; ama Bayan Hawkins her iki özellikten de yoksundu.

Abartılı bir nezaketle bir şen kadehi uzattı kadına, "yağmuru telafi için" ve Harry Noyton'ın zengin barından bir şişe alıp koyu kehribar rengi içkiden doldurdu. Ama gerçekten doldurdu. Ve rutin konular -tecrübe, referanslar, maaş- halledildikten sonra, Bayan Hawkins süet kanepenin minderlerine gömülmüş, akşam sohbetine hazırды artık.

Gözleri Qwilleran'ın üzerinde dans ederken, "Siz fotoğraf çekmek için eve gelen gazetecilerden birisiniz, dimi?" diye sordu. "Bıyığınızdan tanıdım sizi." Elini havada gezdirerek eşyayı işaret etti. "Gazetecilerin bu kadar çok kazandığını bilmiyodum."

"İçkinizi tazeleyeyim" dedi Qwilleran.

"Siz içmiyo musunuuz?"

"Ülserim var da" dedi dokunaklı bir ifadeyle.

"Ayol, ben iyi bilirim bu işleri!" dedi Bayan Hawkins. "Bungun Batakılık'ta iki ülserliye yemek yaptıldım. Bazen, Bay Tait yokken, kadın kocca bi tabak dolusu soğan kızartması yaptırdı banaa... bundan âlâ ne dokunur ülseriye ama ağzımı açıp bişiy demezdim. Ona kimse bişiy diyemezdi yaa. Herkes parmak uçlarına basa basa yürürdü, zili çaldı mıydı elindekileri fırlattığın gibi koşarsın ne istiyo diye. Ama bana koymazdı, çünkü bi ev dolusu aç veleda yemek pişireceğmee, bi çift yatalağa pişirmeyi tercih ederim - hani tercihim olsaa. Hem orda yardımcım vardı. Pauli çok yardım ederdii. Tatlı oğlandı, ama böyle uğursuz çıkması çok kötü, ah işte yabancılar böyle. Yabancıları annayamıyorum hiç. Kadın da yabancıydı ama çok olmuş geleli, son zamanlara kadar iyidii. Son zamanlarda, evin ta bir ucundan kendi dilinde bağırmaya başladıydı. Kocasına da bağırırdı. Yarabbim, derviş sabrı varmış o adamda! Bir atölyesi vardı adamcağızın kafa dinleyebildiği. O taşlara aklı çıkıyordu! Bir keresinde kocca bir dağ satın almış... Güney Amerika'da bir yer. Dağın her yanı yeşim dolu diye. almışmış, ama bişiy çıkmamış galiba. Birinde de bana koca bi yeşim broş vermek istedi, ama almadım, Öyle şeyler yapmazdım ben." Gözlerini anlamlı anlamlı devirmişti Bayan Hawkins. "O ıvır zıvırın resmini çekmeye geldiğinizde deli oldu delii, Daily Fluxion için ne düşündüğünü bildiğimden, çok şaşırmıştım." Durup kadehinde kalan içkiyi bitirdi. "Çok güzelmış! Bi yudumcuk daha alıyım, sonra evime gideyim."

Bayan Hawkins'in kadehini doldururken öylesine sordu Qwilleran: "Fluxion için ne düşünürdü Bay Tart?"

"Amaan, nefret ederdii! Eve sokmazdı o gasteyi. Ne kadar kötü! Herkes bilir, en güzel çizgi romanlar Fluxion'dadır. Ama... öyle bi adamdı iştee! Hepimizin bi eksan... eksan... eskantirikliği var işte... Uyyy! Bu içki çarptı benii."

Arkasından eski kocasından ve yeni geçirdiği varis ameliyatından söz etti uzun uzun. Qwilleran, bir punduna getirip kendisine en kısa zamanda haber vereceğini söyledi ve taksiye kadar geçirdi kadını; yol ücreti olarak da beş dolar verdi.

Eve döndüğünde Koko, saklanmakta olduğu yerden çıktı. Hayvan büyük bir ihtiyatla adım atarak yürüyor, dikkatli gözler ve inanmaz kulaklarla tarıyordu etrafı.

"Bence de" dedi Qwilleran. "Haydi oyun oynayalım, bakalım işe yarar bir şey bulacak

mısın?"

Gidip sözlüğü aldılar; Koko çok iyi bir oyun çıkardı. Kiblenüma ve kılâde'yle, öteleme ve özdevimselcilik'le, etilendiyamintetraasetat ve eytişimsel'le arka arkaya hezimete uğrattı Qwilleran'ı.

Qwilleran tam havlu atmak üzereyken şansı donuverdi. Koko kitabın ortalarına batırdı pençelerini ve müjde ile münakaşayı, hemen arkasından da katran ile kavgalı'yı buldu. Bıyığında anlamlı bir karıncalanma hissetti Qwilleran.

20

Bayan Hawkins'in ziyaretini ve Koko'nun sözlük oyunundaki görkemli zaferini izleyen sabah, daha saat çalmadan uyanıp yataktan atladı Qwilleran. Bilmecenin parçaları yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu.

Babalık davasıyla ilgili haberden beri Fluxion'a dış biliyor olmalıydı Tait. Muhtemelen aile olayı örtbas etmeye çalışmış, ama Fluxion da halkın haber alma özgürlüğünü savunmuştu haliyle. Utanç verici ayrıntıların hiçbirisi eksik değildi haberde. Belki Rampage daha duyarlı yaklaşmıştı Tait'lere; ne de olsa Bungun Bataklik kliğinden Penniman'lardı sahipleri.

Tait, on sekiz yıldır kiniyle yaşamış, sonunda bir saplantı haline getirmişti bunu. Mülayim görünüşüne rağmen ruhunda büyük tutkular besleyen bir adamdı o. Ülseri, içinde kopan fırtınaların kanıtıydı işte. Fluxion evini kapak yapmayı önerdiğinde de intikam fırsatı geçmişti eline; düzmece bir soygun düzenleyip yeşimleri saklar, gazete bu skandalın ağırlığı altında battıktan sonra da ortaya çıkartırdı.

Gül yaprağı kadar ince bir çaydanlığı saklamak için en güvenli yer neresiydi acaba? Yok, daha sağlam bir nedeni olmalıydı Tait'in. Belki öyle görüldüğü kadar zengin değildi. Fabrikasını kaybetmişti; ödeyeceği yüklü bir dekorasyon faturası vardı. Sigortadan para almak için mi tezgâhlamıştı yoksa işi? Karısıyla kavgalı mıydılar bu konuda? Sözüm ona soygundan önceki gece münakaşa mı etmişlerdi? Yoksa öldürücü bir kalp krizine yol açacak kadar şiddetli bir münakaşa mıydı bu?

Qwilleran, Koko'nun kahvaltısını mutfak zeminine koydu, elbisesinin ceketini giydi ve ceplerini doldurmaya başladı. Daire içinde çeşitli yerleri gezip piposunu, tütün kesesini, kibritlerini, kartvizitlerini koyduğu kutuyu, tarağını, bozuk paralarını, cüzdanını topladı, ama bozuk paralarla aynı cebine koyduğu yeşil yeşim düğmeyi bulamıyordu bir türlü. Çalışma masasının üstünde bıraktığına emindi oysa.

"Koko, uğurlu düğmemi sen mi yürüttün?" diye seslendi.

"HARGARGARGAR!" diye bir cevap geldi mutfaktan. Gırtlak dolusu soslu dana böbreğiyle konuşuyordu Koko.

Taife götüreceği zarfı son bir kez açtı Qwilleran. Fotoğrafları çalışma masasına yaydı: Güzel odaların geniş açılı resimleri, pahalı mobilya gruplarının orta mesafeden çekilmiş resimleri ve yakın çekim yeşimler. Nadide beyaz çaydanlığın bir resmi kusursuz çıkmıştı, aslanın sırtına tünemiş kuşun resimlerinden biri de öyle. Yıldızlı bronzdan ağır işlemeleri olan abanoz ve siyah mermerden yazı masasının birkaç resmi vardı; sonra sfenksin üstünde duran masanın; hiç rahat görünmeyen beyaz ipek sandalyelerin.

Koko gelip Qwilleran'ın ayak bileklerine sürtündü.

"Neler geçiyor aklından?" diye sordu adam. "Hazırladım işte kahvaltını. Git, bitir. Ömründe bulamazsın öyle yemeği!"

Kedi sırtını kamburlaştırdı, kuyruğunu soru işareti gibi kıvırdı ve gazetecinin ayaklarına dolanmaya başladı.

"Arkadaşın geliyor bugün" dedi Qwilleran. "şehla gözlü ıtı pıtı bir hanım. Aslında, birlikte mi gidip alsak acaba? şu kayışı taksam gelir misin benimle?"

Koko, uzun bacaklarıyla zarif sekizler çizmeye başladı yerde.

"nce, şu kayışa bir delik daha amam lazım."

Mutfakta, deri kayışlara delik amaya yarar bir âlet bulamadı Qwilleran: Ne bir oyma bıçağı vardı, ne buz kıracağı, ne de çivi, ekiğ; eski usl bir konserve aacağı bile yoktu. Tırnak trpsnn ucuyla gördü işini Qwilleran.

"İşte oldu!" dedi Koko'ya dönerek. "Bir daha kaayım deme sakın!... Hangi cehennem gidiyorsun şimdi?"

Sırılsıklam, şapır şupur bir ses duyunca yerinden fırladı Qwilleran. Koko alışma masasına çıkmıştı. Fotoğraflardan birini yalıyordu.

"Ulan!" diye haykırdı Qwilleran; Koko yere atlayıp tavşan gibi zıplayarak gözden kayboldu.

Gazeteci hemen koşup baktı resimlere. Bir tanesi kabarmıştı. "Pislik seni!" diye bağırdı. "Mahvettin güzelim fotoğrafı."

Koko ufak bir krk topu olmuş oturuyordu sehpanın altında.

Zımpara diliyle yaladığı, Biedermeier gardrobuydu. Fotoğrafın yüzeyi hâlâ yapış yapıştı. Bir açıdan bakınca güçlükle seçilebiliyordu kabarma. Ama ışık belli bir açıdan vurduğunda belirgin bir bölge halinde görülüyordu.

Qwilleran yakından inceledikçe Bunsen'in fotoğrafındaki detaylara hayran oldu. Ahşabın damarları açıkça seçiliyordu ve Bunsen nasıl bir ışıklandırma kullanmışsa, üç boyutlu bir görünüm kazandırmıştı resme. Minicik anahtar deliğini çevreleyen metal çerçevenin üstünde kabartma süsler vardı. Yere çok yakın duran çekmecenin kenarları incecik bir çizgi halinde uzanan koyu gölgeyle vurgulanmıştı.

Gardrobun yan tarafında, epey aşağıda, Qwilleran'ın daha önce fark etmediği ince, koyu bir çizgi daha vardı. Tam ağacın damarını keserek ilerliyordu. Dolap tasarımında ya da yapımında pek bir anlamı yoktu bunun.

Bıyığında ani bir karıncalanma hissededen Qwilleran, acele acele kaşıdı onu. Sonra Koko'yu kapıp kayışı geçirdi sırtına.

"Haydi gidelim" dedi. "Yaladığın şey iyi bir fikir verdi bana."

Bungun Bataklık'a taksiyle uzun ve pahalı bir yolculuk yaptılar. Qwilleran'ın gözü taksimetredeydi; bu yolculuğu masraftan düşüp düşmemeyi tartıyordu kafasında. Kedi" gazetecinin bacağına yaslanmış oturuyordu koltukta ama taksi Tait'lerin bahçesine doğru

dönünce birden teyakkuza geçti. Arka ayakları üzerinde doğruldu, ön ayaklarını cama dayadı ve manzaraya söylenmeye başladı.

Qwilleran, "Bekleyip yeniden şehre götürür müsün bizi?" dedi taksiciye. "Yarım saat kadar sürebilir."

"Tamam, bu arada tren istasyonuna gidip kahvaltı etsem olur mu?" diye sordu adam. "Taksimetreği kapatırım."

Qwilleran kediyi sol koltuğına kıstırdı, tasma ipini sol koluna sardı ve İspanyol tarzı binanın zilini çaldı. Beklerken, evin bakımsız kaldığını fark etti. Çimleri acilen biçmek gerekiyordu. Sonbaharın ilk yaprakları bütün avluyu doldurmuştu. Pencereleer çamur içindeydi.

Kapı açıldığında, .bambaşka bir adam duruyordu karşısında. Yanakları hâlâ elma gibi parlıyordu gerçi ama, kendini salmış, tükenmiş görünüyordu Tait. Eski püskü giysileriyle tenis ayakkabıları, antrenin siyah-beyaz ışıllı ışıllı mermerleriyle tuhaf bir tezat içindeydi. Beyaz mermer karelerin üstünde çamurlu ayak izleri kuruyup kalmıştı.

"Gelin" dedi Tait. "Birkaç eşyayı topluyordum da." Giysisini göstererek özür diler gibi bir hareket yaptı.

"Koko'yu da getirdim" dedi Qwilleran soğuk bir sesle. "Öbür kediyi bulmamıza yardımcı olabilir, diye düşündüm." Sonra başka şeyler de düşündü: Bir şeyler ters gitmişti ya da korkmuştu yahut polis gelip sorguya çekmişti adamı. Dekoratörünün ölümüyle yeşimlerinin çalınması arasında bir ilişki kurmuş olabilirler miydi?

Tait, "Öbür kedi burada" dedi. "Çamaşırlığa kapattım."

Koko kıpırdanıp duruyordu; sonunda Qwilleran'ın omzuna geçip manzarayı seyre koyuldu. Gerilmişti hayvan; Qwilleran, düşük voltajlı elektrik akımı gibi, vücudundaki titreşimi hissedebiliyordu.

Fotoğrafların bulunduğu zarfı Tait'e verdi ve adamın öyle pek de sonunu düşünmeden yaptığı daveti kabul ederek, salona geçti. Salonda da önemli bir değişim vardı. Beyaz ipek sandalyelerin üstüne tozlanmasın diye örtüler atılmıştı. Perdeler çekilmişti. Yeşim vitrinleri de boş ve karanlıktı.

Tek bir ışık vardı loş odada - Tait'in muhtemelen az önce oturup çalışmakta olduğu yazı masasındaki lamba. Masada açık bir defter duruyordu ve her tarafa yeşimler saçılmıştı; ayrıca iptidai kesimler, oyma kalemleri, balta başları vardı.

Tait, masanın yanı başındaki bir sandalyenin üstünden örtüyü kaldırıp buyur etti Qwilleran'ı; kendi de masanın başında ayakta durup zarfı açtı. Gazeteci deftere göz atıp tersten okumaya çalıştı; yeşim koleksiyonunun kataloguydu bu ve yana yatık, sert bir el yazısıyla yazılmıştı.

Yeşim koleksiyoncusu fotoğrafları incelerken, Qwilleran da adamın yüzünü inceliyordu. Keder değil bu ifade, diye düşündü; tükenmişlik bu. Uykusunu alamıyordu anlaşılan. Planı iyi gitmiyordu belli ki.

Tait, ağzının köşelerini büzüp derin derin soluk alarak baktı durdu fotoğraflara.

"Güzel çıkmışlar, değil mi?" dedi Qwilleran.

"Evet" diye mırıldandı Tait.

"Şaşırtıcı detaylar var."

"Bu kadar çok resim çektiğinin farkında değildim."

"Daima kullanacağımızdan fazlasını çekeriz."

Qwilleran gözünün ucuyla gardroba baktı. Yan tarafında öyle ince, koyu bir çizgi falan görünmüyordu - en azından onun oturduğu yerden seçilmiyordu.

Tait, "Bu masanın fotoğrafı çok güzel çıkmış" dedi.

"Kontrastlar çok çarpıcı. Biedermeier gardrobunun resminin olmaması çok yazık." Dikkatle baktı Tait'e. "Ne oldu bilmiyorum. Bunsen onun da fotoğrafını çekmişti, eminim."

Tait'in dudak kenarlarında bir manevra görüldü. "Değerli bir eşyadır. Dedemden kalma."

Koko yine kıpırdanmaya, hatta ufaktan sesli protestolara başlamıştı. Gazeteci ayaklandı, kedinin ipek sırtını sıvazlayarak bir ileri bir geçi dolaşmaya başladı salonda, "ilk defa misafirliğe geliyor da" dedi. "Bu kadar uslu durması bile mucize." Gardroba yaklaştı, hâlâ göremiyordu çizgi falan.

"Fotoğraflar için teşekkür ederim" dedi Tait. "Ben gidip öbür kediyi getireyim."

Koleksiyoncu odadan çıktığında artık merakını zaptedemiyordu Qwilleran. Gardroba gidip yan tarafının tahtasını inceledi. Tepeden yere kadar dikey olarak inen bir çatlak vardı, ama neredeyse görünmez bir çatlak. Parmağını üstünde gezdirdi Qwilleran. Hissetmesi görmesinden daha kolay olmuştu. Sağ teli kalınlığındaki çatlağı ancak kameranın kem gözü görebiliyordu demek.

Koko aşağı atlamak için debelenip duruyordu. Qwilleran, tasmanın ipini bırakmadan yere indirdi hayvanı. Serbest kalan eliyle çatlağın üstünü ve yanlarını yokladı. Mutlaka gizli bir bölme var burada, diye geçirdi aklından. Mutlaka! Ama nasıl açılıyor? Görünürde hiçbir tertibat yoktu gardropta.

Antreye doğru baktı, yaklaşan ayak sesi var mı diye kulak kabarttı, sonra kafasındaki bilmeceye döndü. Belli bir yerine dokununca kendiliğinden açılan bir kilit mi vardı acaba? O zamanlar böyle kilitler var mıydı peki? Yüz yıllıktı bu dolap.

Dolabın yan tahtasına eliyle bastırınca sanki biraz esniyor gibi geldi, masif değildi galiba. Bir daha bastırdı ve hafif bir gıcırtı geldi yaşlı, kuru tahtadan. Çatlağın kenarına abanarak iyice bastırdı bu kez - önce omuz hizasında, sonra daha yukarıya, sonra daha aşağısına. Ayak parmakları üstünde yükselip en tepesinden bastırdı ve dolabın yan tarafı uzun bir iniltiyle ağır ağır açılmaya başladı.

Ancak üç-beş santimetre açılmıştı. Qwilleran, dikkatle yüklenerek içerisi görülebilecek kadar genişletti açıklığı. Dudakları açıldı, sessiz bir haykırış döküldü ağzından. Donup kalmıştı. Her yanının ürperdiğini hissetti ve ayak seslerine kulak kabartmayı unuttu. Koko'nun kulakları panik halinde dönüp duruyordu. Tenis ayakkabıları sessizce gelmekteydi koridordan, ama Qwilleran da duymuyordu zaten. Tait'in salona girdiğini... aniden durduğunu... hızla hareket ettiğini... görmedi. Tek duyduğu keskin bir soprano çığlık oldu. Ama geç kalmıştı

Görüntü kararverdi birden. Sopayı son anda görmüştü. Hırıltıları ve tüyler ürpertici çığlıkları duyuyordu. Bembeyaz bir şimşek çaktı salonda. Lamba patladı. Karanlıkta sopanın havaya kalktığını... görüntünün gitgide bulanıp karardığını gördü... elinin parçalandığını hissetti... bir şeylerin gürültüyle yere yuvarlandığını duydu... korkunç bir acı duyuyordu elinde... kanın akışını hissetti... sonra buharın çaydanlıktan son hızla fırlamasını andırır i bir ses duydu. Daha da sonrasında hiçbir şey yoktu.

Gardroba yaslanıp etrafa bakındı Qwilleran. Parmaklarından kan damlıyordu. Tasmanın ipi de öbür elini kesmişti ve G. Verning Tait, üç buçuk metrelik sicim bacaklarına sıkı sıkı dolanmış, hızla soluyarak yatıyordu yerde. Sicimin öbür ucundaki Koko, vücudunu saran kayıştan kurtulmak için çırpınmaktaydı. Bağlı adamın hızla soluması ve Biedermeier gardrobunun tepesindeki dişi kedinin tıslayıp durmasından başka ses yoktu odada.

21

Fluxion'ın İlk Yardım odasında görevli hemşire, Qwilleran'ın elindeki kesiğe pansuman yapıyordu.

"Korkarım yaşayacaksınız" dedi neşeyle. "Yalnızca yüzeysel bir kesik."

"Çok kanadı ama" dedi Qwilleran. "O sopa jilet gibiydi, hem de otuz santim falan vardı boyu! Aslında Kuzey Kutbu'nda ayıbalığı avlamakta kullanılan yeşim bir zıpkınmış!"

Hemşire, "Eh, bu duruma da çok uyuyor" deyip göz ucuyla tatlı tatlı baktı Qwilleran'ın bıyığına.

"Şansım varmış, mideme yemedim!"

"Yara temiz görünüyor" dedi hemşire. "Ama bir şikâyetiniz olursa, doktora gösterin."

"Reklamları zaplayabiliriz" diye cevapladı Qwilleran. "Size güvenim sonsuz."

Kız son bantı da yapıştırdıktan sonra hayran hayran durup seyretti kendi işçiliğini.

Gerçekten güzeldi hemşirenin yaptığı bandaj. Qwilleran'ın daktilodaki maharetini hiç etkilemediği gibi, o akşam Basın Kulübü'nde huzuruna çıktığı izleyicilere hikâyesini daha da canlı anlatmasına yardımcı dokundu. Saat beş buçukta, alışılmadık ölçüde kalabalık bir Fluxion kitlesinin canı bir şeyler içmek istemiş, barda Qwilleran'ın çevresinde koca bir kalabalık oluşmuştu. Gerçi hikâye akşam baskısına yetiştirilmişti ama Qwilleran'ın meslektaşları gayet iyi biliyordu ki, bir hikâyenin en tatlı ayrıntıları asla baskıya girmezdi.

Gururunu güçlükle zaptederek söze başladı Qwilleran: Bu numaraya dikkatimi çeken Koko oldu. Bunsen'in fotoğraflarını yalayıp gizli bölmeyi getirdi aklıma."

"Yandan ışıklandırma kullanmıştım" diye söze karıştı Bunsen. "Makinenin soluna doksan derece açıyla bir ışık yerleştirdim, o incecik çatlağı göstermiş işte. insan gözü asla göremezdi onu, ama objektiften kaçmaz."

"Gardroptaki gizli bölmenin ağzına kadar yeşim dolu olduğunu görünce" dedi Qwilleran, "dondum kaldım, e tabii Tait'in geldiğini duymamışım. İlk duyduğum ses kedinin çığlığı oldu, sonra herif elinde Eskimo zıpkınıyla üstüme geldi, na bu kadar bir şey!" Eliyle abartılı bir ölçü aldı - kırk-elli santim kadar. "Koko tıslayıp duruyordu. Öbür kedi de çığlık çığığa havada

uçuyordu. Bir de elinde zıpkınla o manyak! İş zivanadan çıkmıştı yani. Sonra - GÜM! Tait iki doksan serildi yere." Sargılı elini gösterdi Qwilleran. "Düşerken savurdu herhalde zıpkını."

Arch Riker, "Kedinin adamı nasıl bağladığını anlatsana" dedi.

İzleyicileri heyecanla hikâyenin can alıcı noktasını beklerken, Qwilleran keyfini çıkarta çıkarta yaktı piposunu. "Koko'nun tasmaına uzun bir sicim bağlamıştım, o hızla daireler çizerek dönüyordu - bütün görebildiğim havada uçuşan duman gibi bir halka. Sonra Tait yere yıkıldı, üç buçuk metrelik sicim sıkı sıkı" sarılmıştı bacaklarına."

"Çılgınca!" dedi fotoğrafçı. "Keşke video kameramla orada olsaydım."

"Yeşim zıpkını kapıp Tait'in kıpırdamasını önledim ve altın kaplama Fransız telefonundan polisi aradım."

"Eee, polise ihbarda bulunmanın da bir kalitesi var!" dedi Bunsen.

Sonra Polis Merkezi'nden Lodge Kendall çıkageldi. "Qwill tamamen haklıymış" dedi kalabalığa. "Uşağın hiçbir şeyden haberi yokmuş. Tait, ona Meksika'ya gidiş bileti aldığını, sonra da yeşimleri gardroba saklayıp bir tanesini Paolo'nun yatağının altına attığını söylemiş ifadesinde. Kayıp bavullar vardı ya. Kendi vermiş çocuğa."

"Peki derdi neymiş? Sigorta parası mı?"

"Esas olarak öyle. Başarılı bir işadamı değilmiş Tait. Ailenin bütün servetini tüketmiş, şimdi de bir başka genzekçe yatırım için yüklü bir sermayeye ihtiyacı varmış... Ama bir şey daha var. Fluxion'dan nefret ediyor. Şu babalık davasıyla ilgili yayın yüzünden."

"Bu işi niye mahkemeye yansımadan halletmediğini çok merak ediyorum" dedi Qwilleran.

"Denemiş, ama kirli politika bulaşmış işe, öyle diyor. Bir Tait daha varmış, George Vering'in kuzeni. O yıl Kongre'ye adaymış adam ve babalık davası da tam buna göre zamanlanmış. Birileri seçmenin kafasında iki Tait'in birbirine karışacağını düşünmüş anlaşılan ve haklı da çıkmış. Nitekim seçilememiş herif."

Qwilleran, "Tait, Danimarka seyahati hakkında bir şey anlatmış mı polise?" diye sordu.

"Merkez'de bundan bahsedilmedi."

"Evet" dedi Riker, "ben arkasını yarın dinlerim artık. Evde yemeğe bekliyorlar."

"Ben de gidip Koko'ya fileminyon alacağım" dedi. "Ne de olsa kellemi kurtardı."

"Boşuna zahmet etme" dedi Bunsen, "o şimdi evde dişiyi kovalıyordur."

"Kızı hayvan hastanesine bıraktım" diye cevap verdi Qwilleran. "Karnından yaralanmış ve mikrop kapmış. O hayvan tekmeyle attı herhalde dışarıya."

Qwilleran'ın içi içine sığmamıştı bütün akşam, ama eve vardığında bitkin hissetti kendini. Koko da aynı durumdaydı. Yan yatıp bacaklarını dimdik uzatmış, bir kulağı kafasının altında ters dönmüştü - yarı açık gözlerindeki düşünceli bakışlar olmasa, bir kedi cesedine benziyordu daha çok Yemeğine dokunmamıştı bile.

Qwilleran erkenden yattı; olaylarla yakından ilgili ve inandırıcı rüyalar gördü bu kez. Percy diyordu ki rüyasında: "Qwill, haddi zatında Tait vakasında Koko'yla birlikte çok iyi bir iş çıkardınız. David Lyke'in da katilini bulmanızı bekliyoruz." Qwilleran da şöyle cevap veriyordu: "Bu soruşturma bizi Japonya'ya kadar götürebilir, Şef." Percy'nin cevabı kesindi; "Nereye kadar gitmek gerekiyorsa gidin! Sınırsız masraf hesabı açıyorum sizin için." Uykuda durmadan bıyığı seğirdi Qwilleran'ın. Kedininkiler de öyle. E, Koko da rüya görüyordu elbette.

Cumartesi sabahı erkenden, Qwilleran daha tatlı tatlı horlar ve bilinçaltında Lyke vakasıyla boğuşmayı sürdürürken, telefon ısrarla çalmaya başladı. Sonunda onu uykusundan uyandırmayı başardığında, yalpalayarak yatağın başındaki etajere ulaştı Qwilleran, ahizeyi buldu ve operatörün "Bay James Qwilleran, Danimarka, Aarhus'tan aranıyorlar" dediğini duydu.

Çatlak sabah sesiyle "Efendim" dedi Qwilleran.

Atlantik ötesi bir haykırış duyuldu: "Qwill, ben Harry. Şimdi duyduk haberi!"

"Sahi mi? Danimarka'da mı?"

"Radyoda söyledi."

"Çok yazık oldu. İyi adamdı."

"Ben onu tanımam" dedi Noyton. "Karısını tanırdım yalnızca. Yıkılmış olmalı."

"Kim yıkılacak?"

"Hayrola? Sen daha uyanamadın mı yoksa?"

"Uyandım" dedi Qwilleran. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Qwill'le mi görüşüyorum ben? Sen Qwilleran'sın, değil mi?"

"Galiba öyle. Biraz uyku sersemiyim de. Cinayetten bahsetmiyor musun sen?"

"Cinayet mi?!!" diye haykırdı Noyton. "Ne cinayeti?"

Qwilleran durdu bir an. "Sen David Lyke'tan bahsetmiyor musun?"

"Ben G. Vering Tait'ten bahsediyorum! David'e ne olmuş?"

"Öldü. Pazartesi gecesi vuruldu."

"David öldü ha! Vay anasını! Kim yapmış bunu?"

"Bilinmiyor. Dairesinde öldürülmüş. Gecenin bir vakti."

"Soygun falan mı?"

"Öyle görünmüyor."

"Kim öldürmek isteyebilir David'i? Pırıl pırıl bir çocuktu!"

"Senin radyodan duyduğun neydi ki?" diye sordu Qwilleran.

"Tait'in yakalanışı. Bayan Tait'in ailesi haberi duyunca inanmadı."

Qwilleran dikilip oturdu yatağın içinde. "Ailesini tanıyor musun?"

"Yeni tanıştım, iyi insanlar. Kardeşi sana bahsettiğim gizli işte benimle birlikte çalışıyor. Unutma: Fluxion'a atlatma haber vereceğim demiştim sana!"

"Neyle ilgili bu haber?"

"Müthiş bir imalat işini finanse ediyorum. Qwill, dünyanın en zengin adamı olacağım!"

"Yeni bir icat falan mı?"

"Bilimsel bir buluş" dedi Noyton. "Bütün dünya salak gibi uzayla uğraşırken, Danimarkalılar kafayı çalıştırıp bu dünyanın ve bugünün insanı için bir şeyler yapmışlar."

"Çok önemli bir şey anlaşılan!"

"Buraya gelene kadar ben de bilmiyordum ne olduğunu. Yalnızca dünyayı sarsacak bir şey olduğunu söylemişti bana."

"Kim söylemişti?"

"Bayan Tait"

"Kardeşinin yaptığı buluş hakkında tüyo mu verdi sana?"

"Ee, Dr. Thorvaldson'un finansmana ihtiyacı varmış, kadın da kocasından iş çıkmayacağını biliyordu. Beni duymuş ve bu işin üstesinden gelebileceğimi düşünmüş. Komisyonunu istiyordu tabii - yani yan cepten, tabir yerindeyse."

Qwilleran, "Tait de Danimarka'ya gidecekti" dedi. "Herhalde sigortadan aldığı parayı bir yerlere yatırmayı düşünüyordu."

Araya hat karıştı.

"Orada mısın?" diye sordu Qwilleran.

Noyton'ın sesi cılızlaşmıştı. "Bak, ben seni yarın arayayım, olur mu?... Duyuyor musun beni? Hem yasal olarak da her şey halledilmiş olur o zamana kadar... Çok hat karışıyor yahu... inşallah David'in katilini bulurlar. Haydi eyvallah! Yirmi dört saat içinde arayacağım."

Günlerden Cumartesi'ydi, ama Güzide Meskenlerin bir sonraki sayısını hazırlamak için gazeteye gitti Qwilleran. Kesin kararlıydı, Fran Unger'a kaptırmayacaktı dergisini. Hem Percy'yi de görüp ona bir "Ben sana demiştim" yapmayı umuyordu, ama genel yayın yönetmeni bir yayıncılar toplantısına katılmak üzere New York'a gitmişti. Gün boyunca iki önemli telefon görüşmesi yaptı Qwilleran: Önce hastaneyi arayıp kediyi sordu, sonra Middy Stüdyosu'nu arayıp Cokey'yle akşam yemeği için randevulaştı.

Akşam üzeri Koko'ya yemek vermek üzere eve uğradığında, hummalı bir faaliyet içinde buldu kediyi. Koko deli danalar gibi koşturuyordu evin içinde. Ev yapımı faresiyle

oynamaktaydı: Hokey, basketbol ve tenisle yakından ilişkili olup güreşten de bazı unsurlar taşıyan bir oyun tutturmuştu. Küçük gri nesneyi cilalı döşemeye fırlatıyor, üstüne atılıp havaya savuruyor, tokatlara tokatlara odada dolaştırıyor, sonra tekrar fırlatıp uçarak peşine düşüyor, ön pençeleriyle kavrayıp yerde taklalar ata ata kendinden geçercesine dişliyordu... ta ki fare dişleri arasından kayıp kaçana kadar ve sonra en baştan bir daha başlıyordu oyun. Seyircisi olunca hünerini daha bir zevkle sergilerdi Koko. Qwilleran'ın onu izlediğini gördüğünde salonun bir ucundan diğerine dripling yaparak götürdü fareyi ve sıkı bir şut çekip nefis bir gol attı - tam İspanyol büfesinin altına. Sonra peşinden koşup büfenin altına girmeye çalıştı, olmayınca kafasını kaldırıp avaz avaz imdat istedi.

"Sorun yok" dedi Qwilleran. "Bu kez hazırlıklıyım."

Bayan Hawkins'in geleneklere uygun olarak unuttuğu şemsiyesini gidip antredeki dolaptan aldı. İlk denemede bir toz topağından başka şey geçmedi ellerine. Qwilleran yere uzanıp şemsiyenin sapını en ücra köşelere kadar itti ve birkaç gündür ortalarda gözükmeyen yeşim düğmeyi çıkardı. Koko'nun haykırıışları dinmek bilmiyordu artık.

Şemsiyenin üçüncü hamlesinde pembe bir şey çıktı büfenin altından!

Tam pembe değil aslında, diye düşündü Qwilleran, ama neredeyse pembe... ve çok da tanıdık görünüyor. Ne olduğuna dair bir fikri vardı aslında Qwilleran'ın. Ve oraya nasıl girdiğini gayet iyi biliyordu.

"Koko!" dedi sert bir sesle. "Ne biliyorsun bu konuda?"

Kedi daha gırtlaktan bir karşılık verip görünmez düşmanıya havada güreşmeye başlamadan, dosdoğru telefona yürüyüp hemen bir numara tuşladı Qwilleran.

"Cokey" dedi, "ben biraz gecikeceğim. Sen bir araba tutup Basın Kulübü'ne git, orada buluşalım, olur mu?.. Hayır, acil bir iş çıktı yalnızca, hemen halletmem gerekiyor... Tamam. Görüşmek üzere. Ha, bir de sana bir haberim olacak belki!"

Tekrar kediye döndü Qwilleran. "Koko, ne zaman yedin bu pembe şeyi? Ve nereden bulmuştun?"

Qwilleran Basın Kulübü'ne vardığında, Cokey lobideki yırtık deri kanepelerden birine oturmuş bekliyordu.

"Bir terslik var" dedi, "yüzünden okuyabiliyorum."

"Masaya geçene kadar sabret, anlatacağım" diye cevapladı Qwilleran. "Önce biraz bar kısmında oturalım, Bir telefon bekliyorum."

Güzelce yamalanıp söküklere dikilmiş kırmızı-beyaz damalı örtüyle kaplı bir masaya oturdular.

"David'in ölümüyle ilişkili beklenmedik bir gelişme oldu" diye söze başladı Qwilleran. "Üstelik Koko'yla da ilgisi var. David vurulduğunda dairesindeymiş ve anlaşılan bir miktar yünlü kumaş yemiş. Ö gece eve getirdiğimde tuhaf görünüyordu. Korktuğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki karnı ağrıyordu. Kedilerin karnı ağrır bazen."

"Yünü sindirememiş demek!" dedi Cokey.

"Yo, yünü halletmiş de, başka bir şey daha var kumaşın içinde. Eve gelince hepsini kusup İspanyol büfesinin altına saklamış demek ki. Bir saat kadar önce buldum."

Cokey elleriyle yüzünü kapattı. "Ve kimin olduğunu anladın mı? Kumaşı tanıdığını söyleme sakın!"

"Tanıdım ve görünce sen de tanıyacaksın. Altın rengi metal iplikle karışık sarımsı pembe bir yünlü kumaş."

"Natalie Noyton! Partide giymişti o örgü elbiseyi!"

Başıyla doğruladı Qwilleran, "Anlaşılan Pazartesi gecesi David'in evindeymiş Natalie ve o vurulduğunda da orada olmalı. Her neyse, ben durumu polise bildirdim ve şeftali rengi yün parçasını da Polis Merkezi'ne götürdüm. Gecikmemin nedeni buydu."

"Ne dediler peki?"

"Ben çıkarken Kayıp Göl Sırtları'na gidiyorlardı acele. Bizim polis muhabiri beni gelişmelerden haberdar edeceğine söz verdi."

"Peki Natalie niye kendi gidip bilgi vermemiş polise?"

"Beni kaygılandıran da bu ya" dedi Qwilleran. "Bir şey biliyorsa ve katil de onun bildiğini biliyorsa, kadını susturmaya çalışacaktır."

Cumartesi kalabalığının uğultulu sesleri, kulübün kubbeli tavanına çarpa çarpa çoğalıyordu, sonra anons sisteminden hepsini bastıran bir ses duyuldu: "Bay Qwilleran, telefonunuz var."

"Polis Merkezi'ndeki gece muhabirimiz bu. Hemen dönerim." Telefon kulübesine koşturdu Qwilleran.

Geri geldiğinde gözlerindeki parlaklık kaybolmuştu. "N'oldu Qwill? Çok mu kötü bir şey var?"

"Polis çok geç kalmış."

"Ne demek çok geç kalmış?"

"Natalie'yi sağ bulmak için çok geç?"

"Öldürülmüş mü?!"

"Hayır. Kendini öldürmüştü" dedi Qwilleran. "Anlaşıldığı kadarıyla aşırı alkol ve üstüne uyku hapi almış."

Acı bir feryat yükseldi Cokey'den. "Ama neden? Neden?"

"Günlüğünde açıklamış. Dekoratörüne umutsuzca tutulmuş ama adam ilişkiye yanaşacak tiplerden değil işte."

"Bunu biliyorum."

"Natalie, boşandığı anda Dave'in kendisiyle evlenmeye hazır olduğunu sanıyormuş ve öyle delice istiyormuş ki adamı kocasının bütün şartlarını kabul etmiş: Tek kuruş nafaka yok, çocukların velayeti yok. Sonra geçen hafta sonu Dave'in kendisiyle de, başka hiç kimseyle de asla evlenmeyeceğini anlamış. Pazartesi sabahı Cins Bunsen'la birlikte evine gittiğimizde düşkünlüğü ve umutsuz bir panik içinde aklını oynatmaktaydı herhalde."

"Öfkeden gözüm bir şey görmezdi ben olsaydım!" dedi Cokey.

"Onun da öyle olmuş ki, David'i öldürmekle her şeyi halledeceğini sanmış demek."

"Yani Natalie mi?..."

"Evet, Natalie... Sonra eve gidip hizmetçiyi göndermiş ve her şeye son vermeden önce yirmi dört saat bir cehennemde yaşamış olmalı. Salı gecesinden beri ölü yatıyormuş Natalie."

Uzun bir sessizlik oldu masada.

Bir süre sonra Qwilleran yeniden konuşmaya başladı: "Polis şeftali rengi elbiseyi dolabında bulmuş. Omuz kısmından koca bir parça kopartılmış."

Sonra mönüler geldi, ama "Hiç iştahım yok" dedi Cokey. "Haydi çıkıp yürüyelim biraz... ve başka şeylerden bahsedelim."

Yürümeye başladılar ve Koko ile yeni kediden, adı ya Yu ya da Freya olan dişi kediden söz ettiler.

"İnşallah birlikte mutlu olurlar" dedi Cokey.

"İnşallah hep birlikte mutlu oluruz" dedi Qwill. "Adını değiştireceğim onun, Yum Yum olacak. Senin de adında bir değişiklik gerekiyor artık."

Hülyalı hülyalı baktı kız.

"Yani" dedi Qwilleran, "Sana Cokey diye seslendiğim zaman Koko sinir oluyor. Ses olarak onun ismine çok yakın."

"Bana Al de ö zaman" dedi Alacoque Wright, sesi küskünleşmiş, kaşları havaya kalkmıştı.

Pazartesi günü, Harry Noyton'ın Danimarka'daki yatırımlarıyla ilgili haber Daily Fluxion birinci sayfasından, Qwilleran'ın imzasıyla verilmişti. Gerçi sabah baskısında gözden kaçan bir tashih olmuş, "karmaşa" yerine "kargaşa" yazılmıştı ama, artık öyle alışılmış bir hataydı ki bu, o olmasa hayal kırıklığı yaratırdı haber.

"Aynı zamanda büyük bir sanayi kargaşasının sahibi olan banker Harry Noyton" deniyordu yazıda, "Danimarkalı bir bilim adamının insanlığa armağan ettiği eşsiz buluşunun dünya patentini almış bulunuyor. Bu buluş, kalorisiz ve C vitamini katkılı bira."

Aynı gün Basın Kulübü'nde düzenlenen sade bir törenle Qwilleran, fahri basın kartını kedisi adına kabul etti. Kartın üstüne Koko'nun vesikalık fotoğrafı yapıştırılmıştı: Kocaman açılmış gözler, havaya dikilmiş kulaklar, kabarmış bıyıklar.

Cins Bunsen, "O gece David Lyke'ın dairesinde çekmişim bu resmi" dedi.

Lodge Kendall söze girdi. "Polis müdürüyle itfaiye başçavuşuna bunu imzalatmak için az mı uğraştım sanıyorsunuz?"

O akşam Qwilleran Villa Verandaya döndüğünde, dairesine girmeden önce kapının tahtasına üç kez vurdu. Öğleyin Yum Yum'ı hastaneden alıp bırakmıştı eve; birbirlerini koklamak, birbirlerinin kuyrukları etrafında dolaşmak, barış içinde birlikte yaşama şartlarını görüşmek için bol bol zamanı olmuştu kedilerin.

Salonda çıt çıkmıyordu. Yeşil Danimarka, kanepesinin üstünde oturan Yum Yum pek tatlı ve şirin görünüyordu. Sivri bir kahverengi üçgendi yüzü; şehla gözleriyse olağanüstü irilikte birer menekşe. Kahverengi kulaklarını her an oynaşmaya hazır bir açıda tutuyordu. İpeksi sırt tüyleri, pamuktan bile daha yumuşak ve daha beyaz göğüs tüylerinin tam tersi yönde uzamıştı.

Koko ise âmirane bir tavırla sehpanın üstüne kurulmuş, ensesindeki tüyler fırça gibi kabarmıştı.

"Şeytan seni!" dedi Qwilleran. "Depresyon falan geçinmiyordun, değil mi? Her seferinde ne yaptığını gayet iyi biliyordun sen!"

Koko gürültülü gurultularla sehpadan atlayıp bir kurumla Yum Yum'ın yanına yürüdü. Kitap raflarının iki yanına koyulan biblolar gibi, birbirinin tıpkısı pozisyonlarda yan yana oturuyorlardı şimdi; iki kuyruk da sağa kıvrılmış, iki çift kulak da taç gibi dikilmiş, her iki çift göz de, şüphe uyandırıcı bir kayıtsızlıkla Qwilleran'ı süzüyordu. Sonra Yum Yum'ın yüzünü şefkatle iki kez yalayıp başını uzattı Koko. Gözleri kısıldı kısıldı ve dişi kedi bu ricayı kabul edip pembe dilini erkeğin kulakları içinde gezdirirken, kedilere özgü bir vecdle iki ince çizgiye dönüştü.

Lilian Jackson Braun _ Kanape Atıştıran Kedi

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklelediğimiz e-kitaplar

Görme engellilerin okuyabileceği formatlarda hazırlanmıştır.

Buradaki E-Kitapları ve daha pek çok konudaki Kitapları bilhassa görme engelli arkadaşların istifadesine sunuyoruz.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum.

Ekran okuyucu program konuşan Braille Not Speak cihazı kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlar

sayesinde bu kitapları okuyabiliyoruz. Bilginin paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.

Siteye yüklenen e-kitaplar aşağıda adı geçen kanuna istinaden tüm

kitap sever arkadaşlar için hazırlanmıştır.

Amacımız yayın evlerine zarar vermek ya da eserlerden menfaat temin etmek değildir elbette.

Bu e-kitaplar normal kitapların yerini tutmayacağından kitapları beğenipte engelli olmayan okurlar,

kitap hakkında fikir sahibi olduklarında indirdikleri kitapta adı geçen

yayınevi, sahaflar, kütüphane ve kitapçılardan ilgili kitabı temin edebilirler.

Bu site tamamen ücretsizdir ve sitenin içeriğinde sunulmuş olan kitaplar

hiçbir maddi çıkar gözetilmeksizin tüm kitap dostlarının istifadesine sunulmuştur.

Bu e-kitaplar kanunen hiç bir şekilde ticari amaçla kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Bilgi Paylaşmakla Çoğalır.

Yaşar MUTLU

İlgili Kanun: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

ANKARA

bu kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitabı Tarayan ve Düzenleyen için çok çok teşekkürler.

verilen emeğe saygı duyarak lütfen bu açıklamaları silmeyin.

Lilian Jackson Braun _ Kanape Atıştıran Kedi